

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

Asbury 2023:
fronty
na modlitbu
/ 6

Filipíny:
Bible láme
moc šamanů
/ 8

Jan Eriksen
znovu
mezi vrahy
/ 21

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK

- 4** Cestou k životu je...
umírání
David Novák

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

- 6** Vylítí Ducha
na Asbury University
Andrew Funka
- 7** Potěšovat Izrael
a kázat pohanům
Jitka Evanová

ROZHOVOR

- 8** Mezi lovci lebek byla
pomsta znakem mužnosti
Glenn Machlan

TÉMA: NA VEČEŘI S JEŽÍŠEM

- 12** Co je vlastně důležité?
Pavel Černý
- 14** Večeře Páně: rituál,
nebo výsada?
Dave Patty
- 16** Zůstaňte ve mně
a já ve vás
Bohuslav Wojnar
- 17** Stůl Páně: tři omyly
Tomáš Dittrich

MŮJ PŘÍBĚH

- 18** Zpočátku to byla
jen zábava...
Jaroslav
- 19** Afričan Charlie
a můj návrat k Bohu
Veronika Nenálová

POVÍDKA

- 20** Krušno na horách
Pavel Bosman

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

- 21** Jan Eriksen
s láskou mezi vrahy
živi

Z HISTORIE

- 22** Našla útočiště
a nabízela ho jiným
Jitka Evanová

RECENZE

- 24** Vítězství nad temnotou
Pavel Kolegar
- 25** Zajímá Boha naše tělo?
Vít Šmajstrla

PŘIPRAVUJEME

- **téma:**
Křesťan v zaměstnání
  - zajímá kolegy, čemu věříme?
  - trhat partu, nebo ne?
- **rozhovor:** **Serhij Lvov**
  - s pastorem kyjevského sboru nejen o pomáhání na frontové linii
- **„Když tu zůstanete, zničíte vás“**
  - svědectví o střetu s mafii

6

Probuzení bez velkých kamer vylítí Ducha na Asbury University

12

Co znamená „přijímat nehodně“? téma: Na večeři s Ježíšem

21

S láskou mezi vrahy Jan Eriksen na Mírově a v Kuřimi

8

Ničí misionáři původní kulturu? s Glennem Machlanem o misi na Filipínách

18

Zpočátku to byla jen zábava... příběh čtenáře

22

Našla útočiště a nabízela ho jiným Corrie ten Boom, ochránkyně Židů

ŽIVOT VÍRY

PROMĚNA
SPOLEČNOSTI
EVANGELIEM

ROČNÍK 34 / DUBEN 2023

CENA 59 Kč / 2,10 €

Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misií a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE

Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu www.zivotviry.cz nebo na e-mailové adrese predplatne@zivotviry.cz, popř. na tel. čísle 284 841 922.

Předplatné lze zahájit kterýmukoli měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace **na Slovensku**: SK Christiana Bratislava, tel.: +421 915 317 476 (volat po 15:00 nebo SMS), e-mail: zivot.viry@christiana.sk

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky: Diakonie ČCE, tel.: 222 316 306, szp@scps.diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Mgr. Kateřina Coufalová, Ing. arch. Tomáš Dittrich, Mgr. Jitka Evanová

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba: Ondřej Pumr

Korektury: Mgr. Kateřina Coufalová, Zdenka Brázdilová, Mgr. Tomáš Coufal

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,
web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147, MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **rádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzeráty zařadíme dle možnosti, s 50% příplatkem.

Podmínky inzerce: <http://zivotviry.cz/inzerce>

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky krátiť. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Vydávání podpořili

QUANTUM SOLIDUM | **RENOMIA NETWORK**

Milý čtenáři,

našenyých 72 učedníků se po návratu z misijního výsadku Ježíšovi „pochlubilo“: „Pane, i démoni se nám poddávají ve tvém jménu!“

Ale proč? Proč nemluvíli také o tom, že uzdravili spoustu lidí? Nebo že lidé pozitivně reagovali na evangelium? I to nepochybně zažili.

Vysvětlení najdeme, když to, čím Ježíš pověřil předchozí krátkodobý misijní „výjezd“ dvanácti apoštolů, porovnáme s úkoly pro 72. Kromě toho, že apoštolům na rozdíl od širšího okruhu učedníků zapověděl mít v záloze náhradní oblečení a 72 zase na rozdíl od dvanáctky poslal naboso, najdeme v obou soupisech podstatnější rozdíl: těch 72 nedostalo pověření vyháňet demony.

Napadají mě otázky. Proč ten rozdíl? A druhá otázka: Proč demony vyháňeli, když věděli, že na rozdíl od apoštolů to v popisu práce nemají? Na tuhle otázku, myslím, odpovědět umím. Vyháňeli je, protože se setkali s demonizovanými lidmi. Zřejmě přemýšleli, jestli do toho jít, když jim to Ježíš neuložil. Asi se ošivali, možná měli trochu strach, ale ti lidé pomoc potřebovali. Protože chodili po dvojicích, představuji si, že tento problém řešila nejedna z nich. Předpokládám, že to všechny dvojice (nebo aspoň většina z nich) nezávisle na sobě vyřešily stejně a demony vyhnaly. Když se po výjezdu sešli, vyprávěli si o tom a radovali se z jednoty, která se projevovala, i když nebyli domluveni. Taky je blažilo, že se podíleli na působení Boží moci. V tom se jim nedívím.

A pak přijde ta Ježíšova studená sprcha: „Z toho se neradujte!“ Vidím vztyčený kazatelský/karatelský prst a vysvětlování, že úspěch při vyháňení demonů za radost nestojí, že radovat se z takových dětinských věcí je dokonce škodlivé, ba že nás to odvádí od toho, co má skutečný duchovní význam, tedy od vykoupení v Kristu.

To je reformovaná kazatelská zkratka par excellence. Z toho, co je zaznamenáno v Písmu, se na základě nevím jaké logiky vyvodí poselství protikladné k tomu, co říká Bible.

Když odejde démon nebo když je někdo uzdraven, vždy to přináší povzbuzení a radost. Zázraky přece dělá Bůh a vidět ho při díle je krásné, a ještě krásnější je se s ním na tom podílet.

Kdepak, Ježíš nevyrukoval s tím, že není důležité, že byli lidé osvobozeni, ani že je to lhotejné, a proto není správné se z toho radovat. Nenačázím jiné vysvětlení, než že Ježíš jen ukazuje na základ a úběžník radosti: Jsme zachráněni a jdeme do nebe. Na této skutečnosti stojí naše další, dílčí, ale i tak veliké křesťanské radosti, například že jsme nástrojem něčího osvobození. Kdybychom měli jen ty podružné radosti, byli bychom chudí. Širšímu okruhu učedníků to tenkrát docházet nemuselo (bylo to před Vzkříšením), tak jim to Ježíš zvlášť kladl na srdce.

Zpátky k první otázce: Proč Ježíš dvaasedmdesátku vymítáním nepověřil, když to potřebovali a když to stejně nakonec s úspěchem dělali?

Naskýtají se technická vysvětlení. Například že to evangelista jen zapomněl uvést. To podle mne neseď: V takovém případě se nedá vysvětlit, že se učedníci radovali jen z osvobodování od demonů. V citovaném výroku: „Pane, i démoni...“ je navíc

slovíčko „i“, což ukazuje právě k předpokládanému kontextu.

Co když to Boží syn v instrukcích uvést zapomněl? Nepochybuju, že Syn člověka byl chlapík jako my, ale zase ne tak docela. Paměť měl určitě výbornou. Takové věci měl navíc „promodlené“. Všechny jeho výroky jsou dnes modelové a on věděl, že se jimi stanoví. Každá jeho informace se děla, nikdy neřekl nic špatně... Nezbyvá nám než připustit, že vynechání bylo záměrné. Proč?

Nabízím jen pokus o vysvětlení nesnadného problému: Chtěl, aby si to objevili a prošliapa-

Učednická improvizace

li sami. Proto to Dvanáct muselo mít v zadání, a 72 už ne. Tak byl vlastně vytvořen standard pro službu evangelisty (ovšemže bez těch vnějších věcí: evangelisté už nemusejí chodit bez peněženky, jak to nakonec přenastavil sám Ježíš – viz L 22,36). Standard byl vytvořen a později vyslaní učedníci na něj mohli reagovat. A taky reagovali.

Znamenalo by to, že Otcova vůle a Ježíšovy plány pro dvaasedmdesát počítaly nejen s jejich aktivním zapojením, ale i s tím, že budou tvořit a samostatně spolupracovat. Bez toho by se Boží vůle s těmi, kterým měli pomoci, ani s nimi samými, nenaplnila. Otroka, který zakopal hřivnu, jeho pán nepochválil. Měl dělat aktivní kroky, a nedělal. V podobnosti o hřivnách u Lukáše ho pán označil jen za špatného otroka, u Matouše v trochu jiném, ale velmi blízkém podobnosti, je to otrok zlý a lenivý, který zřejmě dokonce ztratil věčný život (Mt 25,30).

Dvaasedmdesát podle mě má být příkladem pro nás: Náboženské, ba ani mechanicky přijímané biblické instrukce ať nás neomezují v horlivosti ani v tvořivosti. Bůh od nás očekává poslušnost bezvůle, ale nikoli robotickou. Přímou počítá s tím, že budeme iniciativní, že přijdeme s novými věcmi, bez kterých se, světe div se, neuskuteční jeho vůle.

Kdybych skončil tady (což by, uznej, byla vhodná pointa), mohli by tento text zneužít lidé, kteří si z Bible dělají trhací kalendář, a to jim nechci dopřát. Pozor: Uzu Bůh zabil jen kvůli tomu, že se dotkl Boží schránky. Asi ani nevěděl, že se to nemá. Před Kristovým tribunálem stane v branách věčnosti skupina křesťanů, kteří v jeho jménu mj. taky vyháňeli demony, a Ježíš je na rozdíl od těch 72 posle do věčného ohně. S Božím slovem se nežertuje ani nelicituje. To, co píšu o poslání dvaasedmdesátí, i to, co z toho vyvozují, má smysl jen když Bibli čteme a posloucháme v rámci osobního vztahu s Bohem. Jen potom můžeme s odvahou bosých misionářů překračovat nejrůznější hranice.

Tomáš Dittrich

Cestou k životu je... umírání

DAVID NOVÁK

Představte si, že na něčem celý život pracujete, až nakonec dosáhnete cíle a stanete se známým. Lidé vás následují, milují vás a důvěřují vám. Na samém vrcholu se zastavíte a zjistíte: „Nemá to smysl, nejraději bych to všechno, co jsem dělal, pohřbil.“

Připomíná to situaci z úryvku z Janova evangelia (viz rámeček). Ježíš slavně přijíždí do Jeruzaléma. Je tak populární, že to jeho opozice shrne slovy: „Vidíte, že nic nezmůžete! Celý svět se dal za ním.“ (v. 19) Sám Ježíš svým učedníkům řekne, že „bude oslaven“ (v. 23). Jako by tím potvrzoval slova farizeů o tom, že jej následuje celý svět. Zřejmě v něm mnozí našli potvrzení slov o přicházejícím Mesiáši, který nastolí mír a přinese spravedlnost a právo.

Do této radosti najednou Ježíš pronáší slova o pšeničném zrně, umírání, a dokonce nenávisť ke svému životu... Jako by řekl, že jeho sláva nemá smysl. Proč věci tak hrotí? Myslí to vážně? Skutečně se máme vzdát života?

Podobný výrok najdeme u C. S. Lewise: „Vzdejte se sami sebe – a naleznete skutečné já. Ztratíte svůj život – a naleznete jej. Denně přijímejte smrt, smrt svých ambicí a největších přání, a nakonec i smrt svého těla, a naleznete věčný život. ... Nic z toho, co ve vás nezemřelo, nevstane z mrtvých. Budete-li hledat sami sebe, nakonec naleznete pouze nenávisť, samotu, zoufalství, vztek, zkázu a zánik. Hleďte však Krista, a naleznete jej a s ním i vše ostatní.“

Jenže jak tato slova zapadají do našeho myšlení? Do doby, kdy se skloňují slova jako seberealizace, sebeprezentace, sebezdokonalení, sebepotvrzení, sebevědomí, využití svého potenciálu. Kdy je důležité sám sebe nalézt, rozvinout, prosadit, na sebe upozornit...

Některé modely církvi se točí okolo myšlenky, jak udělat církev atraktivní, „nízkoprahovou“. Chápu tuto snahu, koneckonců se o to do jisté míry pokoušíme i v našem sboru. Hrozí však, že při ní zapomeneme na Ježíšova slova o následování. V tomto pojetí je totiž cílem, aby mě Bůh učinil spokojeným a šťastným, a totéž

očekávám od církve. Klíčovou otázkou je, co mi to dává, nikoli co mohu dát já.

Paradox života

Ve vyznání víry Jednoty bratrské z roku 1662 se mj. říká, jaké jsou znaky církve a co jimi být nemá: „Kdež se evangelium svatě nezvěstuje, svátostmi se neslouží, řádu a kázně se nevede, do toho lezou bludové různí a života zlého hovadství se rozmáhá, církev tak zprznilá jest, že jí Kristus musí říci, že jeho choť není.“

Stará Jednota byla někdy hodně přísná, zároveň ale tehdy bratři na rozdíl od nás věděli, že být křesťanem a církví v sobě nese rozměr proměny a následování, někdy dokonce i pronásledování.

Ježíš ve zmíněném textu ukazuje jeden ze základních zákonů života, který se prostě nedá obejít: Cestou k životu je umírání. Nemyslím

fyzické umírání, ale umírání svým ambicím, hříchu, představám atd. Ježíš naznačuje „Ano, moje chvíle slávy přijde“, protože to říká pár dní před ukřížováním a nanebevstoupením, „ale není slávy bez utrpení, není života bez smrti, není požehnání bez oběti, není radosti bez bolesti“.

Začtème se ještě do citátu od Aloise Adlofa, jednoho ze zakladatelů Církve bratrské: „Chceš, aby Bůh miloval jen tebe? Chceš jen, aby tvůj záhonek zaléval a pěstoval? Chceš, aby jen v tvém omezeném místě, sboru, církvi přítomnost svou zjevoval? Ó, to bys srdci Božimu, té neobsáhlé jeho lásce, pranic neporozuměl.“

Co ale znamená nenávidět život, abych ho získal, a milovat svůj život, abych jej ztratil? Mám cítit nevolnost, když vidím západ slunce? Nebo smutek, když se mi něco podaří? Asi vnímáte, že nikoliv. Paradox života je v tom, že se člověk vrhá do budování kariéry, získávání

známostí, do vztahů, cestování... Vše slibuje naplnění, radost a úspěch. Člověk uvěří tomu, že tyto „třetky kolem nás“ (jak říká Brennan Manning) nám mohou dát štěstí. Najednou se ale vynoří zklamání z toho, do čeho člověk vkládal naději. Ohlédne se zpět a zjistí, že mnoho oblastí, do kterých vložil energii, za to nestály. Ježíš nás učí: „Žij, ale nezapomínej na mě a na věci království, následuj mě. Nepromarni život tím, že se obklopíš třetkami.“

Zbavit se pocitu křivdy

Protiklad láska–nenávisť, použitý v našem textu, chce ukázat radikalitu následování. Jinde Jan píše: *Nemilujte svět ani to, co je ve světě. (1J 2,15)*. Milovat znamená dávat objekt lásky na první místo. A pokud je na prvním místě Pán Bůh a jeho království, pak tím poměří všechno

Proč Ježíš věci tak hrotí? Myslí to vážně? Skutečně se máme vzdát života?

ostatní ve svém životě. Najednou jdu životem s otázkou: „Pane, líbí se ti, co dělám, jak přemýšlím, jak jedním s lidmi? Co chceš, abych ti obětoval?“ A nejen to – přidávám k tomu i rozhodnutí dělat věci jinak. Nehrozí, že se z toho stane jen rutina, povinnost a zákon? Stane, pokud mojí motivací přestane být láska ke Kristu.

Myslím, že zápas o to, abych zemřel svým vášním, lenosti, averzi vůči některým lidem, přílišné citlivosti na sebe, ukřivdění nebo neodpuštění, se nevede proto, abych byl jak ze železa, dosáhl jistého stavu apatie a nenechal se zranit, ale abych byl Bohem lépe použitelný.

Nedávno za mnou přišel jeden kazatel a řekl mi: „Hodně se teď o tobě mluví.“

Odpověděl jsem: „Doufám, že jen dobře.“

„No, jak kdy. Přece nemůžeš chtít, aby se o tobě mluvilo jen dobře.“

Jeho upřímnost se mě trochu dotkla a cítil jsem se ukřivděn. Jenže Bůh mi ukázal: „Musíš se zbavit pocitu křivdy a nezabývat se tím, co o tobě říkají druzí. Nesmíš se litovat, musíš umřít sám sobě.“ Každému Bůh ukazuje něco jiného. V mém případě se umírání týkalo pocitu křivdy.

Umírání sobě samým souvisí i se službou druhým. Znamená to myslet víc na jejich potřeby než na svoje, obětovat něco z toho, co byste mohli dát své rodině a dětem. Nikoli obětovat rodinu a děti, ale obětovat něco. Znamená to nenechat se odradit, když jsou druzí nespolehliví, když navzdory vaší snaze reagují podrážděně, když na vaši napřaženou ruku ke smíru nereagují. Znamená to nebrat sám sebe smrtelně vážně. Kdo je totiž mrtvý, tomu nějaká ta křivda a bolístka nevadí.

Pán nás vyzývá, abychom umřeli sami sobě. Pak se totiž stáváme použitelnými pro jeho království, ale i pro vztahy, pro výchovu a pro život. Vlastně pro všechno, co chce on.

Bc. David Novák, M.Th., je předsedou Rady Církve bratrské, kazatelem sboru CB Praha 13-Stodůlky a vyučujícím na ETS.

„Nakopnutí“ do služby dorostencům

Ve dnech 24.–26. 2. proběhla v Měsíčním údolí ve Vlašimi první Nakopávačka. Akcí, která byla určená pro skautské vedoucí a další absolventy zážitkového kurzu Vedoučák, pořádala Dorostová unie a Dorostový odbor CB a jejím cílem bylo společně se povzbudit do služby.

„Nejvíce času jsme strávili sdílením zkušeností, radostí a starostí z oddílů a diskusí nad tím, jak nejlépe řešit různé situace, do kterých se při práci s dětmi dostáváme. Velkými tématy byl nábor nových dětí, péče o vedoucí a jejich motivace do služby, vzdělávání vedoucích a skautská výchovná metoda. Velmi obohacující bylo slyšet, jak se s různými situacemi vypořádaly jiné oddíly, a praktické tipy od ostatních vedoucích,“

zhodnotila akci skautská koordinátorka při Dorostové unii Anna Tichá. Většina z 22 účastníků trávila noc navzdory občasnému sněžení pod širým nebem. Kromě sdílení a venkovních her se účastníci vydali do Vlašimi a v místním parku pomohli tahat větvě prožežrávkách. „Akce sklídila velký úspěch. Všichni jsme odjížděli sice pokrytí blátem, ale s pocitem, že na službu nejsme sami, můžeme si navzájem poradit a podat si pomocnou ruku,“ dodala Tichá.

Pomoc ICEJ v Turecku

Ihned po ničivém zemětřesení v Turecku (6. 2.) začali pracovníci ICEJ (*Mezinárodní křesťanského velvyslanectví Jeruzalém*) hledat způsob, jak se zapojit do humanitární pomoci. „Naše stanovy neumožňují přímo poskytovat pomoc mimo Izrael, ale můžeme spolupracovat s izraelskými organizacemi, které se na záchranných pracích podílejí. Uzavřeli jsme proto partnerskou dohodu s jednou z osvědčených organizací první pomoci, United Hatzalah. Jejím prostřednictvím se podílíme na poskytnutí pomoci v nejlépe postižených oblastech Turecka,“ uvedl pro ŽV viceprezident ICEJ Mojmir Kallus.

„Poté, co první práce skončily a záchraňáři se vrátili domů, pokračujeme v jednání s dalšími partnerskými organizacemi, které jsou a budou v Turecku aktivní dlouhodoběji. Jsme ve spojení s Židovskou agenturou, která vyslala do Turecka týmy vyhledávající židovské občany, kteří potřebují pomoc, případně evakuaci,“ dodal Kallus.

Začaly modlitby za muslimy

I letos mají čeští křesťané možnost modlit se za muslimy podle příručky *30 dní modliteb za svět islámu*, která nabízí 30 modlitebních témat po dobu 30 dní, kdy probíhá islámský postní měsíc ramadán, letos 22. 3. – 20. 4. V této době zbožní muslimové od východu do západu slunce nejedí, nepijí a ve zvýšené míře věnují čas náboženským aktivitám.

Muslimové věří v Boha – Stvořitele světa, uznávají biblické proroky, svaté knihy, poslední soud a vzkříšení. Neznají ale Krista, nevědí o jeho oběti a možnosti blízkého vztahu k Bohu Otci skrze něj. Právě čas, kdy o Bohu ve zvýšené míře přemýšlejí, snaží se mu líbit a touží po zjevení (snech) od něj, je ideálním obdobím, kdy se jako křesťané můžeme za rozmanité skupiny muslimů modlit, aby poznali spasení v Ježíši.

Příručka seznamuje s vybranými skupinami muslimů z různých míst světa, přináší svědectví o jejich problémech a sdílí příběhy těch, kteří našli nový život v Kristu. Je dostupná zdarma v PDF ke stažení a jako mobilní aplikace na stránkách KMS (www.30dni.kmspraha.cz). Mnozí, kteří se do modliteb v minulosti zapojili, oceňují,

„Nejvíce času jsme strávili sdílením zkušeností, radostí a starostí z oddílů a diskusí nad tím, jak nejlépe řešit různé situace, do kterých se při práci s dětmi dostáváme. Velkými tématy byl nábor nových dětí, péče o vedoucí a jejich motivace do služby, vzdělávání vedoucích a skautská výchovná metoda. Velmi obohacující bylo slyšet,

jak se s různými situacemi vypořádaly jiné oddíly, a praktické tipy od ostatních vedoucích,“

že příručka vede k modlitbám, které vyrůstají z lásky, a také svědčí o tom, že lásku k těmto lidem probouzí. Připojit se je možné kdykoliv.

(český tým 30 dní modliteb)

Setkání charismatické obnovy

Katolická charismatická obnova uspořádala v sobotu 18. 2. oblastní setkání na několika místech ČR. Setkání proběhlo o stejném víkend, kdy před 56 lety prožili katoličtí studenti v Pittsburgu vylití Ducha svatého. Společným tématem setkání proto byl křest v Duchu svatém.

Počty účastníků v Brně, Hradci Králové, Praze, Frýdku-Místku a dalších místech se pohybovaly od sta do více než tří set. V dopoledních hodinách probíhaly přednášky na téma křtu v Duchu, na které navazovaly

odpolední semináře, diskuse v menších skupinách, chvály, přímluvné modlitby a mše s modlitbami za nové vylití Ducha svatého. Nechyběla ani osobní svědectví: „Zkušenost křtu v Duchu svatém před rokem úplně změnila mou modlitbu. Dnes se modlím ráda a Bible je pro mne živé Boží slovo,“ podělila se s účastníky Iveta Sochorová ve Frýdku-Místku.

Pražský HUB: celopražská mládež CB

Ve středu 15. února se v prostorách sboru Církve bratrské v Praze 13 konala společná celopražská mládež, tzv. Pražský HUB. Akce se účastnilo několik desítek mládežníků z pražských sborů CB.

Nechyběly úvodní hry přinášející uvolněnou atmosféru ani zpěv písní chval. Tématem

setkání byly partnerské vztahy; o zamyšlení nad nimi se postaral Jakub Vejmelka z Brna. Posluchač si mohl odnést zejména poučení, že spasitel je pouze jeden, a nemůže jím být sebelepší životní partner.

Akce Pražský HUB se koná na víceméně čtvrtletní bázi (s výjimkou covidové pauzy) již od roku 1990. Je určena pro studenty nebo mladé pracující, kteří touží navázat nová přátelství s vrstevníky a nabrat povzbuzení do každodenního křesťanského života.

(Karel Bělohoubek)

Technologický šábes

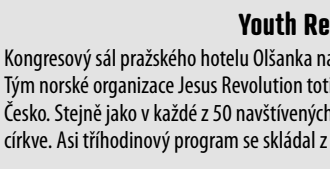
Letos potřetí proběhla 3.–4. 3. iniciativa s názvem Národní den odpojení, která navazuje na americký The Unplugging Day, u jehož začátku stála židovská nezisková organizace REBOOT a na ní navazující iniciativa „tech-shabat“. S touto přišla v roce 2010 americká židovská producentka Tiffany Shlainová, která je autorkou knihy 24/6, v níž přibližuje myšlenku dne odpočinku od technologií.

Organizátoři iniciativy necílí výlučně na křesťany. „Chceme upozornit na přehlcenost života sociálními sítěmi a informačními technologiemi vůbec. A protože i my sami se s ním nějak potýkáme a vypořádáváme, chceme sdružit síly, vyměnit si zkušenosti, inspirovat se, dodat si odvahy,“ uvedl svoji motivaci David Floryk z KS Ostrava, jeden z organizátorů. Zájemci najdou inspirativní texty na facebookové stránce iniciativy.

Serhij Lvov přijel poděkovat

Začátkem března navštívil ČR Serhij Lvov, pastor sboru Vinice v Kyjevě, muzikant, autor chvalozpěvů a vedoucí dobrovolnické skupiny vozící humanitární pomoc na frontovou linii v Luhanské oblasti. Od začátku války jeho službu podporují čeští dárci a Serhij přijel, aby jim osobně poděkoval za jejich štědrost a vytrvalost.

V SŽ Pardubice v pátek 3. 3. navštívil modlitební setkání, v sobotu se odpolední besedy s ním a následujícího večera chval v SŽ Pardubice zúčastnilo na 50 hostů

Kongresový sál pražského hotelu Olšanka naplnili 8. března mladí lidé vyhlížející probuzení. Tým norské organizace Jesus Revolution totiž v rámci turné Every Nation Tour navštívil také Česko. Stejně jako v každé z 50 navštívených zemí se i zde na přípravě večera podíleli místní církve. Asi tříhodinový program se skládal z několika tanečních a hudebních vystoupení,

svědectví mladých lidí z různých částí Evropy a kázání Stephana Christensena – zakladatele hnutí. Podstatnou část večera tvořila výzva k přijetí Krista, modlitby za uzdravení a naplnění Duchem svatým. Příležitosti využila nemalá část návštěvníků večera, jimž pak posloužil tým českých a zahraničních modlitebníků.

nejen z Pardubic. Neděli 5. 3. Serhij strávil v KS Kutná Hora, kde dopoledne sloužil slovem a odpoledne měl vřelé setkání s asi 40 místními Ukrajinci. Poslední setkání proběhlo 16. 3. v AC CBH Karlovy Vary. Na všech místech Serhij vyprávěl o dobrovolnické službě, zdůrazňoval, že si musíme

hlídat srdce, aby nám neztvrdlo, a hrál své písně. Z ČR odjel s dočkáním naplněnou humanitární pomocí, již pro něho shromáždili čeští křesťané.

Záznamy ze služby S. Lvova lze nalézt na YouTube kanálech SŽ Pardubice a KS Kutná Hora. Rozhovor s ním přinese některé z příštích čísel ŽV.

(Světлана Vránová)

„Unisex“ rodné listy?

První březnový den uspořádala v ranních hodinách Aliance pro rodinu (APR) před ministerstvem vnitra happening za právo dětí na otce a matku a proti legalizaci surrogace (*náhradní mateřství, často na komerční bázi*). Tu má de facto legitimizovat navrhovaná vyhláška ministerstva vnitra, jejímž cílem je „zavedení nového vzoru matričního tiskopisu rodného listu, který se bude vydávat osobám, jejichž rodiče mají shodné pohlaví“. Místo biologických rodičů by mělo dítě v rodném listě uveden stejnopohlavní pár.

Někteří účastníci happeningu převlečení za mimina rozdávali „rodné listy“ s kolonkami „rodič“ a „rodič“ přicházejícím ministerským úředníkům, aby je o úpravě informovali. „Rozdali jsme cca 300 rodných listů a reakce zaměstnanců byly veskrze pozitivní. Mnoho z nich nevědělo, že pan ministr něco takového chystá,“ uvedla ředitelka APR Jana Jochová.

Aliance apeluje na všechny, kterým záleží na právech dítěte, aby napsali ministru Rakušanovi a vyjádřili nesouhlas s navrhovanou vyhláškou. Více informací včetně otevřeného dopisu předsedkyně americké organizace Them before Us (*Ony před námi – myšleno děti*) Katy Faustové (*viz také ŽV 2021/11, str. 6*), jež mj. popisuje traumata dětí, kterým bylo upřeno právo poznat své biologické rodiče, najdete na www.alipro.cz.

Youth Revival v Praze

Kongresový sál pražského hotelu Olšanka naplnili 8. března mladí lidé vyhlížející probuzení. Tým norské organizace Jesus Revolution totiž v rámci turné Every Nation Tour navštívil také Česko. Stejně jako v každé z 50 navštívených zemí se i zde na přípravě večera podíleli místní církve. Asi tříhodinový program se skládal z několika tanečních a hudebních vystoupení,

svědectví mladých lidí z různých částí Evropy a kázání Stephana Christensena – zakladatele hnutí. Podstatnou část večera tvořila výzva k přijetí Krista, modlitby za uzdravení a naplnění Duchem svatým. Příležitosti využila nemalá část návštěvníků večera, jimž pak posloužil tým českých a zahraničních modlitebníků.

Na akci oceňují zejména evangelizační potenciál a chuť spolupracovat s místními sbory. Vytknout lze slabší produkci a technickou stránku akce. Osobně mě zklamal možná až přílišný důraz na emoce.

(Tomáš Coufal ml.)

Vylití Ducha na Asbury University

Ve středu 8. února letošního roku se na Asbury University, malé křesťanské univerzitě v americkém městečku Wilmore v Kentucky, konala pravidelná střední ranní bohoslužba. Zach Meerkreebs, který toho dne kázal, si byl jistý, že jeho kázání z listu Římanům 12 o potřebě zakoušet Boží lásku, abychom mohli milovat druhé, se nepovedlo. Meerkreebs zakončil modlitbou: „Duchu svatý, promluv k li-

dem v této místnosti... Kéž to v jejich duších, myslích a srdcích přinese ovoce. Udělej mezi námi něco nového. Oživ nás svou láskou.“

Bohoslužba v kapli začala a skončila jako obvykle, ale toho dne zde zůstalo asi 15–18 studentů, aby se modlili. A tehdy se začalo něco dít. Místo toho, aby se skupina rozprchla, studenti pokračovali a začali se k nim přidávat další. Rozzněly se písně chval a uctívání. Večer se kap-

le zaplnila studenty, kteří se modlili a četli Bibli. Někteří se shlukovali ve skupinkách, modlili se spolu a chválili Boha písněmi.

Začaly se šířit zprávy, že v univerzitní kapli se něco děje. Studenti z nedalekého teologického semináře to přišli prozkoumat. Spontánní shromáždění modliteb a uctívání pokračovalo. Na sociálních sítích se začaly šířit fotografie a videa a do areálu začali proudit lidé. Ve dne v noci, bez přestávky, se kaple plnila (a posléze přeplnila) lidmi, kteří se modlili, zpívali a přinášeli slova povzbuzení. Univerzita postavila před kapli obrazovky a reproduktory, aby desítky tisíc lidí, kteří se sjeli z celého světa, viděli a zažili to, co se dělo uvnitř. Takto to trvalo až do 25. února.

Šlo o příklad probuzení? Univerzita dění označila jako „vylití Ducha“. Vedení školy brzy pochopilo, že Bůh dělá cosi mimořádného mezi mladými lidmi, kteří mají upřímnou touhu se k němu přiblížit, a učinilo opatření, aby studenty ochránilo před lidmi, kteří se chtěli na vzrůstajícím zájmu médií přizpůsobit.

O dění na Asburyho univerzitě informovala i sekulární zpravodajská média. Pozornosti však možná uniklo, že k podobným událostem docházelo i na jiných univerzitách po celých Spojených státech (např. Cedarville University v Ohio). Žádná z nich však nepřitáhla tolik pozornosti.

V našem polarizovaném světě se okamžitě rozproudila debata o tom, zda se jednalo o „skutečné probuzení“. Vzhledem k tomu, že vylití v „Asbury“ jako událost skončilo, dlouhodobé účinky se teprve projeví. Mladí lidé sdílejí

První večer se v kapli sešlo jen pár desítek studentů...

Foto: Alejandra Presta, The Asbury Collegian

Jen jeho pokojná přítomnost...

„8. února si po vyučování a obědě studenti začali psát, aby přišli do kaple – že je tam Bůh. Mnozí se vrátili a uctívání a chvály nepřetržitě pokračovaly. Druhý den se tam dělo mnohem víc než uctívání a chvály:

Došlo i na pokání a vyznávání hříchů. Vydávání svědectví a čtení Bible pokračovalo více než dva týdny. Když jsem se o vylití Ducha na Asburyho univerzitě dozvěděla, modlila jsem se a chtěla jsem tam být. Chtěla jsem být součástí toho, co Bůh dělá.

Nedělo se tam nic divokého – nikdo se nevěšel na lustr nebo tak něco – jen nádherné, klidné, pokojné navštívení Jeho přítomnosti. Byli jsme v úžasu.

Pak se o tom doslechla média. Chtěla přivést velké kamery. Vedení Asbury řeklo NE. Nechtěli jsme, aby bylo narušeno soukromí lidí, kteří přicházeli dopředu. Bylo to posvěcené, svaté místo. Oceňuji, že se neprezentovala žádná jména a tváře. Oslavován byl pouze Ježíš.

Do malé vesničky Wilmore se sjeli tisíce lidí. Byl zřízen simultánní přenos na sedm dalších míst, aby lidé mohli sledovat, co se uvnitř Hughesovy posluchárny (kaple) děje. Asburyho teologický seminář otevřel dvě kaple, tělocvičnu a kavárnu. Místní baptistický

a metodistický sbor měly otevřeno a na trávníku před kaplí byla také velká obrazovka. Fronty byly neuvěřitelně dlouhé. Lidé čekali celé hodiny (někdy i v dešti a mrazu), aby se dostali dovnitř.

Byla jsem v modlitebním týmu a bez přestání jsem se s lidmi modlila – jednou až do šesti ráno, jindy do tří, do jedné, do dvou... Bůh jednal opravdu do hloubky: spasení, posvěcení, uzdravení, vysvobození, uzdravení z citových traumat, z depresí, úzkostí, myšlenek na sebevraždu...

Věřím, že tentýž Duch chce přinést obnovu celému světu. Modlím se, aby se toto probuzení rozšířilo do České republiky i mimo ni.“

Joy Griffinová

spoluzakladatelka International Leadership Institute (s níž se lze v ČR setkat v rámci programu pro mladé vedoucí History Makers) a hostující profesorka na Asburyho univerzitě

„V každém hnutí Ducha se Bůh projevuje specifickým způsobem pro danou generaci. Považuji za zajímavé, že Bůh dal tomuto vylití tyto znaky:

- hmatatelný pocit pokoje pro generaci, která se potýká s nebyvalou úzkostí,
- obnovující pocit sounáležitosti pro generaci uprostřed epidemie osamělosti,
- autentická naděje pro generaci vyznačující se depresemi,
- vedení, které ve vztahu k autoritě zdůrazňuje ochrannou pokoru, pro generaci hluboce zraněnou zneužíváním náboženské moci,

– zaměření na aktivní uctívání ve věku digitální rozptýlenosti.

Zdá se, že se Bůh osobně setkává s mladými lidmi způsobem, který je pro ně smysluplný. Moje generace byla formována jinak než generace předchozí, a tak se rysy tohoto probuzení liší od probuzení dřívějších. Nové vylití není ve znameních a zárazích, ani v horlivé přimluvě, ani ve spontánním mluvení jazyky, ani v charismatických tělesných projevech, ani v niterném úsilí. Vyznačuje se hmatatelným pocitem pokoje, obnovujícím pocitem sounáležitosti, neúzkostným prožíváním díky pocitu bezpečí, pokáním vycházejícím ze zakoušené laskavosti, pokorným správcovstvím moci a svatostí, která vnímá hodnotu uctívání.“

Madison Pierce

student Asbury Theological Seminary

„Z různých zdrojů, které jsem četl a poslouchal, zaznívá refrén pokání a usmíření, nápravy vztahů. Připomíná mi to probuzení v Ochránově, které začalo vzájemným odpuštěním. Z Asbury zaznívají příběhy spolužáků, kteří se spolu roky ne bavili a které Bůh postavil vedle sebe v kapli a vedl je k vzájemnému odpuštění. To je pro mě silné znamení autenticity a konkrétní příklad, v čem toto probuzení (a věřím, že každé probuzení) není jen záležitost mnoha jednotlivců, ale skutečné společenství.“

Martin Koutecký

CB Praha 13

... ale brzy začala prskat ve svech...

... a lidé čekali v dlouhých frontách venku

své zážitky, od fyzického přes emocionální až po duchovní uzdravení. Zdá se, že Bůh modlitbu Zacha Meerkreeba, aby Bůh „mezi námi udělal něco nového“ a „oživil nás svou láskou“, skutečně vyslyšel.

Mohou si čeští křesťané z vyhlášení v Asburyho univerzitě něco vzít? Myslím, že je důležité uvědomit si, že působení Ducha svatého nemůžeme „vyrobiť“ (viz J 3,8). Smyslem toho, co Bůh udělal, nebylo časově natáhnout bohoslužby, ale umožnit mladým lidem, kteří po něm sku-

tečně toužili, zakusit jeho pokoj, útěchu a lásku. Ani my nepotřebujeme měsíc trvající nepřetržitě bohoslužby. Potřebujeme však lidi všech věkových kategorií, kteří touží po tom, aby je Bůh proměnil a skrze ně a jejich poslušnost zasáhl i svět kolem. Můžeme také prozkoumat svá očekávání: Očekáváme, že Bůh na naše modlitby skutečně odpoví? Opravdu mu důvěřujeme? Jsme otevření tomu, aby v našich životech, církvích i v tomto národě udělal něco nového a nečekaného? Vyhlášení v Asbury University pro nás

může být výzvou i povzbuzením, jak na Boha zareagovat. Jsme ochotní pro následování Ježíše skutečně udělat cokoli?

■ **Andrew Funka, CB Smíchov,**
překlad Kateřina Coufalová

Andrew B. Funka, MA, vystudoval Gordon-Conwell Theological Seminary, v ČR působí jako misionář organizace Alongside Ministries, pracuje jako koordinátor ČEA pro networking a výzkumné projekty.

Potěšovat Izrael a kázat pohanům

Cílem druhého ročníku konference ICEJ Connection, která proběhla ve dnech 16.–18. 2. v prostorách těšínského Křesťanského centra (AC), bylo „přinést svědectví o velkých věcech, které Bůh dělá ve světě, a zvláště v Izraeli a na Blízkém východě, a poskytnout kvalitní biblické učení o významu židovského národa pro Boží plán záchranu světa“. Z Izraele přijeli Peter Tsukahira, spoluzakladatel sboru Kehilat haKarmel v Haifě, manželé Shilo a Sarah ben Hodovi, spoluzakladatelé modlitebního domu Solu Israel, a z Libanonu i se svou ženou dorazil „Hasan“ (jeho identita byla z bezpečnostních důvodů chráněna). Z polské Ustroně přijel vedoucí nadace Život a misie Henryk Wieja a jedním z hlavních řečníků byl i předseda české pobočky a viceprezident ICEJ Mojmir Kallus.

Páteční program zahájily chvály v podání manželů ben Hodových a „Hasanových“. Během nich se sál postupně zaplňoval účastníky, nakonec jich bylo kolem tří set. Na pódiu Boha chválili střídavě hebrejsky a arabsky příslušníci států, které jsou spolu několik desítek let prakticky ve válečném stavu.

Hasan později v moderovaném rozhovoru vyprávěl, jak ho ve škole učili nenávidět Židy a Izrael. V učebnicích se i nadále uvádí nutnost boje proti Izraeli „mírovými prostředky, jako je intifáda (ozbrojené povstání Palestinců – pozn. red.)“. Bůh ho vedl k pokání a smíření. Podobnou zkušenost sdílel také Shilo, kterého

sice neučili Arabové nenávidět, ale měl si na ně kvůli jejich nedůvěryhodnosti dávat pozor. S arabským křesťanem se poprvé setkal a skamarádil až v 15 letech, když začal chodit do Domu modliteb. „Během prvních dvou let šlo jen o smíření. Musel jsem odpustit a prosit o odpuštění. To bylo oboustranné.“ Dodal, že samotné smíření není cíl, ale začátek přátelství a později i partnerství. Hovořil o tom, že za poslední dva roky zaznamenal významný posun. Mladí Židé a Arabové se na mnoha místech scházejí ke společným modlitbám a uctívání, což „má velký dopad v Izraeli a na mnoha dalších místech“.

O viditelných změnách mluvil také Peter Tsukahira, který do Izraele i se svojí rodinou přišel v roce 1987. V té době bylo v Izraeli jen velmi málo mesiánských věřících, například v Haifě jich byly sotva dvě stovky. Díky nové generaci mesiánských židů, kteří už se narodili a vyrůstali v Izraeli, si podle jeho slov nelze nevšimnout nárůstu počtu věřících, mesiánských sborů a společných aktivit, o kterých mluvil i Shilo ben Hod.

O přelomovém období, ve kterém se nyní nacházíme, také hovořil Mojmir Kallus. Vycházel z listu Římanům 11,25: *Část Izraele propadla*

Mojmir Kallus a Shilo ben Hod

zatvrzení, avšak jen do té doby, pokud nevejde plný počet pohanů. Mění se duchovní situace na Blízkém východě a růst počtu těch, kterým bylo a je kázáno evangelium, lze chápat jako jeden z přelomů v dějinách lidstva. Vystává otázka, co v takovém období dělat. Kallus odpovídá: „Modlete se a kaďte evangelium, aby se naplnil počet pohanů.“

Další ročník konference ICEJ Connection je naplánován na 15.–17. 2. 2024 na stejném místě. Mezitím se můžete přidat k chválám Solu Israel, které jsou dostupné na www.soluisrael.org.

■ **Jitka Evanová**

Více se o konferenci můžete dočíst na www.icej.cz, některé z promluv si lze si poslechnout na YouTube kanále AC Český Těšín.

Mezi lovci lebek byla pomsta znakem mužnosti

říká bývalý misionář na Filipínách,
Glenn Machlan

foto ZV – Tomáš Coufal

Glenn Machlan je nenápadný postarší muž, který vlastně ani nevypadá jako typický Američan a působí spíš plaše. Setkali jsme se na konci jeho krátké návštěvy v Česku, v den, kdy odlétal na setkání misijních pracovníků do jednoho z bývalých států Sovětského svazu. Chtěl vidět Pražský hrad, a tak vděčně přijal můj doprovod. Když jsme vystáli frontu na bezpečnostní kontrolu před vstupem do areálu, nespěchal hned k svatovítské katedrále (byť ta byla jeho hlavním cílem). Sedli jsme si spolu v tichém zákoutí zahrady Na Valech a on trpělivě vyprávěl o zkušenostech z míst, kam se zatím z obyvatel Evropy či USA podíval jen málokdo.

Čtrnáct let jste působil na Filipínách jako překladatel Bible do domorodého jazyka minangali. Jak jste se na to připravoval?

Absolvoval jsem lingvistickou přípravu v rámci organizace Wycliffovi překladatelé Bible (WBT). Zvláště jsem se věnoval jazykům, které nemají psanou podobu ani zpracovanou gramatiku, zabýval jsem se fonetikou (*obor lingvistiky studující zvuk lidské řeči – pozn. red.*). Studoval jsem principy překládání, jak na misijním poli zkoumat jazyk a poznatky zpracovávat. A v neposlední řadě také antropologii.

Kolik vám bylo, když jste začal studovat?

Bylo mi 37. Předtím jsem pracoval ve sborech, v různých knihovnách, absolvoval jsem také evangelizační přípravu v organizaci Mládež s misii (YWAM – Youth with a Mission).

Co vás vedlo k rozhodnutí odjet na misii?

O misii jsem se začal zajímat v době studia na baptistickém semináři. Když jsem slyšel o potřebách lidí ve světě, dotklo se to mého srdce. Uvědomil jsem si, že spousta církevních pracovníků působí v Americe, ale jen málo jich jde do jiných částí světa.

Po skončení studia jsem procházel těžkým obdobím plným pochybností a obav. V té době mi pomohlo, že jsem se naučil víc

o Boží milosti. Teprve pak bylo moje srdce připravené Boží milost také sdílet s lidmi, kteří ji neznají.

Můj profesor misie nás jednou vzal na výpravu do Mexico City. Tam jsem viděl, jak vypadá lingvistická práce. Zaujalo mě to a říkal jsem si, že by bylo zajímavé zkoumat, jak nějaký jazyk funguje. Začal jsem se víc zajímat o Wycliffovy překladatele Bible a jejich semináře.

Musím přiznat, že učení jazyků mi trochu nahání strach. Na semináři jsme sice studovali hebrejštinu a řečtinu, ale nemuseli jsme s nikým mluvit! Mluvit s někým jazykem, který se snažím naučit, je pro mě těžké. Přesto jsem v sobě několik let uchovával myšlenku na překládání Bible.

Podobný zájem měla i vaše žena?

Ano, oženil jsem se s vdovou se třemi dětmi. Moje žena se o práci wycliffovců také zajímala. Společně jsme navštívili její přítele – manželský pár, který se věnoval překládání v Africe. Ti nám vyprávěli, co jejich práce obnáší.

Prožili jste nějak, že vás Bůh vede na nějaké konkrétní místo?

Když jsme byli v Dallasu na kurzu o překládání, jeden vyučující – tuším, že to byl viceprezident Wycliffů – nám řekl: „Místo abyste

se snažili přijít na to, do jaké země máte jít, zkuste si ujasnit, v jaké situaci byste chtěli být. Chtěli byste např. být někde, kde už je církev a kde mají Písmo? Chcete jít tam, kde je možné lidi zasáhnout evangeliem, nebo tam, kde budete narážet na odpor, třeba do nějaké muslimské země? Nebo byste spíš chtěli jít do země, jako je Thajsko, kde byste mohli učit na univerzitě?“

Shodli jsme se, že bychom raději byli na místě, kde už církev je. Dalším kritériem pro nás bylo, že jsme se kvůli našim čtyřem dětem nechtěli často stěhovat. Ředitel SIL International (*sesterská organizace WBT zaměřující se hlavně na studium a dokumentaci jazyků – pozn. red.*) nám řekl, že v úvahu přicházejí Tanzánie, Uganda a Filipíny. Když jsme si podali žádost, byly nám doporučeny Filipíny. Běžel tam projekt překladu Písma, ve kterém bylo potřeba pokračovat.

Mezi katolíky a animisty

Jaká byla situace na Filipínách v roce 1995, kdy jste tam přišli?

Filipíny jsou jediná křesťanská země v Asii, silně katolická. Žijí zde i muslimové, ale je jich méně než 10 % a žijí spíše na jihu země. Katolictví do země přinesli Španělé během kolonizace. Na severu, kde jsme působili, byli lidé v minulosti velmi agresivní. Proto do této oblasti Španělé nezasahovali. Katolictví se sem dostalo až s Američany v posledních sto letech; předtím tam měl silné kořeny animismus. Ten je založen na víře, že ve všem žijí duchové a vy musíte být opatrní, aby vám neškodili: Aby nezpůsobili, že vaše děti onemocní, nezničili vám úrodu, nezabili vás. Aktivně zde působí šamani, kteří lidem zprostředkovávají, co duchové říkají a co od lidí chtějí.

Španělé se nesnažili animismus vymýt, a tak je zde katolictví spojené s animismem v jakési symbióze. To se snažili řešit až protestanté. Ve vesnici, kde jsme působili, už asi od začátku 80. let žádní šamani nebyli. Když jsem to říkal jiné překladatelce, divila se: „Když šaman zemře, duchové si vždy najdou někoho

dalšího.“ Překladatel, který tam byl před námi, vydal některé části Písma. To zjevně stačilo, aby byla moc šamanů zlomena.

Vaše vesnice byla izolovaná, v džungli?

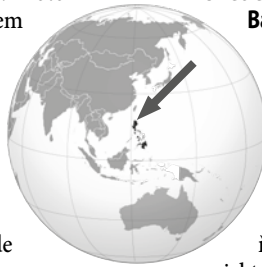
Neříkal bych tomu džungle, spíš zalesněná oblast, tropický prales. Nejbližší silnice byla asi 20 km daleko a vedla k ní stezka. Protékala tam i řeka, ale byla příliš divoká, takže nebylo možné ji sjet na člunu. Nebyla tam elektřina, voda se brala z horského pramene – velmi dobrá, netekla však přímo do našeho domu. V sousedství jsme měli asi 35–40 domů s asi sedmi kohoutky, takže jsme pro vodu museli chodit. Lidé ale nebyli úplně odtrženi od světa. Měli rádio, oblečení chodili nakupovat do hlavního města provincie...

Čeští čtenáři znají knihu „Slovo přišlo v moci“ od misionářky Joanne Shtetlerové, která v 60. letech žila na Filipínách s kmenem Balangaů. Souvisela její práce nějak s místem, kde jste byli vy?

Joanne působila jižněji od nás. Lidé z její vesnice přinesli na začátku 80. let evangelium do městečka Mangali v naší provincii Kalinga a založili tam sbor. (Když jsme přišli, byly tam dva malé sbory – Christian Missionary Alliance a od nich oddělená Bible Baptist Church.) Předtím toho místní lidé o křesťanské víře moc nevěděli. Neprobíhaly tam bohoslužby, kněz přijel tak jednou za rok, aby odsloužil mši. Něco málo se dozvěděli ve škole. Později začali chodit na protestantské bohoslužby, což se katolíkům moc nelíbilo, a mezi oběma skupinami panovalo napětí.

Vy sám jste měl s místními katolíky nějakou zkušenost?

Mluvil jsem s jedním katolickým biskupem, byl to milý člověk. Když přijel sloužit mši, moji kolegové mě odrazovali od toho, abych tam šel. Přesto jsem se mše zúčastnil. Během ní si mě biskup všiml a řekl shromáždění, že děláme skvělou práci, když překládáme Bibli, a že by nás lidé měli podpořit. Spolupracovníci byli nakonec rádi, že jsem tam šel (*úsměv*).

Rýžová políčka

Sušení sklizené rýže

Doprava nákladu do Mangali

Tradiční tanec

Glenn Machlan s dcerou Alyssou

Alyssa

Glenn Machlan (* 1957) je americký misionář, antropolog a lingvista. Studoval překládání Bible a církevní historii na Central Baptist Theological Seminary v Kansas City. Na misijní práci se připravoval na YWAM Discipleship Training School a School of Evangelism v Arkansasu. V letech 1983–1984 byl na krátkodobé misii v Hongkongu. Poté pracoval v několika knihovněch, mj. v National Oceanographic and Atmospheric Administration.

V letech 1995–2009 žil v horách na severu Filipín a studoval kulturu a jazyk kmene Minangali. S týmem organizací Wycliffe Bible Translators (Wycliffovi překladatelé Bible) a SIL se věnoval překladu Bible do místního jazyka.

Při sňatku vyženil tři děti, s manželkou pak měli ještě dceru Alyssu. V roce 2009 se rozvedli.

Od roku 2017 působí ve středisku SIL v Dallasu, věnuje se podpoře překladatelů z řad rodilých mluvčích.

Na překládání Bible pracovali křesťané ze všech tří církví a vycházeli spolu dobře. Pořádali společná shromáždění a chodili i do dalších vesnic, aby tam organizovali bohoslužby.

Duchové už neměli takový vliv

Minangaliové tedy nebyli zcela nezasažené etnikum, ale přesto – jak reagovali na evangelium?

Lidé z týmu mi vyprávěli, že domorodí obyvatelé byli vůči evangelium poměrně imunní. Odezva na evangelium u nich nebyla příznivá, na rozdíl od jiných vesnic. Přesto se k nám chovali přátelsky. Bylo zvykem, že při různých výjimečných událostech, jako je svatba, ukončení studia nebo pohřeb, někoho pozvali, aby pronesl řeč. Někdy jsem někomu z místních přátel dal úryvek z Bible přeložený do minangalištiny, aby ho přečetl. Občas jsem pochyboval, jestli to vůbec někdo poslouchá, protože se během toho mezi sebou bavili. Po jedné takové události mi ale moje sousedka vyprávěla, že jí jiná žena řekla: „To, co jsem tam slyšela, by pro tebe bylo dobré. Měla by sis to poslechnout!“

Zmínal jste, že na Filipínách je zakořeněný animismus. Měl jste nějakou zkušenost s duchovním bojem?

Ani moc ne. Všichni se považovali za katolíky, i když třeba byli ve skutečnosti animisté. Jednou, když jsme oslavovali dokončení opravy domu pro překladatele, nějaké ženy začaly vydávat hlasité zvuky, aby z domu vyhnaly duchy. Musel jsem jim říct, že my tohle neděláme.

Animismus byl do určité míry skrytý. Projevoval se třeba tím, že lidé nechávali na hrobech hrst rýže pro duchy. Jeden muž, Nelson, mi ale řekl, že už tam není tolik duchů jako dřív. Myslím, že duchové už neměli takový vliv jako v minulosti.

Dřív bylo zvykem hledat znamení, například při narození dítěte, ale i v jiných situacích: Když jste například uviděli určitého ptáka, znamenalo to, že se stane něco špatného, a bylo potřeba plánovanou cestu odložit. Nelson mi taky vyprávěl, že na začátku 80. let probíhala kmenová válka mezi dvěma vesnicemi. Jednou se se dvěma přáteli chystal na lov a hledali ptáččí znamení. Všechno se zdálo v pořádku, a tak vyrazili, ale přepadli je nepřátelé. Oba jeho společníky zabil a jemu prostřelili obě nohy. Řekl: „Víš, znamení mívají pravdu, ale ne vždycky se na ně dá spoléhat.“ (úsměv)

Jací jsou domorodí obyvatelé?

V jejich kultuře je běžná krevní msta. Netýká se to jen Kalingů, ale i dalších kmenů v jiných provinciích. V minulosti byli známí jako lovci lebek, takový čin byl považován za důkaz mužnosti. To skončilo dávno předtím, než jsme přišli, i když krevní mstu praktikují dodnes. Jestliže někdo z jiné vesnice zabil někoho z kmene Minangali, jeho lidé považují za svou povinnost zabít někoho z druhého kmene – nejlépe toho, kdo se

Společný oběd s překladatelským týmem

Domorodí překladatelé Bible při práci

Glenn s týmem překladatelů ve vesnici Mangali

Nelson s manželkou Marinou a dvěma vnučkami

Glenn káže ve školní třídě v jedné z odlehlých vesnic

vraždy dopustil, ale ne nezbytně. Takový čin si zase bude žádat pomstu, a tak to jde pořád dokola.

Minangaliové tedy pomstu nevnímají jako něco zlého?

Když jsme k nim přišli, říkal jsem jim, že pomsta je špatná. Tehdy se proti tomu na shromáždění ozval 75letý Nelsonův otec. Nelson mi potom vysvětlil, že jeho otec vyrostl v přesvědčení, že pomsta je správná, protože se skrze ni dosáhne spravedlnosti. Donutilo mě to nad tím přemýšlet. Bůh ve svém Slově říká: „Mně náleží pomsta.“ Když to říká Bůh, tak to nemůže být špatná věc. Jde ale o to, že pomsta náleží jemu, ne nám.

Později jsme na biblické hodině došli k příběhu o ukamenování Štěpána. Jeden z domorodých členů sboru se mě zeptal: „Proč se církev nepomstila?“ Tehdy jsem jim vysvětlil, že pomsta není na nás, ale patří Bohu.

O půl roku později jsme byli v kmenové válce s jinou vesnicí a muž, který se mě tehdy ptal, najednou nechtěl ani držet stráž ve vesnici. Báł se, že by při tom mohl zabít někoho z nepřátel. To byla velká změna. Ne že bych považoval za něco špatného, aby vesnici hlídali, ale překvapilo mě, jak moc se jeho způsob myšlení změnil.

Když chybí slovo milost

Má kmenová válka nějak řešení?

Je možné uzavřít mírovou dohodu. Tomu předchází dlouhé vyjednávání. Pokud byl někdo zabit, součástí dohody je stanovení pokuty. Například je nutné přinést do vesnice určitý počet buvolů apod. Aby dohoda nabyla platnosti, je potřeba uspořádat oslavu s hostinou, na které se sejdou zástupci obou kmenů.

O tom, že msta hraje v životě domorodců významnou roli, svědčí i to, že Minangaliové ani neměli slovo pro milosrdenství nebo milost.

Jak jste to vyřešili? Vymysleli jste nové slovo?

Ne (směje se). Významem se tomu nejméně blížilo slovo lítost, *adagu*. To má blízko k významu slova milosrdenství, ale nevystihuje plně milost. Používali jsme tedy výraz pro Boží dobrotu.

První biblická kniha, kterou jsem překládal, byl Jonáš. Tam je milost zmíněna, když si Jonáš Bohu stěžuje: „Věděl jsem, že jsi Bůh, který je milostivý!“ Chodívali jsme mezi lidi a ptali se jich, jak něco vyjádřit. Jedné ženy jsem se zeptal: „Komu bys vyjádřila lítost, *adagu*?“ „Někomu, kdo je nemocný nebo má těžkosti.“ „A vyjádřila bys lítost někomu, kdo má těžkosti, protože udělal něco špatného?“ „Ne, to ne.“ Ale to je právě milost.

Mluvívali jsme o tom v překladatelském týmu. Nelson říkal: „Ale to je v pořádku. Ninive si milost vlastně zasloužilo, protože činilo pokání.“ Na to jsem namítl: „Co kdybychom vedli kmenovou válku a někdo by ti zabil syna, a pak řekl ‚promiň‘ – stačilo by ti to?“ Musel uznat, že nestačilo. To mu trochu otevřelo oči, aby pochopil, co pro nás Bůh udělal.

Jak se vlastně Nelson stal křesťanem?

Spolupracoval s mým předchůdcem, a to i když ještě nebyl věřící. Když ho tehdy na lovu postřelili, kolega překladatel ho vzal do střediska SIL do nemocnice. Všichni mu tam říkali: „Věříme, že tě Bůh zachránil, protože s tebou má zvláštní plán.“ To se dotklo jeho srdce a uvědomil si, že ho Bůh ochránil. Přijal pak Krista. Vedoucí překladatel poslal čtyři muže na biblickou školu a Nelson byl jedním z nich. Když můj předchůdce odešel, Nelson se s dalšími modlil, aby Bůh poslal někoho, kdo práci na překladu dokončí. Když jsme přiletěli, byl to právě on, kdo na nás čekal u helikoptéry a jako první nás vítal.

Zažil jste na Filipínách nějaký Boží zásah, odpověď na modlitbu?

Rozhodli jsme se vybudovat přistávací dráhu pro letadlo a vybrali jsme si vhodné místo. Den předtím, než se mělo začít kopat, jsme se tam šli s Nelsonem podívat, abychom odhadli, kolik to bude stát. Uvědomil jsem si, že za to budeme muset dát dvakrát víc, než jsem si původně myslel. (No, nakonec to bylo třikrát víc. – úsměv) Když jsem šel večer spát, říkal jsem si, kde na to seženeme peníze. Věděl jsem, že druhý den ráno budu muset jít a vyjednávat s pracovníky. Nejsm v tom moc dobrý, navíc tihle muži jsou někdy docela drsní...

Celou noc jsem se převaloval v posteli. Věděl jsem, že bych to měl předat Bohu, ale nešlo mi to. Nakonec jsem to udělal a konečně jsem na chvíli usnul. V sedm ráno jsme měli pravidelný telefonát s naším střediskem. Dozvěděli jsme se, že jeden sbor v USA, se kterým byl v kontaktu náš pilot, nám na stavbu dráhy dá 1000 dolarů. Myslím, že nám nakonec dali víc, ale mně Bůh tímto způsobem dal okamžitou odpověď, když jsem mu svěřil svoji potřebu.

Ničí misie kulturu domorodců?

Na Filipínách jste žili i s dětmi. Kolik jim bylo, když jste přijeli, a jak život v jiné kultuře vnímaly?

Nejstarší syn měl 13, nejmladší dceři bylo dva a půl. Myslím, že se jim tam docela líbilo. Bývali jsme měsíc ve vesnici a potom ve středisku SIL, vzdáleném asi 20 minut letadlem. Středisko bylo vedle letiště, mělo asi 40 budov, součástí byla knihovna i škola, kam děti chodily až do deváté třídy. Potom navštěvovaly střední školu pro děti misionářů v Manile, kde byly spokojené.

Nechyběli jim američtí přátelé?

Ani ne. Našli si nové přátele tam. V něčem to bylo i jednodušší, protože ve středisku žili blízko sebe a mohli se navštěvovat. O něco těžší to pro ně bylo ve vesnici. Nejspokojenější tam byl asi můj druhý nevlastní syn. Cítil se tam doma, měl tam dobrého kamaráda, dokonce s místními žvýkal betelový ořech, což je společenská záležitost.

Jak misijní práce ovlivnila vaše manželství?

Být jako manželé na misi není snadné. Čelíte těžkým situacím odlišným od života doma, a to vyvíjí na manželství tlak. Hodně cestujete, přátelé a spolupracovníci přicházejí a odcházejí...

Těžkosti se nevyhnuly ani vám. Po 14 letech jste musel práci přerušit a oblast Mangali opustit. Co se stalo?

V roce 2009 proti mně blízký člověk vznesl obvinění ze zločinu, který jsem nespáchal. Následovalo dlouhé vyšetřování, které skončilo v můj prospěch, ale moje žena mi už nedůvěřovala a požádala o rozvod. V manželství byly i další věci, ale myslím, že kdybyste se jí zeptali, proč odešla, zdůvodnila by to oním obviněním. Kdybych uváděl jakékoli další důvody, byly by to jen domněnky; přesto si myslím, že v tom svou roli hrál i duchovní boj. Později jsem se dozvěděl, že i můj předchůdce z překladatelského týmu v Mangali musel z SIL odejít kvůli rozvodu, dokonce v důsledku podobných obvinění.

To pro vás muselo být těžké. Vrátil jste se pak ještě někdy na Filipíny?

Ano, vrátil jsem se začátkem roku 2011 s YWAM a společně s přítelem ze SIL jsem učil angličtinu. O rok později jsem se na dva roky vrátil do překladatelského projektu. Od roku 2017 působím ve středisku SIL v Dallasu a podílím se na podpoře překladatelů z řad rodilých mluvčích. Mou současnou práci ale sponzoruje YWAM.

Někteří antropologové říkají, že misionáři ničí původní kulturu domorodců. Jak byste na tyto výtky reagoval?

Ve skutečnosti misionáři často pomáhají domorodou kulturu zachovat. Minangaliové neměli psanou formu jazyka a my jsme ji pomohli vytvořit. Díky písmu jsme mohli zapsat nejen Bibli, ale i jejich pověsti a příběhy.

Školský systém na Filipínách používá pouze tagalogštinu a angličtinu. Když přijdou děti, které ani jedno z toho neumějí, musejí se učit rovnou dva cizí jazyky a v nich i ostatní předměty. Učitelé ale nemají potřebné materiály a žádají nás, abychom jim je vytvořili nebo jim poskytli např. námi vytvořený pravopis nebo slovníky. Místní lidé tedy mají o to, co děláme, zájem.

Zadruhé, žádná kultura nezůstává nezasazená. Ani od americké kultury neočekáváme, že bude stále stejná. Neříkáme lidem: „Nekupujte si mobilní telefony, nechodte do kina, udržte kulturu takovou, jaká byla před dvěma sty lety.“ O to se snaží mennonité, ale to je spíš výjimka.

A nakonec, ne všechno v dané kultuře je dobré, např. krevní msta. Pokud můžeme lidem ukázat jiný způsob, jak řešit konflikty, je to dobrá věc.

Zahlcen výběrem v obchodech

Podílel jste se na překládání Nového zákona. Jak dlouho práce trvala?

Můj předchůdce pracoval na překladu deset let, přibližně od roku 1978. Po osmileté pauze jsme přišli my a po dalším přerušení v době kolem mého rozvodu byl překlad dokončen v roce 2019. Takže to zabralo asi 41 let. Je to déle než obvykle, ale závisí to na mnoha okolnostech.

To, že Minangaliové mají Bibli nebo písně ve svém jazyce, má velký vliv. Jedna žena z překladatelského týmu mi vyprávěla, že jim kdysi jeden biskup řekl, že ptačí znamení posílá Bůh, a proto by jim měli naslouchat. Ona tomu vždy věřila. Když jsem odcházel, řekla mi, že už ví, že to není pravda.

Jak jste prožíval návrat k životu na Západě? Prožil jste zpětný kulturní šok?

Trochu ano, i když to asi nebylo tak těžké, jak to měly předchozí generace misionářů. Díky internetu jsme zůstávali ve spojení se svou kulturou. Vzpomínám si na historiku jednoho misionářského páru: Žena šla na nákup a u pokladny se jí zeptali: „Papír, nebo plast?“ Nechápala, co tím myslí, ale bylo jí trapné se zeptat, tak řekla „plast“ a sledovala, co se bude dít. Šlo o to, jestli chce nákup do papírové tašky, nebo do igelitky.

Zažil jsem něco podobného. V obchodě bylo najednou možné použít samoobslužnou pokladnu, to pro mě bylo nové. Taky jsem se cítil trochu zahlcen velkým výběrem v obchodech. Musel jsem si zvykat na tu spoustu rozhodování.

Je něco, co vám ze života na Filipínách chybí?

Asi to, že to není tak workoholické prostředí jako Spojené státy. Vyhovovalo mi to víc. Lidé na Filipínách jsou také velmi pohostinní. Jednou jsme se odněkud vraceli a pokazilo se nám auto. Domů nám zbývalo jít asi pět hodin pěšky. Protože se mezitím setmělo, zastavili jsme se v jedné vesnici, kam se provdala jedna ženy z Mangali. Zatímco nám připravovala večeři, prosila nás, ať jsme trpěliví, než všechno nachystá. Přitom ona s námi měla trpělivost, přestože jsme ji tak přepadli. Připravila nám večeři a nechala nás u sebe přenocovat.

Jste s tamními lidmi stále v kontaktu?

Ano, díky Facebooku a Messengeru. Dozvěděl jsem se, že Nelson Ioni zemřel.

Co vás zkušenost s misí naučila?

Když se ocitnete v situaci, o které víte, že ji sami nezvládnete, donutí vás to spoléhat se na Boha. A máte možnost vidět jeho záračné jednání. To na mě mělo asi největší vliv a potřebuji si to připomínat i teď, ve chvílích, kdy si myslím, že něco dokážu sám. Naučil jsem se víc o Boží milosti a o tom, jak se projevuje mezi lidmi v jiných částech světa. A taky o jeho lásce, která není závislá na tom, co dělám, ale na tom, co Kristus udělal pro mě.

Že misionáři ničí původní kulturu? Ani naše kultura přece není stejná jako před 200 lety.

■ Tomáš a Kateřina Coufalovi

Co je vlastně důležité?

Na čem při Večeři Páně záleží, a co lze měnit?

PAVEL ČERNÝ

Někteří z vás už možná zažili to, čemu se v křesťanství říká „liturgické války“, tedy zápasy o formu bohoslužby. Jsou např. lidé, kteří jednoznačně preferují klasické písně vyjadřující promyšlené teologické výpovědi. Vedle nich jsou však ve sboru i lidé, kteří rádi zpívají písně z komunity v Taizé, jiní zase preferují rockové písně nebo písně chval (worship). Mnozí vzpomínají na písně, které doprovázely dobu jejich obrácení; připomínají jim jejich různé duchovní zkušenosti. Pokud jsou zmíněné skupiny neústupné a nejsou ochotny hledat určitý liturgický kompromis, hned máte oheň na střeše.

Určitou obdobu takové liturgické války může způsobit rozdílný důraz na způsob slavení Večeře Páně. Tento hod ustanovený Ježíšem Kristem může být znevažován a zničen lidskou neústupností a pýchou. Vzpomínám na jeden takový boj, který se týkal používání druhu chleba. Jedni byli pro pokračování s běžným českým chlebem, a druzí chtěli chléb nekvašený. V jiném sboru se rozhořel spor, zda má být používáno víno,

nebo zda by nestačil jen nealkoholický mošt. A další rozpor některé sbory řešily, když se v době pandemie nesmělo přijímat z jednoho kalicha, ale bylo nutné zavést individuální kalíšky. Jinde zase bylo předmětem debat, jestli Večeře Páně je také pro ty, kteří ještě nevědí, o co se vlastně jedná.

Na rozdíl od Starého zákona, kde je forma bohoslužby přesně popsána, Nový zákon téměř neobsahuje formy křesťanského shro-

máždění. Víme, že církev slavila Večeři Páně, ale nemáme zapsáno, jak to probíhalo. Pro první křesťany bylo důležité zachovat principy, ale vlastní formy bohoslužby byly proměnlivé.

Při poslední večeři vzal Pán Ježíš chléb, který se pekl v izraelských domácnostech, a kalich. Je pravděpodobné, že se víno mísilo s vodou. Při jedné diskusi o Večeři Páně mezi misionáři v Anglii vystoupil jeden církevní pracovník z rovníkové Afriky. Pověděl, že v jejich krajině neroste obilí ani vinná réva. Dovoz nepřipadá v úvahu. Proto u nich ve sboru slaví Večeři Páně za použití banánu a kokosové-

Ve sboru v rovníkové Africe slaví Večeři Páně za použití banánu a kokosového mléka.

ho mléka. Pověděl to s takovou opravdovostí, že nikdo z pastorů Evropy a Ameriky jeho způsob slavení nerozporoval. Pokud máme chléb a víno, je dobré se toho držet. Pokud tyto elementy nemáme, můžeme ve víře slavit s tím, co máme k dispozici. V koncentračních táborech v době války se Večeře Páně slavila s všelijakým chlebem a vodou.

Co je nejdůležitější? Jaké jsou zásadní principy slavení? Apoštol Pavel nás vede především k poznání a vyznání našeho hříchu. „Odstraňte starý kvas“ (1K 5,7). Ten, kdo se cítí bez hříchu a nemá nic, co by vyznal, nemá u této svátosti co dělat. Zřejmě se ještě nedal obvinít Duchem svatým z hříchu. Ježíš je lékař pro nemocné. Zdraví lékaře nepotřebují.

Pokud se podíváme na Večeři Páně v korintském sboru, dozvíme se ne o porušení formy, ale biblického principu. Slavení je vyjádřením jednoty v Kristu. Slavím s druhými, protože jsou Tělem, jehož hlavou je Kristus. V Korintu byl kromě problémů s roztržkami pošlapán princip jednoty. Bohatší si s sebou přinesli hojnost jídla a pití a přejedli se a přepili. Vedle byli lidé, kteří měli hlad. Apoštol si dovilil napsat, že to, co dělají, není žádná Večeře Páně (1K 11,20). Byl to těžký sociální hřích, který znemožňoval přijímání Kristova těla. Z toho také vyplývá, že spolu nemusíme ve všem souhlasit, ale pomáhat si. Musíme se sdílet, také si vzájemně sloužit a slavit Kristem ustanovený hod třeba i s málo sympatickými lidmi.

Jak je Kristus přítomen?

Slavení této svátosti bylo v dějinách komplikováno pátráním po způsobu Kristovy přítomnosti v chlebu a kalichu. Někdy od 12. století se pod vlivem aristotelské filozofie začala objevovat myšlenka, že se chléb při slavení promění v Kristovo tělo a víno v Kristovu krev. Mluvilo se o opakování Kristovy oběti. Nakonec to bylo potvrzeno na tridentském koncilu v roce 1545. Česká i světová reformace se však daly cestou podtržení duchovní přítomnosti Krista při přijímání Večeře Páně. Při vyjasňování detailních

pohledů se ani reformace v této otázce nesjednotila. Objevily se i krajní proudy, kterým z Večeře Páně zbyla jen vzpomínka na Kristovo utrpení a zmizelo radostné jedení a pití Krista a pečetení našeho odpuštění.

Je vůbec důležité přesně vyjádřit způsob Kristovy přítomnosti ve svátosti? Je zřejmé, že přijímáme skrze Boží slovo, skrze působení Ducha svatého a duchovní společenství bratrů a sester. Apoštol se ptá, zda rozpoznáváme, že jde o Kristovo tělo. Jsou pro mě druzí Kristovým tělem? Jestli ne, pak nemá cenu slavit, protože bychom napodobovali příklad Korintanů. V duchovním životě jsou věci, které nedovedeme přesně popsat. Jestliže Ježíš řekl „*toto je mé tělo a toto je má krev*“, mohu si být jist, že to tak je. Ovšem jeho přítomnost mohou prožívat různými způsoby. Protože to říká Ježíš, tak jeho přítomnosti věřím. Otázka způsobu Kristovy přítomnosti nás tolik zneklidňovat nemusí, ale je třeba podtrhnout především to, že je zcela jistě přítomen. Kdyby nebyl, tak by Korintané nemohli znevažovat jeho tělo a netrpěli by různými neduhy, nebo dokonce neumírali (1K 11,30). Večeře Páně je také soud a nekající člověk jí a pije své odsouzení. Kde však je pokání, vyznání hříchů, přijímání Boží milosti, tam se děje něco nového. Při slavení v pokání a ve víře v odpuštění hříchů jsem zažil, že někteří byli uzdraveni a jiní duchovně posíleni.

Sederová večeře: pohled zpět i kupředu

V poslední době se v některých sborech slaví sederová večeře. Při tomto slavení si uvědomíme spojitost mezi izraelským jedením velikonočního beránka a Ježíšovou obětí. To nám pomůže k rozšíření našeho prožívání

Večeře Páně. Jsme voláni, abychom se jako Izraelité podívali zpět a uvědomili si, z čeho nás náš Pán vyvedl. Je také třeba zkoumat sebe sama. Izraelité se připravovali odstraňováním starého kvasu. Třetím důrazem je pohled kolem sebe. Večeře Páně není soukromá a individualistická slavnost. Je dobré vidět své bratry a sestry, tělo Kristovo. A je zde ještě rozměr pohledu kupředu. Podobně jako Izrael, máme se podívat kupředu, protože čekáme příchod Mesiáše, a to dokonce již příchod druhý. Čekáme na poslední díl dějin spásy, a tím je jeho druhý slavný příchod. Jsme poutníky na cestě a smíme se těšit na svatbu Beránkovu. Proto se křesťané zdravili slovy „Marana tha“ – Přijď, Pane! To při Večeři Páně dodává našim současným zápasům naději, že Ježíš viditelně přijde a dovrší naše vykoupění.

Na čem záleží

Důležitým principem zůstává slavení Večeře Páně, dokud on nepřijde. Podtrhli jsme si Boží slovo o ustanovení Večeře Páně a působení Ducha svatého. Připomněli jsme vyznání víry, vyznání svých hříchů a ujištění o odpuštění. Principem je také odpuštění těm, kteří se proti nám provinili, jak nás k tomu vede Modlitba Páně. Odpustit druhým je podmínka slavení, i když nás ještě důsledky vin některých lidí mohou silně bolet. Někteří ještě připojují pozdrav pokoje, který může být vyjádřením přijetí druhých jako Kristova těla. Protože Pán Ježíš při poslední večeři vzal chléb a potom i kalich, myslím, že i my máme slavit „pod obojí“, tzn. přijímat chléb i víno. Tím také vyjadřujeme důraz na všeobecné kněžství věřících. Kalich není jen pro vysluhující, ale je pro všechny.

Nad dary chleba a vína církev vyzývá Ducha svatého, protože Duchem jsme spojeni s Kris-

tem i s jeho tělem, které není jen v našem sboru, ale i v jiných církvích po celém světě.

Různé církve mají různé způsoby slavení Večeře Páně. Zde už se jedná nikoli o principy, ale o formy, které mohou být různé. V době pandemie některé lidi napadlo, že bychom mohli slavit Večeři Páně on-line. Uzávěru bohoslužeb v době karantény jsme řešili on-line přenosem. Jistě, byla to nouzová situace.

Jaký chléb, jaké víno, jaký mošt pro mladistvé, nemocné či lidi vysvobozené z alkoholismu? To vše je proměnlivá forma. Právě tak je formou sdílení jednoho kalicha, více kalichů či individuálních kalíšků. I v zemi kalicha může nastydělý člověk přijímat víno v individuálním kalíšku.

Věřící mají tuto svátost slavit, dokud Pán Ježíš nepřijde. Když se člověk této večeře zdržuje, potom to může znamenat, že nechce opustit nějaký hřích nebo že nechce odpustit druhému člověku či nemá jistotu o své spáse. Pokud se někdo z určitého společenství děle nezúčastňuje Večeře Páně, měl by to být podnět k pastoračnímu rozhovoru. Po slavení Večeře Páně, kdy jsme byli ujištěni o odpuštění hříchů, bývá dobrá příležitost k přímlyvným modlitbám za nemocné, ke vkládání rukou či mazání olejem (Jk 5,14n). Nově potvrzená jistota odpuštění posiluje odvahu naší víry. Nejsou však zde jen potřeby našeho společenství. Je zde také úkol přímlyvu za svět, za vládu, za spravedlivý mír, za evangelizaci a službu lidem. Večeře Páně je velkým darem, který nás sjednocuje, zmocňuje a posílené posílá do života a služby.

ThDr. Pavel Černý, Th.D., je emeritním předsedou Rady CB a ERC. Je předsedou Sdružení evangelikálních teologů, Kostnické jednoty a Institutu W. Willberforce. Vyučuje na ETS.

ŽÁDNÁ VIRÓZA NEHROZÍ, MADAM.
VŽDYCKY JIM DO TOHO CMRNDNU
KRAPET SAVA.

kresba Pavel Bosman

Kam kráčí?

*Kam kráčí ten slepý, kam utíká?
Honí ho hřích a strach a bolest na duši.
Že běží do pekla, snad ani netuší,
jen hora Ěbal nad ním nařiká...*

*Kam kráčí ten slepý, kam pospíchá?
Proč ho závist a zášť drží za ruku?
Proč má masku a plášť, na hlavě paruku?
Proč mu pod okem hořká slza usychá?*

*Kam kráčí ten slepý? Snad zabloudil.
Má na ruku krev a v ústech jed,
těší ho zisk a láká svět.
Už se odsoudil...*

*Zmatený bloudí svými tajnými světy,
já bych mu chtěla říct jen dvě krátké věty:
„Před tebou stojí Kristův kříž.
Mineš ho, nebo se zastavíš?“*

■ Barbora Raszková

Večeře Páně: rituál, nebo výsada?

DAVE PATTY

ilustraci foto: Kelsey Dance / Unsplash

Když mladí lidé ze světa přicházejí ke Kristu, nerozumějí církevním zvykům a tradicím. Před několika lety vedl nás tým evangelizační English camp ve spolupráci s jedním společenstvím na severní Moravě. Po týdnu tábora se na nedělních bohoslužbách začalo objevovat 15 nových teenagerů. Chápat kázání pro ně nebylo snadné a neznali žádnou z písní.

Několik z nich se však rozzářilo, když viděli, že se uličkou podává obcerstvení. Chléb na talíři vypadal čerstvě a chutně, a tak si každý vzal pořádný kus. Pak se objevil kalich s vínem, z něhož všichni upíjeli. „Ne, díky,“ řekli, když jim ho soused vedle nabídl, a divili se, proč si sbor nemůže dovolit víc pohárů. „Až budeme odcházet, dáme si vodu.“

Několik starších členů společenství to pohoršilo, ale jeden z nich si vzal hosty stranou a vysvětlil jim význam tohoto důležitého rituálu.

„Říká se tomu Večeře Páně a chléb představuje Ježíšovo tělo a víno jeho krev.“

„A co to znamená?“ ptali se teenageři. Všechno jim to znělo zvláště. Byli zvědaví na Ježíše a jeho učení, ale jíst jeho tělo a pít jeho krev? Proč by to někdo chtěl dělat?

Proč bychom to měli chtít dělat my? Kdybyste věřili, že vám chléb a víno skutečně přináší spásu, jak tomu někteří rozumějí, možná byste to dokázali ospravedlnit. Ale jakou roli má v našem životě a v církvi Večeře Páně pro nás, kteří věříme, že jsme spaseni z milosti skrze víru? Není trochu zvláštní slavit něco tak strašného, jako je brutální smrt nevinného člověka kdysi dávno na kříži?

Jako následovníkům Ježíše Krista nám záleží na tom, co je důležité pro něj. Z evangelií se dovídáme, že tuto večeři poprvé slavil během posledního Pesachu s učedníky a vysvětloval jim přitom symboliku svého těla a krve. Pavel tento příběh opakuje v Prvním Korintským a nabádá věřící, aby Večeře Páně slavili, když se spolu sejdou.

Tohle všechno pravděpodobně už znáte, protože jste ve svém sboru Večeři Páně zažili mnohokrát. Ale jako u všeho, co děláme opakovaně, je snadné zaměřit se pouze na úkony, a zapomenout na jejich smysl. A pak můžete pravidelně slavit Večeři Páně, aniž byste zakoušeli to, co má přinášet.

O co konkrétně tedy jde? Ježíš uvádí dvě věci, apoštol Pavel k nim přidává ještě jednu.

Leze je shrnout do tří slov: **Pamatujte, zkoumejte a zvěstujte.**

poskytlo prostředky, které potřebujeme každý den. Každý den totiž potřebujeme sílu jeho vzkříšeného života a očištění jeho krví. Proto Pavel napsal sboru v Kolosech: „*Když jste tedy přijali Krista Ježíše, Pána, pak v něm žijte...*“ (Ko 2,6)

Na to je snadné zapomenout. Kamkoli se obrátíte, snaží se někdo upoutat vaši pozornost a o něčem vás přesvědčit, že to potřebujete: nový výrobek, novou zkušenost, radu odborníka, exotickou dovolenou. Potřebujete víc pracovat, víc odpočívat, podívat se na tohle video, věnovat pozornost této zprávě. Je snadné zapomenout „pít“ Otcovu lásku, setrávat ve v Synově životě a „koupat se“ v milosti, kterou vám Bůh zdarma dává. Všechny tyto věci jsou obsaženy v Kristově dokonaném díle.

Je ale třeba si to pamatovat a opakovat. Abychom si zapamatovali ty nejdůležitější věci, je potřeba je opakovat. Pavel se na tuto Ježíšova slova zaměřil, když vysvětloval účel přijímání Večeře Páně: „*To činite na mou památku.*“ (1K 11,24–25) Prvním účelem je **připomínat si.**

Zkoumejte

Církev v Korintu ztrácela ze zřetele jasné pochopení významu chleba a vína. Někteří to začali vnímat jako jídlo zdarma, jiní byli netrpěliví a nechtěli čekat na ostatní. Další vědomě žili v hříchu, a přesto pravidelně přistupovali k Večeři Páně, jako by bylo všechno v pořádku, a nebylo co napravit.

Při pohledu zvenčí můžeme být k jejich nezralosti kritičtí. Ve skutečnosti však to, co prožívali, bylo zcela normální. Věda říká, že každou chemickou reakci řídí základní zákon nazývaný zákon entropie. Zjednodušeně řečeno jde o přirozenou tendenci všeho směřovat k větší neuspořádanosti a k nižší formě energie.

Věci ponechané samy sobě se rozpadají. To, co je čisté, se zašpiní, a co je nové, zestárne. To, co funguje, se brzy rozpadne, a co je plně energie, se vyčerpá. Pokud vlastně byt, auto nebo nějaké zařízení, víte, že je třeba je opravovat a udržovat. Používáte-li kuchyň, víte, že je třeba ji často čistit. Vaše oblečení se musí pravidelně prát, zuby denně čistit a vaše ruce potřebují každodenní setkání s mýdlem.

Nejinak je tomu s vaší duší. Bez pravidelného čištění a „seřizování“ si neudržíte čisté

poezie

V hlubinách srdce

*Chci k tobě blíž a zároveň se bojím,
touhy své poznávám, co do hloubek mě vedou,
lásce tvé nevěřím – a přesto na ní stojím,
když ve své hlubině letmo se setkám s tebou.*

*Toužím se s důvěrou láskou tvou nechat hladit,
tuším i netuším, co mi v tom stále brání:
strach pustit kontrolu, strach, že mě můžeš zradit.
Však prahnu spočinout v náručí tvém, co chrání.*

*Když ve svých ztišeních poznávám milost tvoji,
i pro mě naděje v srdci pak s bázní klíči,
možná jsem zamčená na západ dvojí, trojí,
však ten, kdo miluje, za dveřmi čeká s klíči.*

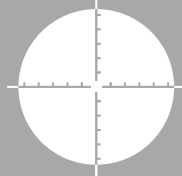
■ Štěpánka Urbánková

Pamatujte

Naše mysl funguje tak, že z paměťových bank vašeho mozku neustále odmazává nepotřebné informace. Je to nezbytné, protože jste každý den bombardováni novými údaji, a je třeba zjistit, co je nejdůležitější, a zbytek se zbavit. Jedním z algoritmů, které vaše mysl používá k rozhodování o tom, co si má uchovat, je pravidlo opakování.

Je mnoho věcí, které Ježíš řekl a udělal, když byl zde na zemi, ale nejdůležitější byl jeden konkrétní čin. Jeho smrt na kříži za naše hříchy je hlavním důvodem, proč přišel, a právě tato oběť nám umožňuje získat nový život, přiblížit se k Otci a získat odpuštění hříchů.

Kristova oběť nám dala nejen věčný život a vstup do Boží rodiny, ale jeho dílo na kříži nám také

Máme pít Ježíšovu krev?

Pán Ježíš byl na jednu stranu vstřícný a přijímal lidi, kterým se ostatní spíše vyhnuli. Na druhou stranu byl někdy až překvapivě provokativní a přinášel rozdělení. Jan v šesté kapitole zachycuje Ježíšovu promluvu, která musela být pro Židy šokující. Mluví o sobě jako o živém chlebu, a když tomu nerozumějí, tak ještě přitvrzuje. „*Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a nebudete-li pít jeho krev, nebudete mít život v sobě.*“ (J 6,53b)

Jíst jakoukoli krev Mojžišův zákon zakazoval. Krev se vylévala na zem, protože symbolizovala život. Dokonce v ní byl život. A tady se mluví ne o krvi obětí zvířete, ale krvi lidské. Nelze se divit, že se z tohoto důvodu od Ježíše mnozí odvrátili.

Pán Ježíš ovšem neměl za cíl někoho pohoršit, ale zachránit. Jeho výklad pokračuje v intenci toho, že v krvi je život. On dává věčný život a nelze ho získat někde jinde. Jeho pobodené tělo a políťá krev přináší záchranu. To je v intencích Zákona. Tuto záchranu nelze přijmout jinak než v naprosto osobním společenství s Kristem, skrze vědomí zachraňující moci jeho krve.

Otázkou zůstává, jak máme prakticky Kristovo tělo jíst a jeho krev pít. Na první pohled se zdá, že se tu Pán Ježíš odkazuje k Večeři Páně, kde mluví o svém těle a krvi. Myslím, že i takto můžeme tuto výzvu chápat. Současně si však myslím, že toto pojetí nepokrývá celý význam těchto Ježíšových slov. Večeře Páně není něco magického. Pokud k ní někdo přistupuje bez víry, a doufá v záchranu skrze nějaký vnější akt, myslím, že mýjí to, o čem Pán Ježíš mluví.

Dokonce i přistupování k Večeři Páně s vírou ještě nemusí naplňovat Ježíšovu výzvu zachycenou Janem. Myslím si, že slova „jíst jeho tělo a pít jeho krev“ odkazují k víře v záchranou moc Ježíšovy oběti a vedou nás k hlubokému každodennímu společenství s Kristem. Toto blízké společenství, ke kterému patří otevřenost k Božímu povzbuzení a vedení, poslušnost a následování, nemůžeme nahradit občasným společenstvím při Večeři Páně, i když i toto společenství k následování patří.

Stejně jako potřebovali Izraelité na poušti manu každý den – a dokonce si ji nemohli ani nasbírat na další den s výjimkou soboty – stejně jako se v Modlitbě Páně obracíme na Boha s prosbou o chléb na každý den, potřebujeme i každodenní společenství s Kristem. Nedá se nějak „do zásoby“ najíst jeho těla a napít jeho krve. Když jsme poznali a spolu s Petrem můžeme vyznat, že Ježíš „*má slova věčného života*“ (J 6,68), budeme se chtít sytit každý den.

■ Lubomír Ondráček

Ing. Lubomír Ondráček je hlavním pastorem KS Praha a tajemníkem KMS.

srdce ani čistou mysl. Proto Pavel říká: „*Nechť každý sám sebe zkoumá, než tento chléb jí a z tohoto kalicha pije.*“ (1K 11,28) Jedná se o údržbu duše, krok, který má zabránit tomu, aby se náš duchovní život rozpadl. Pavel dokonce pokračuje, že pokud tento krok vynecháme, hrozí nám, že na sebe přivoláme soud. Pokud vnější symbol chleba a vína neodpovídá vnitřní skutečnosti, bude to mít skutečné následky, a to i na naše fyzické zdraví.

Stejně jako kontrolka motoru připomíná, že máte auto odvézt na pravidelnou prohlídku a údržbu, je Večeře Páně určena k tomu, aby vám připomněla, že máte **zkoumat sami sebe**. Než si vezmeme chléb a víno, máme se zastavit a požádat Ducha svatého, aby zkoumal naše srdce. Pokud nám ukáže něco, co jsme nevyznali, musíme to nejprve vyčistit pokáním. Pokud něco nebylo vyřešeno, měli bychom se zdržet přijímání a použít to jako motivaci k tomu, abychom se s problémem co nejdříve vypořádali a mohli opět přijímat se zbytkem Boží rodiny. Druhým cílem přijímání Večeře Páně je **přezkoumání**.

Zvěstujte

Na všech třech místech, kde se v evangeliích mluví o Večeři Páně, se jejich autoři snažili zaznamenat zvláštním Mistrův výrok: „*Pravím vám, že od této chvíle již nebudu pít z tohoto plodu vinné révy až do toho dne, kdy jej budu pít s vámi nový v království svého Otce.*“ (Mt 26,29) Co to znamená?

Není divné slavit brutální smrt nevinného člověka kdysi dávno na kříži?

Večeře Páně v sobě obsahuje zpětný pohled vzpomínání a současný pohled zkoumání, ale také pohled dopředu na zaslíbený Kristův návrat a nastolení jeho království. Když učedníci lámali chléb a pili víno, Ježíš chtěl, aby pozvedli oči v očekávání dne, kdy bude vše napraveno. Skutečnost, že Kristus zvítězil nad smrtí a peklem, nám zaručuje budoucnost a ujišťuje nás o tom, jak náš příběh skončí. Ať už dnes procházíme čímkoli, ať už se naše současná situace zdá jakkoli beznadějná, můžeme se těšit na Kristovu vládu, která naplní celé stvoření a učiní všechny věci nové.

Právě o tom mluvil Pavel, když řekl: „*Neboť kdykoliv byste jedli tento chléb a pili tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.*“ (1K 11,26) Večeři Páně oznamujeme důležité poselství sobě i svému okolí a hlásáme svou důvěru v budoucí Kristovu vládu i to, že jsme občané jeho království. Oznamujeme, že on je Vítěz a jednoho dne vykoupí nás i celý svět.

To je „živá naděje“, o které psal Petr (1Pt 1,3–9) a která je mnohem významnější, než si většina lidí uvědomuje. Pokud víme, jak příběh skončí, můžeme důvěřovat, věřit a vydržet jakékoli

problémy, kterým zrovna čelíme. Kristův kříž nám poskytuje vše, co potřebujeme, ať už se to týká naší minulosti, přítomnosti, či budoucnosti.

Když něco zvěstujete, dáváte o tom vědět. Bez zvěstování by to mohlo zůstat skryté, nepovšimnuté nebo zapomenuté. Třetím posláním přijímání Večeře Páně je **zvěstování**.

Být jako učedníci v Emauzích

Co to všechno pro nás dnes prakticky znamená? Když ve svém společenství přijímáte Večeři Páně, můžete za poslechu příjemné hudby projít tímto obřadem a pak si to odškrtnout ze seznamu. Nebo můžete svou pozornost zaměřit na zmíněné tři kroky, které vyjadřují skutečný smysl Večeře Páně, a odcházet nasyceni z Kristových zdrojů, jak vzhledem ke své minulosti a přítomnosti, tak i budoucnosti.

Nejprve si **připomeňte**, jaký význam má to, co pro vás Ježíš udělal na kříži. Když přijímáte chléb a víno, přemýšlejte o konkrétních oblastech, kde potřebujete vítězství, milost, lásku a uzdravení. V modlitbě na tato místa aplikujte Kristovo dílo.

Poté **prozkoumejte** své srdce a požádejte Ducha svatého, aby vám ukázal věci, které je potřeba vyznat a pročistit. Buďte připraveni na to, že jeho světlo odhalí vše, na co vás Bůh potřebuje upozornit, a ihned tyto problémy Bohu v pokání přineste. Pamatujte, že si nemusíte zasloužit jeho odpuštění ani platit za své hříchy pokáním či dobrými skutky. Svůj hřích nechcete skrývat, protože byste mu tím umožnili, aby dále škodil a působil rozklad.

Nevymýšlejte si výmluvy ani se svá selhání nesnažte vysvětlovat. Prostě dejte Bohu za pravdu a vložte tyto hříchy na Ježíšův kříž. Do volte mu, aby je vzal do hrobu, a pak od něj přijměte odpuštění a vzkříšený život.

Po připomínání a zkoumání přejděte ke **zvěstování**. Zvěstujte své duši příchod Kristova království a jeho konečné vítězství. Vyznávejte to nahlas ve svědectví nebo v písni. Připomínejte sobě i svému okolí, že jednoho dne bude vše napraveno a že máte věčné místo po Otcově boku, které vám Ježíš odeslal připravit. Uplatněte toto vítězství v oblastech, kde vás trápí starosti, břemena a kde postrádáte naději. Hlásejte toto vítězství lidem kolem sebe.

Když si uvědomíte smysl přijímání, Večeře Páně se pro vás může stát vzácnou výsadou, které si budete vážit a těšit se na ni pokaždé, když bude příležitost se jí zúčastnit. Nebo můžete na její smysl zapomenout a prožívat nesrozumitelnou tradici či prázdný rituál. A co hůř, přijímání může způsobit skutečnou nemoc, pokud budete opakovaně „*hřešit proti tělu a krvi Páně*“ nebo budete „*přijímat nehodně*“ (1K 11,27).

Kéž se nás tato slova netýkají. Buďme jako učedníci na cestě do Emauz, kterým se otevřely oči, když Ježíš začal lámat chléb.

To je smysl přijímání. ■

preklad Kateřina Coufalová

David Craig Patty je misionář, zakladatel KAM a zakladatel a ředitel Josiah Venture – mezinárodní organizace pro práci s mládeží. Je členem CB Frýdlant n. O.

Zůstaňte ve mně a já ve vás

Kristovo Tělo a „přijímání nehodně“

BOHUSLAV WOJNAR

ilustrační foto: iawpapel / Shutterstock.com

Oč Ježíši šlo, když uprostřed své poslední rozmluvy s učedníky před Golgatou použil onen zvláštní, radikální příklad vinné révy (J 15,4–5)? A jak to souvisí s Večeří Páně a s jejím hodným či nehodným způsobem přijímání? Dovolte, že začnu pohledem na širší souvislosti...

Trojedinost zůstávání v Kristu

Zůstávání v Kristu je v Písmu ukázáno třemi způsoby a trojím způsobem se také projevuje v praxi. V dějinách se ovšem vždy jeden z těch způsobů projevoval dominantněji.

1. V historických církvích a také v rané době církevních otců se to projevovalo důrazem na fyzickou kontinuitu církve jako společenství Mesiášova Těla s důrazem na křest a na Večeří Páně jako na tajemství jeho přítomnosti u společného stolu (J 6,55–56).

2. Po těžké krizi církve přišla reformace s důrazem na Písmo jako na jediné měřítko naší víry a skutků. Bylo to ozdravné. Pak přišla různá evangelikální probuzení s ještě větším důrazem na Písmo. V 15. kapitole Jana Ježíš spojuje zůstávání v něm se zůstáváním v jeho slovu (J 15,7). Často se ovšem z úžasného daru Písma stalo suché teologické hašteření a štěpení Těla Kristova. Lidé si začali uvědomovat, že Slovo bez Ducha je pouhá litera, která dokáže zabít.

3. Pak přišlo letniční probuzení: Křesťanský život není možné žít bez toho, aby ho žil v nás Ježíš – skrze mízu své přítomnosti, svého svatého Ducha. Jediné vyjádření Božího království v tomto čase je působení Ducha svatého v nás a skrze nás v tomto světě. Nově utvořený Boží lid je podle letničního biblisty Gordona Fee lidem Ducha. Zrodili se z Ducha (Ga 5,25; 2K 3,3.6), chodí Duchem a jsou Duchem vedeni. Pro Pavla tedy pojem „být spasen“ znamená především „přijmout Ducha“.

Plné a biblicky správné zůstávání v Kristu je tedy „trojediné“. Všechny tři uvedené způsoby

zůstávání v Kristu zároveň. Dál se budu věnovat poslední jmenovanému způsobu, zůstávání v Těle Mesiáše.

Slovo, které je Tělem

„A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jediný Syn, plný milosti a pravdy.“ (J 1,14)

Narozením Ježíše se mění vše. Naše fyzicky se stává místem jeho přebývání. Bůh se sjednotil s námi, abychom se my mohli sjednotit s ním. Teologické pojetí je zakotveno ve třech událostech: ve stvoření, v inkarnaci (vtělení) a ve vzniku církve jako Těla Kristova. Stvoření, vtělení a církev nám dohromady poskytují silný základ pro poznání, že Boží milost je možné poznávat i skrze fyzickou realitu, a to především skrze křest a Večeří Páně.

První křesťané to chápali jako *mysterion*, tajemství: křest a Večeře Páně nejsou jen symboly, ale duchovní tajemství Ježíšovy přítomnosti. Jde o účast na jeho Těle a o zůstávání ve fyzickém kontaktu s Mesiášem v jeho Těle. V tom je zdůrazněna i fyzická přímá kontinuita Kristova Těla zde na zemi.

Duchovní, či tělesné?

„Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den.“ (J 6,54)

Kvůli Večeří Páně byli křesťané ve druhém století obviňováni z kanibalismu a čelili kvůli tomu pronásledování. Na druhou stranu byli často pronásledováni za to, že jsou ateisté, protože neměli sochy svého Boha. Když se na počátku letničního probuzení mezi věřící vrátila

vroucnost a emocionální stránka víry, mnozí z ostatních křesťanů je podezírali z extatického emocionalismu.

Všechna tato nedorozumění pocházejí z toho, že lidé nechápou, že vztah s Bohem by měl být prožíván celostně, holisticky. Do prožívání je zapojen náš duch, emoce, vůle i tělo. Pojem „pouhou vírou“ neznámá, že nejde i o naše tělo.

Z jedné strany měli lidé o tom, co Ježíš mluví a dělá, zbytečně materialistické představy (J 3,4; J 4,15; J 6). Později někteří pod vlivem platonického dualismu zase zduchovňovali vše, co měli brát fyzicky. Náš vztah s Bohem se ale týká každé stránky naší bytosti i našeho života. Boží království je duchovní. Ježíš vládne na nebeském trůně, ale působí i zde na zemi, a to skrze projev Ducha svatého. Tělo Mesiáše oživené a zmocněné Božím Duchem je fyzicky přítomno v tomto světě a prožívá fyzické společenství stolu Páně.

Dva extrémy

Za prvé: přílišný důraz na fyzické, ceremoniální věci. Kostel je svatým prostorem, kde se konají obřady a svátosti. Je potřeba plno svatých předmětů a úkonů.

Pak je druhý přístup, který se nás týká více, je ovšem stejně extrémní: Nic fyzického není svaté. Žádná budova, žádný rituál, žádná svátost. V některých sborech v Anglii jsem se setkal s důrazem na multifunkčnost každého prostoru církevní budovy, jako by vyčlenění jednoho prostoru pouze pro uctívání Boha bylo

Nejde o to, zda jste
zhřešili v soukromém
životě. Jde o váš
postoj ke společenství
Těla Mesiáše.

příliš „náboženské“. Důraz tam kladli na „odcírkevnění“ každé věci a každého obřadu. I Večeře Páně byla přijímána co nejcivilnějším způsobem, aby se z ní náhodou nestal obřad.

Jak to tak bývá, pravda je někde uprostřed. Naše budova Křesťanského centra v Českém Těšíně není svatým místem, ale je to místo, kde se scházejí lidé svatí a posvěcení Bohu. Bohoslužba není jediný čas uctívání – vše, co děláme, je uctíváním, ale bohoslužba je čas, který před Pánem trávíme společně.

Fyzično a duchovno se tak prolíná a protíná mnoha způsoby a na mnoha úrovních. Spasení jsme sice vírou, kterou není vidět, ale tato víra se projevuje skutky, které vidět jsou.

Boží chrám

Může nás fascinovat pomyslení na jeruzalémský chrám. Svatyně svatých, kde přebývala Boží přítomnost. Truhla smlouvy, centrum Boží svatosti a moci. Vše se soustředí na toto jediné Bohem vybrané místo. Jan nám říká, že chrám byl jen chabým odleskem Boží slávy, zatímco Ježíš byl Slovem přišlým v těle v plnosti. Je to fascinující představa.

Ježíš chodil mezi lidmi, a přitom to byl sám Stvořitel osobně. Po ukřižování byl vzkříšen, vystoupil na nebesa (vstoupil zpět do Boží dimenze) a řekl: „Vyčkejte v Jeruzalémě.“ A pak sestoupil Duch svatý a místem Boží přítomnosti se stali učedníci: Naše těla i naše společenství jsou teď fyzickým místem Boží přítomnosti (viz 1K 3,16–17 a 1K 6,15). Všude tam, kam dokráčí poslové Krále Ježíše, je chrám, truhla smlouvy, svatyně svatých, přítomnost Božího Ducha, Kristus...

Večeře Páně

Výrok, že svátosti jsou prostředky milosti, jako evangelikálové vnímáme téměř jako ohrožení spasení. Jsme spaseni pouhou milostí a ta je přijata skrze Boží slovo, evangelium – a tečka. Cokoliv vedle Slova je podezřelé. Logicky to je podobné i se svátostmi, protože tu jde o příliš tělesné prožívání milosti, která je přece „pouhou vírou“, že?

Jak to tedy je s Večeří Páně? Při přijímání Večeře Páně se setkáváme s Kristem v reálném čase. Je to památka, ale je to víc než památka. Je to připojení k témuž stolu, k téže večeri, kterou Ježíš měl se svými učedníky. Ne že by chléb či víno měnily své složení. Chléb zůstává chlebem a víno vínem, ale společenství stolu Páně se v té chvíli stává něčím, čím běžné stolování není.

Tak jako se v pohanských chrámech mohlo maso spojovat s démony (přesněji řečeno s mocnostmi ovládajícími národy, které je uctívají), tak se chléb i víno stává spojením s tím, kdo se stal onou dokonalou manou shůry. Pavel to korintským křesťanům vysvětlil: Kdo má

správné poznání, že tyto mocnosti ztratily nad námi v Kristu svou moc, jí obětované maso jako pouhé maso. Ale pokud tím uvedeme do zmatku ještě nepoučeného bratra, který nás takové maso uvidí jíst, a sám kvůli tomu bude jíst s vědomím, že požívá maso obětované modlám, bude ho to spojovat s mocnostmi v duchovním světě (1K 8,10; 10,14–22).

Jde o to, aby korintští křesťané pochopili zpřetrhání vazby na duchovní mocnosti, které ovládají tento věk tmy, a stali se účastníky stolu Páně, ke kterému jsou nyní přizváni lidé všech národů a jazyků. Jsme novým kněžstvem. Jíme z jedinečné, definitivní oběti Beránka. Účastníme se stolu Páně a přijímáme večeri, kterou Pán Ježíš měl s učedníky, a tím tuto štafetu započal.

Co znamená přijímat nehodně?

Pavlem uváděný důvod toho, že Korintští přijímají nehodně, je, že dělají rozdíly mezi sebou, že vytvářejí skupiny. Sedí u stolu Páně, ale povyšují se a separují se od některých, kteří sedí u téhož stolu (1K 11,27–34).

Je třeba vzít v úvahu kontext toho, co se Pavel snaží Korintským vysvětlit. Problém je v tom, jak ve svém výkladu První Korintským říká Gordon Fee, že „vzhledem k tomu, že se daná pasáž dlouho četla při Večeří Páně nezávisle na původním kontextu, byl i její výklad nezávislý na tomto kontextu“. Fee pokračuje: „To platí zejména pro pietistické směry protestantské tradice. Lidé jsou pak „nehodní“, pokud mají ve svém životě nějaký hřích nebo se ho dopustili

během uplynulého týdne. To zase vedlo k tomu, že se 28. verš četl osobně a introspektivně, takže smyslem sebezkoumání bylo být hoden stolu, aby se člověk nedostal pod soud. Tragédie takového výkladu pro nespočetné tisíce lidí, jak z hlediska významu onoho stolu, tak z hlediska pocitu viny za to, že se snad účastnili nehodně, je nevyčíslitelná – a zdá se, že Pavlův zamýšlený význam byl téměř zcela pominut...“

Tady se nejedná o to, zda jste zhřešili v soukromém životě, či ne. Jde o váš postoj ke společenství Těla Mesiáše. Pamatujete? O svátku Pesach nešlo o řešení hříchu (k tomu byl Jom Kipur), ale o vysvobození z otroctví, z prostoru, kam sahala autorita egyptských božstev. Při Večeří Páně jde především o to, že máme účast na Mesiáši a jsme jeho Tělo, bez ohledu na sociální či jiné rozdíly. Proto „nerozsuzování Těla Páně“ podle Pavla znamená nebrat v úvahu potřeby ostatních členů společenství, pohrdat některými, za které Ježíš zemřel. Těmi, kteří jsou jiní či podle nás méně duchovní, méně pozeňhání, méně vlivní, méně obětaví, méně zapojení atd. John Polhill k tomu poznamenává: „Korintský sbor byl sociálně rozmanitý, ale pro Pavla bylo skandální, že se Večeře Páně stala místem zdůrazňování těchto rozdílů.“ Místo jednoty došlo k rozdělení.

Ježíš posadil k jednomu stolu lidi, kteří by spolu jinak nesesedli. Usedli spolu jen kvůli tomu, že patřili Králi, který za ně položil život. To změnilo vše. To je zázrak Nové smlouvy. ■

Autor je emeritním pastorem sboru AC Křesťanské centrum Český Těšín.

Stůl Páně: tři omyly

K Večeří Páně může každý

Krátce po obrácení jsem na nedělní shromáždění přivedl kamaráda. Plná modlitebna, narváno jako při setkání disidentů v obýváku, radost z Ježíše. Ivan se vedle mne postavil do kruhu při Večeří Páně. Bylo mi hrozně. Věděl jsem, že neví, o co jde – reagoval čistě kvůli pocítům. Prosil jsem ho, aby si šel sednout, že mu to vysvětlím, ale marně. Pak už nikdy nepřišel, i když jsem ho opakovaně zval; o křesťanství ztratil zájem.

Už jako čerstvému Božímu dítěti mi bylo jasné, že Večeře Páně vyplývá ze smlouvy na život a na smrt, která je uzavřena mezi Ježíšem a jeho učedníky (resp. je součástí této smlouvy). Bez smlouvy všechny její symboly ztrácejí smysl. Pavlova hrozba nemocí, ba i smrti z 1K 15,6 se podle mne týká ignorování smlouvy (např. negování

ze smlouvy plynoucích vztahů v církvi), takže křesťanů. Negativní dopad na nevěřící účastníky Pavel nezmiňuje, ale osobně bych i přesto byl opatrný.

V posledních letech jsem se setkal s hlasy volajícími po zvaní nevěřících sympatizantů k Večeří Páně (John Mark Hicks: Pojdme ke stolu; Neil Cole: Církev 3.0; internetové články Dana Drápala): „Ježíš s neobrácenými stoloval a my ho v tom máme následovat.“ Úplně s tím souhlasím, jen nevidím souvislost s Ježíšovým stolováním s farizeji nebo s celníky a s Večeří Páně. Myslím, že jako křesťané jsme posláni k obojímu, ale nesmíme to směřovat. Na rozdíl od nízkoprahových Ježíšových hostin byla ta poslední smlouva stvrzujícím společným jídlem pro jasně vymezenou, uzavřenou skupinu, navíc s liturgickými prvky určenými k opakování. Symbolika poslední večere by kvůli nekřesťanským spolustolujícím ztratila smysl.

Nástroj kázně

Je-li Večeře Páně lokálním vyjádřením a stvrzením smlouvy, ze které vyrůstá církev, vyvstává vážný otázník nad účastí členů společenství, kteří smlouvu porušují. Pro uplatňování kázně ve společenství ale Ježíš ustanovil praktická pravidla (Mt 18,15–17), kde zákaz účasti na Večeří Páně nefiguruje. Takový zákaz účasti tedy nemá být jakýmsi předposledním bodem postupného uplatňování sborové kázně ani náhradkou za Ježíšem určené vyvrhnutí tohoto kázeňského postupu, kterým je vyloučení z církve. Možná to ukazuje k bytostné neinstitučnosti a neformálnosti Večeře Páně a tomu, že zapojení je ponecháno na svědomí účastníků, obeznamených s obsahem smlouvy.

Památka čeho?

O Večeří Páně se mluví také jako o Památce Páně nebo o Památce Večeře Páně. Ježíšova slova z L 22,19 a 1K 11,24–25 čeští překladatelé vesměs tlumočí jednotně: „To číňte na mou památku.“ Jaký je rozdíl mezi „Památkou Páně“

a „Památkou Večeře Páně“? Setkal jsem se se zaměřováním obojího. Myslím, že je to dáno tím, že protestanté u nás pojetí Večeře Páně většinou přejímají z tradice Jednoty bratrské: Večeře Páně je rozumově nepochopitelným společenstvím s Ježíšem Kristem. Podobné je to u římských katolíků (a vzdáleně i luteránů) – tam je ale Kristova přítomnost dána proměněním chleba a vína v Kristovo tělo a krev v rukách kněze. Jednota bratrská takové vysvětlení nepotřebovala a odmítala. K Večeří Páně přistupujeme s tímto vědomím, a jak přesně se tomu říká, neřešíme.

Termín Památka Večeře Páně se ale někdy pojí s reformovanou tradicí, která nevysvětlitelný osobní kontakt s Kristem při Večeří Páně popírá. Nepřímost výrazu („Památka Večeře Páně“) tedy odpovídá kalvínskému přesvědčení, že tato slavnost připomíná dávný Ježíšem uspořádaný obřad. Při ní si věřící sice uvědomují, že stojí ve smlouvě s Bohem, ale nejde už o opakované stolování s Ježíšem.

■ **Tomáš Dittrich**

Ing. arch. Tomáš Dittrich je redaktorem Života víry.

Zpočátku to byla jen zábava...

Vyrůstal jsem v nevěřící rodině. Jediná věřící byla moje babička z mamčininy strany. Na otce nemám dobré vzpomínky. Hodně pil, občas maminku i mlátil. Já jsem se choulil pod peřinou, plakal a nenáviděl ho. Šest let po mně se narodil bratříček Albín. Byl jsem spíše tiché povahy a neměl jsem moc kamarádů. Hodně špatně jsem se učil, byl jsem obézní a děti se mi smály.

Po ukončení základní vojenské služby, krátce po sametové revoluci, jsem na popud kamaráda z práce začal navštěvovat herny, které se v té době začaly objevovat. Ze začátku to pro mě byla neškodná zábava, ale brzy jsem tomu propadl. Prohrával jsem výplaty, ale pořád jsem měl co jíst a kde bydlet.

Jednou jsem si půjčil několik tisíc, které jsem ale prohrál, a musel je vrátit. Pověděl jsem to otci. Byl z toho špatný. Domluvil mi a doufal, že nejsem natolik hloupý, abych v hraní pokračoval. Opak byl pravdou. Hrál jsem dál. Změnil jsem zaměstnání a seznámil se se svou budoucí manželkou Danou, do níž jsem se zamiloval. Hrál jsem o něco méně. Brzy jsme čekali přírůstek, chystala se svatba. Krátce po svatbě však došlo k tragické události: Syn se u manželky v bříšku uškrtl pupeční šňůrou.

Místo abych byl Daně oporou, začal jsem znovu hrát. V zaměstnání jsem dostal možnost dělat předsedu odborové organizace. Tím začal můj pád. Měl jsem totiž přístup do pokladny a k účtu. Ukradl jsem peníze. Musel jsem s pravdou ven, věděla o tom jen Dana a její máma. Musel jsem si vzít rychlou půjčku v bance, jinak hrozilo, že by mě zavřeli do vězení.

Od Dany jsem dostal poslední šanci, ale stejně jsem hrál dál, stále víc. Začal jsem si brát další úvěry, až jsem byl na částce přes milion korun. Mezitím jsem si ještě půjčoval po sousedech v domě a lhal, že jedu na služební cestu.

Dana to neunesla a zkolabovala. Její máma a táta i oba moji rodiče byli v šoku. Přijel otec, chytil mě pod krkem a řekl mi: „Ty prase, cos to udělal? Co si o sobě vůbec myslíš?“ Ale já už jsem to skoro nevnímal, protože jsem byl pod utišujícími léky. Tehdy mi otec řekl větu, která mě bodla přímo do srdce: „Už tě nikdy nechceme s mámou vidět. A až umřu, nepřeju si, abys přijel na můj pohřeb.“ Od té chvíle jsem rodiče neviděl a nejsem s nimi v kontaktu. V té době jsem už měl dva syny, a ani jsem si nevšiml, jak mi rostou před očima. Měl jsem v hlavě jenom hraní.

Budu pořád lhát a krást?

Následovaly v rozmezí šesti let čtyři pobytů v léčebně. Neplatil jsem na děti výživné a na všechno jsem kašlal. Prošel jsem si azylovým domem, byl jsem pár dní na ulici a pracoval za pár korun za jídlo a nájem. Léčebny nepomohly, hrál jsem dál. Sice se jednu dobu moje situa-

Od Dany jsem dostal poslední šanci, ale stejně jsem hrál dál. A stále víc.

ce nepatrně zlepšila, našel jsem si s kamarádem z léčebny společné bydlení a chodil na terapie do doléčovacího centra, ale puzení ke hře bylo natolik silné, že jsem v hraní pokračoval. Kamarádovi jsem ukradl peníze na společný nájem, a to už bylo příliš. Odešel jsem na svou třetí léčbu do Bohnic. Tři dny po ukončení léčby jsem prohrál všechny svoje peníze. V zoufalství jsem šel na čtvrtou léčbu do Dobřan.

Následovaly další a další terapie, prohrané výplaty, neutěšená sociální situace, dluhy. Měl jsem černé myšlenky a život mě nebavil. Takhle jsem už nemohl žít. Já to prostě nezvládnou, budu pořád prohrávat těžce vydělané peníze, lhát, krást a chodit na terapie pořád a pořád dokola...

Jednou odpoledne jsem si na ubytovně hrál s mobilem a najednou jsem si uvědomil, že čtu něco o Bohu. Nic mi to neříkalo. Byl tam odkaz na nějakou stránku, kde o sobě můžu něco napsat. Váhal jsem, ale nakonec jsem pár řádků napsal.

Zanedlouho se mi ozval René, můj budoucí kouč. Psal mi o svém vztahu k Bohu a o Ježíši, o tom, jak uvěřil, posílal mi verše z Bible, těšil mě a povzbuzoval. Sice jsem to vůbec nechápal, ale po dlouhé době to byl člověk, který mě neodsužoval, nenadával mi, neměl „chytré řeči“. Písemná konverzace se mi začala líbit. Měl jsem takový zvláštní pocit. Dnes už vím, že do mého života vstoupil Ježíš, můj Zachránce.

Po nějaké době mi René nabídl, jestli nechci začít chodit mezi křesťany. Zanedlouho jsem dostal kontakt na Zdeňka Kocandu, který působí v CB v Plzni, a on mě pozval na schůzku. Pověděl jsem mu zkrácenou verzi svého příběhu. I on mi vyprávěl o Bohu a Ježíši. René mi doporučil, abych si četl Bibli, třeba jen jeden verš denně. Ze začátku mě to moc nebavilo, vůbec jsem tomu nerozuměl. Zdeněk mi řekl, že to nevádí, že mám číst dál a brzy jistě narazím

na něco, co mě osloví. Měl pravdu. Najednou jsem porozuměl. Začal jsem vidět věci, které jsem předtím nikdy neviděl.

Jsem hrozný člověk plný lži, hněvu, nenávisti, pýchy a závisti. Myslím si, že bych u sebe neobjevil jedinou dobrou vlastnost. V Bibli je ale spousta rad a doporučení, je to pro mě jako Boží pohazení. Začalo mi být dobře. Stále víc jsem se těšil na zprávu od Reného a na návštěvu u Zdeňka.

Jediné věci nelituji...

Když se na to podívám s několikaměsíčním odstupem, je zvláštní, jak jsem uvěřil v někoho, koho nevidím a neslyším. Slovo Ježíš mi zaplnilo prázdné místo v srdci. Po několika týdnech jsem uvěřil a obdržel dar Ducha svatého. V mém životě se začaly dít zázraky. Myšlenky na hraní odešly, začal jsem chodit na biblické hodiny, zlepšuje se situace s dětmi i s Danou. Platím poctivě výživné, zavádím si splátkové kalendáře a poprvé v životě vím, že už nikdy nebudu hrát. Dostal jsem z Boha obrovský strach. Je dobře, že na mě něco začalo platit.

Začínám s prvními nesmělými modlitbami. Najednou jsem v církvi obklopen novými přáteli, kteří jsou už dnes pro mě bratry a sestrami. Pokračuji v biblickém studiu a dozvídám se více o Ježíši a o evangeliu. Nedávno jsem byl pokřtěn a s pokorou a klidem v srdci jsem mohl přijít k Večeři Páně. Je úžasné, jak je Bůh dobrý, jak se mi Pán Ježíš dává poznávat a dává mi milost.

Měl jsem ještě jedno vroucí přání: Mít svoje bydlení, kde budu sám a budu mít svůj klid. Modlili jsme se za to ve sboru a za několik týdnů přišla vysněná nabídka. Dnes už bydlím ve svém.

Žil jsem strašný život bez Boha, spouště lidem jsem ublížil. Nelituji jediné věci: Že jsem mohl mít osobní zkušenost s Bohem a poznat, jak je dobrý. Nevím, kde bych dneska byl, kdyby můj život byl na povrchu bezvadný, byl bych finančně zabezpečený, měl bych šťastnou rodinu, dobrou práci, bydlení, auto a každý rok dovolenou. Myslím si, že bych Boha nehledal, neuslyšel jeho volání a nepoznal jeho lásku.

Teprve nyní nacházím smysl života, dokážu rozlišit, co je pomíjivé, co je důležité a co ne. Víím, že i život křesťana pro mě bude těžký, ale celý život budu děkovat Bohu za to, co pro mě udělal.

■ Jaroslav, CB „Návrat“ Plzeň
Vytvořeno ve spolupráci s HledamBoha.cz.

Zprávy

■ **Nigérie: Podezřelí pastevci zabili 12 křesťanů.** Poté, co nigerijské úřady ignorovaly varování,

že do státu Benue přicházejí tisíce pastevců, zaútočili 28. ledna ozbrojení muži na vesnice Ichembe a Mbaigbe, zabili 12 křesťanů a zranili desítky dalších lidí, ničili domy, úrodu a farmy. Mnoho křesťanů komunitu opustilo a ukrývají se ve městě Jato-Aka.

Podle pozorovatelů se dá očekávat, že útočníci plánují další krveprolití.

Morning Star,
Křesťan dnes

■ **Myanmar: Vláda USA žádá propuštění biskupa.** Americká vláda vyzývá k propuštění vězněného baptistického biskupa Hkalama Samsona, kterého 4. 12. zatkla myanmarská junta. Samson byl zatčen na základě obvinění ze setkání se členy etnické

Afričan Charlie a můj návrat k Bohu

Odkaziva jsem si přála psa, ale čím jsem byla starší, tím bylo jasnější, že u rodičů nemůžu mít větší zvíře než křečka. Ale Pán Bůh má našťastí pro každého dokonalé načasování.

Před třemi lety jsem se dvěma kamarádkami sdílela touhu dobrovolničit v Africe. Tak dalekou cestu jsem vnímala jako zcela nedosažitelnou. Tou dobou se v Prostějově konala přednáška o misii v Keni, s přednášející Radkou jsme zůstaly v kontaktu a nakonec jsme za ní následující rok opravdu přiletěly. Věnovaly jsme se tam především sirotkům a pomáhaly na farmě, kde byli dva psi. A tím to začalo.

Radka věděla, že mám vztah ke zvířatům, a dala mi proto za úkol jednoho z nich, Charlieho, naučit základní poslušnosti. Byla to pro mě úžasná výzva (kterou jsem myslím zvládla). Našla jsem jeho motivaci, což bylo hlavní, a pak to šlo skoro samo. Vytvořila jsem si s ním sku-

foto archi autorky

Kamarádka mi napsala, že Charlie nemůže v Africe zůstat, protože na něj další psi útočí.

tečně hluboký vztah. Těsně před naším odletem zpět do Česka byl na kastraci a já u něj byla během celé operace. Chtěla jsem si ho odvézt domů, ale věděla jsem, že to není možné. Jedná se totiž o nesmírně komplikovaný proces.

To jsem ještě netušila, jak do toho vstoupí Ježíš. Po celý následující rok se mi nesmírně stýskalo a viděla jsem Charlieho všude, moc mi chyběl. Stačil mi pohled na jiné psy a tekly mi slzy. Souběžně s tím jsem řešila také své vážné psychické potíže. (Je zázrak, že jsem stále tady.) Po dvou letech, během kterých jsem se dávala psychicky „do kupy“, mi napsala

kamarádka Vendy z Keni, že Charlie nemůže u Radky zůstat, protože na něj další psi útočí. Další den se mi ozvala i Radka a chtěla, abych si pro něj přiletěla.

Rozhodování pro mě přesto nebylo snadné. Uvědomovala jsem si, jak náročný proces to bude. Ale při pomýšlení, že bych se musela smířit s tím, že Charlieho už nevidím, mi bylo ještě hůř a nevěděla jsem co dělat. V srdci jsem měla od začátku touhu udělat pro jeho záchranu maximum. Rozebírala jsem to s Bohem i s blízkými lidmi. Po měsíci hledání jsem se rozhodla převézt ho do České republiky. Od začátku jsem vnímala Boží vedení a posilu.

Každou cestu do práce jsem vnímala jako pozeňhanou, připomínala jsem si slova Modlitby Páně: „Bud' vůle tvá“. Věděla jsem, že sama to nezvládnou, jen s důvěrou v Boží pomoc. Bála jsem se administrativy ohledně převozu Charlieho a toho, zda se mi podaří získat dostatek financí. Bylo potřeba uspořádat sbírku, na kterou mi přispěla spousta lidí. Jedna kamarádka

mi také nabídla brigádu. Měla jsem strach ležet sama, a především jsem se obávala, jak let zvládne Charlie. Ale opět jsem se vracela k Modlitbě Páně a slovům „Bud' vůle tvá“.

Přála jsem si, aby tu měl Charlie posláním a nebyl tu jen pro mé sobectví. To celé mi dalo naději, novou chuť do života a oživilo můj vztah s Bohem (dva roky předtím jsem od něj byla tak vzdálená, že jsem nebyla schopná se modlit, číst Bibli ani ho chválit, prostě nic).

Nakonec jsem v noci těsně před odletem dostala vízum, PCR test na covid dvě hodiny před odletem... Věděla jsem, že Bůh to má v rukou. A jako zázrakem jsem byla ten den zcela klidná. Celá cesta do Keni a celý pobyt byl do posledních dnů opravdu pozeňhaný. Ubytovaná jsem byla u jedné místní rodiny a se vším mi pomáhal kamarád Masúd. Cesta zpět byla o dost stresovější, hlavně pro Charlieho, ale nakonec vše dobře dopadlo a ve Vidni na nás už čekala moje rodina.

Myslím, že Charlie tady opravdu má své posláním. Pomáhá mi opět si užívat života, oživil mou víru i vztah s Bohem, posiluje mou důvěru k Bohu. Získal mi také spoustu nových přátel a několik lidí díky němu překonal strach z psů. Cesty vlakem využívá k seznamování a k potěšování druhých lidí. A dokonce i v mém sboru ho vždy rádi vidí, vítají ho a někteří ho berou skoro za člena sboru.

V prosinci 2021 před Vánoci jsem opět zažila krásné setkání ve vlaku s postaršími manželi, které Charlie zaujal. Tlačil se pánovi na klín a hodně se jim líbil. Nic z toho mi nebylo cizí, stávalo se nám to skoro pokaždé, když jsme cestovali vlakem. Ale toto setkání bylo něčím jedinečným – během povídání jsme zjistili, že jsme všichni věřící a máme toho společného více. Nakonec jsme si i předali kontakty.

Další den mi pán z toho páru napsal na Facebook dlouhou zprávu, až mě to překvapilo. Psal mi, že si myslí, že to setkání nebyla náhoda. Nějakým způsobem vnímal od Boha, že máme zůstat v kontaktu. Na Nový rok mi napsal jejich syn David. O pár dní později jsem dostala proroctví od partnera kamarádky, že Bůh pro mě má někoho, s kým budu sdílet život. Právě s Davidem jsem později začala svůj první reálný vztah a nyní jsme spolu již zasnoubeni.

Tak pro mě díky Charliemu, a věřím, že hlavně díky Ježíši, začal nový příběh.

■ Veronika Nenálová, CB Olomouc

ozbrojené skupiny a z pořádání modlitebního setkání s členy stínové civilní vlády Myanmaru.

„Odsuzujeme zatčení významného kačjinského křesťanského vůdce,“ uvedl mluvčí ministerstva zahraničí USA Ned Price. „Obáváme se o jeho bezpečí a vyzýváme své spojence, aby vyzvali režim ke stažení všech obvinění a okamžitému a bezpodmínečnému propuštění reverenda Samsona,“ uvedl Price.

Samson je předsedou Kačjinského národního poradního shromáždění, skupiny místních náboženských a politických vůdců, kteří pomáhají podporovat komunikaci mezi Organizací kačjinské nezávislosti a místní komunitou.

V Myanmaru (Barmě) probíhá od roku 1948 nejdelší občanská válka na světě. Konfliktní oblasti se nacházejí podél hranic Myanmaru s Indií, Thajskem a Čínou. Křesťané tvoří při-

blížně 7 % většinou buddhistického národa, tvoří však většinu v Čjinském státě (sousedícím s Indií) a v Kačjinském státě (sousedícím s Čínou) a podstatnou část obyvatelstva státu Kayah (sousedící s Thajskem).

Křesťan dnes

■ **Súdán: Cirkevní představitel zatčen za kázání evangelia.** 27. února zatkl v jihovýchodním Súdánu úřady cirkevního představitele za kázání

evangelia muslimům. Podle prohlášení místního Všeobecného svazu křesťanské mládeže byl Júsif Ajúb Hussejn Alí zadržen během bohoslužby pod širým nebem ve městě Ad-Damazin.

Byl obviněn z podněcování náboženské nenávisti a z kázání muslimům, přestože v Súdánu neexistuje žádný zákon zakazující hlásání vlastní víry. Muslimové z oblasti vyjádřili obavy, že jeho kázání povzbudí jejich děti ke konverzi.

Zatčení porušuje náboženská práva a mezinárodní smlouvy, k nimž se Súdán hlásí.

Po skončení 30leté islamistické diktatury Umara al-Bašira v roce 2019 postala přechodná civilně-vojenská vláda označování jakékoli náboženské skupiny za „nevěřící“ mimo zákon, a tím zrušila zákony o odpadlictví, podle nichž se opuštění islámu trestalo smrtí. Zdá se, že s vojenským převratem 25. října 2021 se

začíná státem podporované pronásledování vracet.

V nejnovějším zebříčku pronásledování organizace Open Doors se Súdán umístil z 13. místa na 10., protože pokračovaly útoky na křesťany a na místní úrovni nebyly přijaty reformy v oblasti náboženské svobody. Počet křesťanů v Súdánu se odhaduje na dva miliony, což je 4,5 % z celkové populace.

Christian Post, Křesťan dnes

Krušno na horách

PAVEL BOSMAN

Zatímco v nížinách se již pomalu rozhosťilo jaro, na kopcích Krušných hor stále vládla zima. Hubený koník táhl saně a hudební skladatel Nikolaus Herman si liboval, že jim dnes na cestu svítí slunce. Sníh se třpytil jako diadém a vlhký vzduch přímo probouzel touhu po životě. „Nádherná doba, ve které my dva žijeme, chlapče, nádherná doba,“ pronesl pan Herman, pohnut pohledem na optimistickou scenérii.

Vedle něj se choužil do deky Johann. Těšil se na setkání s rodiči, a zároveň cítil smutek, že opouští prostředí, kde ho nadchlo tolik nového a krásného. „Die helle Sonn leucht jetzt herfür (Dnes tu svítí slunce jasné),“ začali oba zpívat radostí nad nádherou Božího stvoření píseň, kterou Nikolaus Herman nedávno složil. Cestovali spolu z kolébky saské reformace

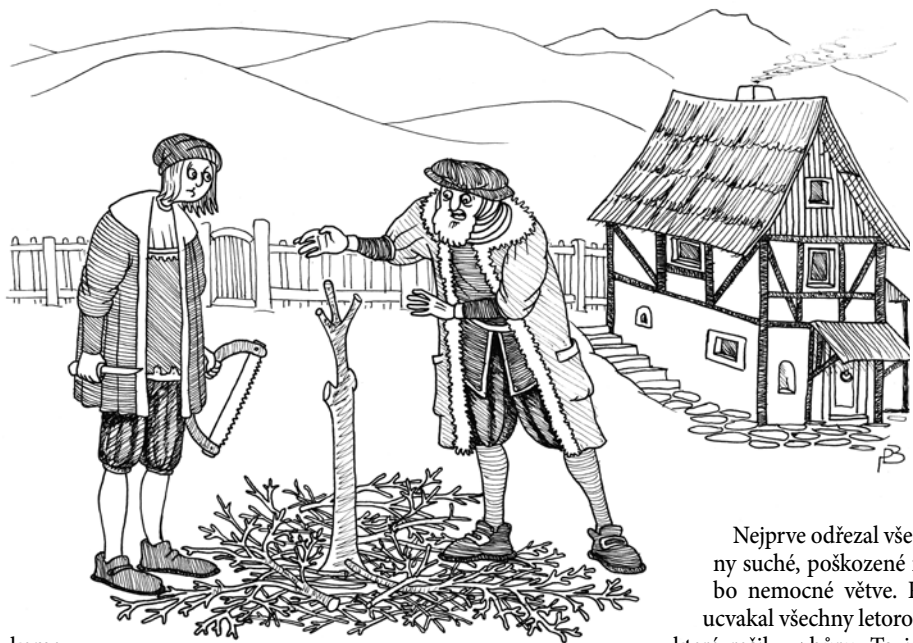
„Bože dobrý! Cos to těm stromům provedl, chlapče?!“

Wittenbergu, kde Johann studoval na proslulé univerzitě. V polovině 16. století hořela v západní Evropě revoluce duchovní obnovy, tentokrát poprvé zcela mimo rámec katolické církve. Byly to časy nadmíru dynamické. Jméno Martina Luthera se ozývalo ze všech koutů, ale nejen jeho. Philipp Melancthon, Erasmus Rotterdamský, Ulrich Zwingli nebo Jan Kalvín byli jen někteří z mnoha osvícených. Nové impulzy nejen v teologii, ale i v umění, architektuře, lékařství a vědě, to vše se valilo Evropou jako lavina.

Tolik nových věcí aktivovalo zase ty, kteří si změny nepřáli. Buď ze starých způsobů těžili, nebo se nových báli. Nejenže proti protestantům povstala katolická církev, to by se ostatně dalo pochopit, ale sami protestanté se mezi sebou dopouštěli násilí. Hledání jediného správného učení stálo spoustu trápení i krve.

Proč tedy Nikolaus Herman věřil, že žije v nádherné době? Protože člověka nejvíc limituje to, co ho obklopuje. On se právě vracel do Jáchymova, kde učil v latinské škole, jejíž věhlas se šířil daleko za hranice *Sudeti montes*, jak se v té době Krušným horám někdy říkalo. Zde sloužil jako profesor, skládal písně, hrál v kostele na varhany a psal, což bylo tehdy populární, poezii v latině.

Joachimsthal se před nimi náhle rozevřel jako kniha. Po obou stránkách údolí se v několika patrech nad sebou táhly domy jako drahé

kame-
ny v náhrdel-

níku. Uprostřed se jako záložka majestátně tyčil k nebi první luterský kostel v Čechách a vedle něj honosná radnice. Většina měšťanských domů v sobě ukrývala vstup do těžebních štol. Město se rozrůstalo do krásy. Obec bohatla nejen finančně, ale také duchovně. Působil zde Nikolausův přítel a žák Martina Luthera Johannes Mathesius, který okolo sebe soustředil místní, ponejvíce saské horníky pod heslem „S evangeliem vzkvívá údolí“. Renesance a reformace si podaly ruce s moderním průmyslem, nerostným bohatstvím a vzdělaností. Není divu, že se Jáchymov stal vlivným městem a kulturní křižovatkou stejně jako celá oblast Krušnohoří. Bylo to dlouho před Bílou horou, v dobách nadějí a budování. Proto se Nikolaus Herman radoval.

Když do města dojeleli, chlapec musel ještě urazit kus cesty do Gfellu. Tam se narodil a stále zde bydleli jeho rodiče. Otec byl již slab, trápila ho podagra a měl zchroulou ruku. Právě proto se Johann musel ze studií vrátit předčasně. Na zemědělské usedlosti bylo práce nad hlavu. Vděčný a poslušný syn neváhal. Věrný příkladu svatých a apoštolů, především však milostivé dobroty Božího syna a Pána našeho, Jezu Krista, který se za něj obětoval a všech hříchů ho zbaviti ráčil, rozhodl se otci pomoci a vyhovět jeho vůli. Tak ho to učili doma i ve škole.

„Rád tě zase vidím, synu,“ objali se.

A jistě, ještě je tu jeho milovaná matička. Už nese na stůl teplou polévku a chléb. Pláče dojetím ze šťastného setkání. Dřevo v peci praská, povídají si dlouho do noci...

„Objevíli jsme tam skutečnou pravdu. Již nebudeme bydlet ve stínu šeré smrti. Dnes daleko lépe známe, co po nás Bůh chce. Sola scriptura, solus Christus, sola fide (Pouze Písmo, pouze Kristus, pouze víra)!“ zaníceně šeptal do noci. „Nezáleží na nás, ale na Kristu, který se smilovává. Jedině Písmem můžeme vše poměřovat. Za to přece stojí bojovat! A horlivost pro Krista mohou prokázat i v hospodářství, na to nemusím být ve Wittenbergu.“

Ráno otec vyřkl své první přání: „Za chvíli už začnou stromy tahat vodu do větví. Potřebují prořezat, než vypučí květy. Já už na to nemám sílu.“

„Rád, tatínku,“ vykročil mládenec do sadu a pustil se do práce přesně tak, jak si otec přál.

Nejprve odřezal všechny suché, poškozené nebo nemocné větve. Pak ucvakal všechny letorosty, které rašily vzhůru. To jsou vci. Z těch ovoce nebude, jen zahuš-

tují korunu a vysilují strom. Odstraní i všechno, co rostlo směrem do koruny a co nebylo pravidelné. Také dbal na to, aby zbylé větve končily v takzvaných patrech, tedy v určité úrovni. Řezal a ucvakával, jak nejpečlivěji uměl. Už měl hotový třetí strom, když se za ním otec přišel podívat. Spráskl zoufale ruce a zabědoval:

„Bože dobrý! Cos to těm stromům provedl, chlapče?!“

Tu se poprvé Johann vytrhl ze svého zběsileho úsilí.

„Jak to myslíš, otče?“ zpozorněl.

Teď si konečně prohlédl, co po něm zůstává za spoušť. Jeho horlivost byla tak precizní, že stromům nemilosrdně odřezal každou chybičku. S otcem se dívali na tři stromy, které vypadaly jen o trochu lépe než sloupky od plotu.

„Můžeš mi říci, kde mají těm stromům vyrůst jablka, když jsi z nich udělal takovéhle pahýly?“ stýskal si starý muž.

Johann ze sebe soukal omluvu: „Já jsem myslel..., já jsem chtěl...“

„Kdybys ty stromy miloval jako já, tak bys jim to neudělal,“ prohlásil zdrceně otec a odešel situaci rozdávat do světnice k manželce.

Johann stál s pilou v ruce uprostřed haldy větví. Na rtech mu pohlasla píseň, kterou si ještě před chvílí notoval. Byl to další z Nikolausových výtvorů: *Ein wahrer Glaube Gotts Zorn stillt* (Pravá víra uklidňuje Boží hněv). No jistě, šeptal mu vnitřní hlas, o kterém věděl, že nepravě z jeho moudrosti: Pravá víra je důležitá, ale když máš v ruce pilu, musíš hodně uvažovat, než něco uřízneš.

Často se mu pak pořezané stromy vracely do mysli, když se Krušnými horami probáňely boje za správnou víru, když viděl násilí horlivých bratří, kteří nemilovali ty, které kritizovali. K trojici jedinečností, kterou se ve škole naučil, začal přidávat ještě *sola charitas*, jediné láska – povznášející, pečující, láska Boží. Škoda, že Johannova prořezávací zkušenost chyběla tolika jiným náboženským horlivcům v různých táborech...

Autor je členem KS Cheb.

Jan Eriksen s láskou mezi vrahy

Více než dvacetiletá spolupráce norskoro-
-raskouského evangelisty Jana Eriksena
s KMS pokračovala začátkem roku další-
mi návštěvami českých věznic. V pondě-
lí 6. února kázal na Mírově. Ze 400 zde uvě-
zněných mužů je 60 % vrahů, většinou mladých
lidí do 30 let. „Musím říct, že je tam opravdu
nehostinné prostředí,“ sdílela pro Život víry
své dojmy Hana Pospíšilová, bývalá tajemnice
KMS, která Jana Eriksena (nyní jako dobrovol-
nice) doprovází a tlumočí. „Velká těžká železná
vrata mezi místnostmi, která se otvírají velký-
mi kovovými klíči jako na hradech, metr tlus-
té zdi... Když jsme přicházeli na program, moc
dobře jsem se necítila (o zimě ani nemluvě).“
Z 25 původně přihlášených zájemců nakonec
přišlo deset, ale ti všichni reagovali na výzvu
a s Janem Eriksenem si povídali i po skonče-
ní programu. „Jan si k nim sedl a měl povída-
vou náladu, mluvil k nim otcovsky, bylo to lás-
kyplné,“ vzpomíná Hana Pospíšilová. Třetím
tradičním členem Eriksenova týmu byl kytarista
Bohumil (Bóža) Novák, který program dopl-
nil několika písněmi.

Na webu věznice Mírov se spolu s fotogra-
fiemi objevila zpráva, z níž vybíráme: „V rámci
své přednášky vyprávěl Jan Eriksen svůj příběh
o životě mezi narkomany a prostitutkami, kdy
jako obávaný a nenáviděný pasák a zločinec do-
stal sám nový život. Svědectví o svém bouřlivém
životě prezentoval přítomným odsouzeným,
kteří jeho životní příběh sledovali s velkou po-
zorností. Na závěr byl oceněn srdečným potles-
kem. Dnes je Jan Eriksen vedoucím Street Aid,
služby narkomanům a prostitutkám, kterou sám
založil. Organizace Street Aid je světlem a nadějí
v temnotě na ulicích, kde mnozí umírají.“

Jeden z mírovských vězňů, Jan M., který se
představil jako věrný čtenář Života víry, o le-
tošni Eriksenově návštěvě napsal: „Chci vám
z celého srdce za sebe, ale věřím, že mluvím i za
většinu obecnictva, poděkovat... Když Jan mlu-
vil, zahltil mne Boží pokoj a naplnění. ... Svě-
dectví Jana Eriksena je povzbuzující a mocné, ...
služba je nádherná.“

O den později ve věznici Kuřim byl Jan Erik-
sen na úvod návštěvy pozván k řediteli věznice
plukovníku Petru Juříčkovi, který mu mimo
jiné pověděl, že z norských peněz v Kuřimi po-
stavili budovu pro speciální terapeutický pro-
gram pro vězně, kteří mají problém s násilím
a agresivitou. Objekt pojme 40 odsouzených,
kteří tam absolvují tříletý program ve striktně
uzavřené komunitě.

Na setkání s Janem Eriksenem se přihlásilo
78 odsouzených, ale dorazilo jich jen 20. Po-
slechnout si ho přišel i ředitel věznice, jeho se-
kretářka a vězeňská terapeutka. Všech 20 vězňů
reagovalo na výzvu. Terapeutka pak vzala Jana
Eriksena a jeho tým do zmíněné nové terapeuti-
cké budovy a prováděla je po ní.

Jan Eriksen lékařku požádal, zda by členy
komunity nemohl pozdravit. Během 10 minut
se jim představil, předal jim evangelium a vy-
zval je, aby přijali Krista. „Na výzvu zareagovali

nestačí jen modlitba, ale že máš taky každý den
číst Biblii? A on, že ne. Tak mu Jan řekl, že teď
má druhou šanci.“

Terapeutka při odchodu zmínila, že ji bolí
kotník; Jan jí tedy nabídl modlitbu za uzdra-
vení. Požehnaní do práce a do života navrhl
i řediteli věznice, který s modlitbou také sou-
hlasil. Po cestě ven dal svoji knížku vězeňské
stráži. Podle Hany Pospíšilové Eriksen své ob-
darování evangelisty prokazoval v každé situaci.

Hana Pospíšilová k návštěvě v Kuřimi ještě
 uvedla: „Kaplan Ladislav Kinc nám pak ří-
kal, že to, že jsme se dostali do budovy pro ko-
munitní terapii, je naprostý zázrak. Nikoho
zvenku tam nepouštějí. Ladislav Kinc toužil po

Jan Eriksen na Mírově (tlumočí Hana Pospíšilová), vlevo sedí Bóža Novák, vpravo kaplan Jan Majer

Vězni v Kuřimi reagují na výzvu

li všichni a nahlas opakovali modlitbu přijetí,“
vyprávěla Pospíšilová. „Jan Eriksen každému
osobně požehnal. Pak mu jeden odsouzený ří-
kal, že už se s ním setkal v jiné věznici a že ho
mrzí, že zase skončil ve vězení. Jan se ho zeptal:
„A vzal sis k srdci, co jsem tam tehdy říkal – že

tom, aby se evangelium dostalo i k odsouze-
ným, kteří jsou izolováni v terapeutické komu-
nitě, ale připadalo mu to naprosto nemožné.
Výslovně řekl: „Dneska jsem byl svědkem zá-
zraku!“

■ živi

zprávy

■ Známí evangelikálové oznámili nemoci.

Několik významných evangelikálních osobností v současné době zápasí s vážnými onemocněními. Koncem února americký spisovatel Philip Yancey oznámil, že mu byla diagnostiko-

vána Parkinsonova choroba. I přes komplikace, které onemocnění přináší, chce „s vděčností, co od Boha přijal, ... být na své další životní pouti připraven se o to podělit“.

Rodina Lorena Cunninghama, spoluzakladatele organizace Mládež s misí (YWAM), v březnu oznámila, že 87letý evangelista má rakovinu plic ve čtvrtém stadiu. Manželka

Darlene v oznámení zdůraznila, že její manžel bude ve službě pokračovat. „Jako rodina jsme se rozhodli, že dáme přednost kvalitě Lorenova života před snahou prodloužit jeho délku pomocí chemoterapie nebo jiné léčby, která by mohla snížit jeho energii a produktivitu.“

Také 85letý zakladatel misijní organizace Operace Mobilizace George Verwer oznámil, že

má pokročilou rakovinu. V aktuálním dopise pro své příznivce požádal, aby se lidé nemodlili za jeho uzdravení. „Opravdu se těším do nebe,“ napsal. Křesťan dnes, Christianity Today, Charisma

Našla útočiště a nabízela ho jiným

Corrie ten Boom – ochránkyně Židů, spisovatelka a evangelistka

15. 4. 1892 – 15. 4. 1983

◆ 40. výročí úmrtí

Holandská hodinářka, spisovatelka a evangelistka Corrie ten Boom (čti *boum*) zemřela 15. 4. 1983, v den svých devadesátých prvních narozenin. Podle židovské tradice je člověk, který se narodí a zemře ve stejný den, mimořádný. A Corrie ten Boom výjimečná byla.

Cornelia Arnolda Johanna ten Boom se narodila 15. 4. 1892 v nizozemském Haarlemu jako nejmladší ze čtyř dětí v rodině zbožné-

jen Boha, který se z nás raduje, když poskakujeme, běháme a hrajeme si v budouvě, která byla postavena k jeho chvále.“ Už v jedenácti přivedla jednoho muže ke Kristu: „Nestalo se to kvůli tomu, co jsem řekla, ale díky Duchu svatému, který byl ve mně.“

Rodina a Židé

Hodinářství i křesťanství měla v „genech“. Její dědeček Willem ten Boom otevřel hodinářský obchod v pozdějším Corriině rodném domě, kterému se říkalo Beje, v roce 1837. O sedm let později ho silně oslovilo jedno nedělní kázání. Brzy poté se ve svém domě začal se svým blízkým přítelem modlit za Židy a vyprošovat pokoj pro Jeruzalém podle žalmu 122,6. Od roku 1844 se takto společně modlili pravidelně každý týden.

Pomyslnou štafetu později převzal Willemův syn a Corriin otec Casper ten Boom, který se se svojí rodinou pravidelně modlil až do 28. března 1944. V tu noc všechny zatkl gestapo. Když je odváděli do vězení, její otec řekl: „Jaká čest dát svůj život za vyvolený Boží lid, Židy.“ Po mnoha letech Corrie potkala bývalého holandského policistu, jenž měl při zatčení její rodiny službu. Ten si k jejímu údivu stále dobře pamatoval, co se tehdy dělo: „Nikdy nezapomenu na tu noc na policejní stanici. Všichni jste tam seděli nebo leželi na podlaze. Byl tam váš starý otec se všemi svými dětmi a mnoha přáteli. Té noci bylo na stanici ovzduší pokoje a radosti, jako byste šli na nějakou slavnost, a ne do vězení a na smrt. Váš otec řekl: „Pomodleme se společně.“ A pak četl žalm 91.“

Do odbojového hnutí se ten Boomovi zapojili již krátce po vpádu nacistů. Nejprve pomáhali Židům z Holandska utíkat, nejčastěji do Švýcarska či Anglie. Když už to nebylo možné, rodina ten Boomových pro ně proto hledala různá místa, kde by mohli válku přečkat. V mezidobí je skrývali u sebe doma v utajené komůrce, kterou pro tento účel vybudovali. Ve svých vzpomínkách Corrie později napsala, že skrývat Židy doma bylo sice nebezpečné, ale nikdy se tolik nenasmáli jako s nimi. Díky uniformám německých vojáků, kteří odmít-

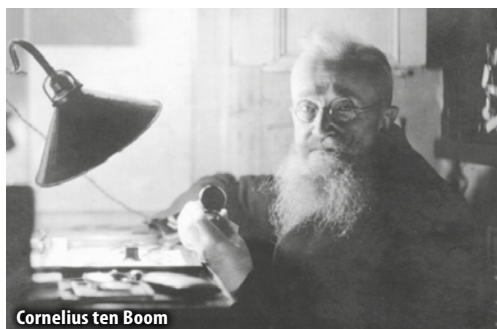
foto: BGA

li pracovat pro Hitlera a skrývali se na holandském venkově, se jim také podařilo zachránit asi sto židovských miminek z dětského domova v Amsterdamu, která měla být zavražděna.

Její otec zemřel pár dní po zatčení, Corrie a její starší sestra Betsie strávily ve vězení několik měsíců. Na čtyři měsíce, kdy byla zavřená na samotce, s radostí v hlase vzpomínala v jednom rozhovoru: „Nebyla jsem sama, Ježíš byl se mnou. Jednou jsem se modlila: „Pane, už nemůžu být sama a nikoho nevidět.“ Najednou se na podlaze objevil mravenec. Chodil za mnou každý den, povídala jsem si s ním. Když se blížilo nebezpečí, zalezl do díry. Bůh mi tehdy řekl: „To je jeho úkryt, Corrie. Nezapomeň, že tvoje útočiště jsem já.““

V koncentráku: Bible i kapesník

Během věznění obě sestry několikrát stanuly před soudcem. Bohu oddaná Betsie se s ním setkala pětkrát a pokaždé se s ním modlila. Corrie ukázal papíry, které gestapo našlo při domovní prohlídce. Byla na nich jména a další

Cornelius ten Boom

Betsie, Corrie a Nollie ten Boomovy

ho hodináře, který měl svůj obchod v přízemí domu, v němž rodina žila. Později svému otci začala v obchodě pomáhat, vyučila se a v roce 1922 se stala první hodinářkou, která v Holandsku získala živnostenské oprávnění. Její rodina patřila k Holandské reformované církvi, která vycházela z učení francouzského reformátora Jana Kalvína. V pěti letech Corrie Ježíše požádala, aby vstoupil do jejího srdce. Komentovala to: „Už mě nikdy neopustil.“ Vzpomínala také na to, jak si jako malá hrála s kamarádkami na schovávanou v kostele Grote Kerk v Haarlemu bez ohledu na přísné pohledy dospělých: „Vyrůstaly jsme v tom, že jsme znaly

Corrie ten Boom ukazuje místo, kde jejich rodina ukrývala Židy (vstup do úkrytu je vlevo dole)

podrobnosti o lidech, kterým pomáhali. Čekal ji trest smrti. Ale soudce před ní usvědčující papíry během výslechu roztrhal a spálil v kamnech. S obrovskou úlevou a radostí pochopila, co to znamená, že Ježíš vymazal všechny naše hříchy.

Navzdory okolnostem byla vděčná za to, že ona i Betsie zůstávají v Holandsku, a usilovně se modlila, ať je Bůh nepošle do koncentračního tábora v Německu. Jednoho dne však obě nastoupily do vlaku, ze kterého měly za několik dní vyčerpávající cesty vystoupit v nacistickém koncentračním táboře Ravensbrück. Ten se nacházel asi 90 kilometrů severně od Berlína a byl určen převážně pro ženské vězeňkyně. Zemřelo v něm přes 90 000 žen a dětí. „A přece v tom německém táboře jsem při vši tamní hrůze našla mnoho vězeňkyň, které nikdy neslyšely o Ježíši Kristu. Kdyby si Bůh nepoužil mou sestru Betsii i mne k tomu, abychom je k němu přivedly, nikdy by o něm neuslyšely. Mnohé zemřely nebo byly usmrceny, ale mnohé umíraly se jménem Ježíše na rtech. Ty všechny stály za naše utrpení,“ vzpomínala ve své knize Tulákem pro Krista.

Do koncentračního tábora se jim navzdory přísným prohlídkám zázrakem podařilo přenést Bibli. Corrie to jednou okomentovala: „Když máte ohromnou potřebu, můžete se modlit velmi netradičně.“ Modlila se, ať Bůh pošle anděly, přes které strážní Bibli neuvídí. A opravdu, prošla kolem nich, aniž by si jí všimli, a sestry tak měly k dispozici Bibli, z níž mohly dvakrát denně vyučovat své spoluvězeňkyně v baráku. Tady si také brzy uvědomila, že i bezvýznamné věci každodenního života jsou v Božích rukách.

Pár dní po příchodu do tábora dostala rýmu. Kapesníky neměly. Corrie se smála, když se Betsie modlila, ať jí Bůh kapesník pošle. Považovala to za nesmysl. Jenže za chvíli uslyšela své jméno. Za oknem stála kamarádka, která pracovala v táborové nemocnici, a podávala jí kapesník. V nemocnici je zrovna skládala a cítila, že jí Bůh říká, ať jeden kapesník hned donese Corrie, o které nevěděla, že je nemocná.

Otevřené dveře

Betsie v Ravensbrücku zemřela na celkové vyčerpání organismu. Týden po její smrti byla Corrie v prosinci 1944 z tábora propuštěna díky administrativnímu omylu. O další týden později byly všechny ženy jejího věku v táboře zabity. Později prohlásila: „Věděla jsem, že mi byl život navrácen za nějakým účelem.“ Vrátila se do Holandska, kde bezprostředně po válce založila středisko Schapendunien pro navrátilce z koncentračních táborů.

Životním veršem jejich rodičů byl žalm 32,8: „Dám ti prozíravost, ukážu ti cestu, kterou půjdeš, budu ti radit, spočíne na tobě mé oko.“ Po válce se stal i jejím veršem. Cítila, že ji Bůh vede do USA (což tehdy vůbec nebylo jednoduché) a chce, aby zde vyprávěla svůj příběh. Poslechla, i když tam téměř nikoho neznala.

O její příběh nikdo zpočátku nejevil zájem a byla bez peněz. Věci se začaly měnit poté, co navštívila holandský sbor, ve kterém se potkala s hostujícím kazatelem, jenž její příběh znal. Pozval ji do svého sboru a brzy začal být o její poselství velký zájem. Téměř deset měsíců

cestovala po Spojených státech a ukazovala lidem, že přímé Boží vedení, jak je známe například z knihy Skutků, existuje i dnes.

Po návratu Bůh vedl její další kroky do Německa, aby uskutečnila vizi, kterou měla už Betsie v koncentračním táboře. Navzdory své nenávisti vůči Německu pronajala s pomocí

Z výroků Corrie ten Boom

„Nikdy se nenaučíš, že Kristus je vše, co potřebuješ, dokud Kristus není tím jediným, co máš.“

„Neobtěžuj se tím, že bys dával Bohu instrukce, prostě se přihlas do služby.“

„Vše drž v rukách lehce, jinak tě bude bolet, až Bůh otevře tvou dlaň.“

„V nebi neexistuje panika! Bůh má pro náš život plány, ne problémy.“

„Chcete-li pracovat pro Boha, založte výbor. Chcete-li pracovat s Bohem, založte modlitební skupinu.“

„Prožila jsem jeho přítomnost v nejhlubším pekle, které dokáže člověk stvořit. Opravdu jsem si ověřila sliby Bible, věřte mi, můžete se na ně spolehnout.“

„Je modlitba tvým volantem, nebo náhradní pneumatikou?“

„Když se křesťan vyhýbá setkáním s dalšími křesťany, Dábel se usmívá. Když přestane studovat Bibli, Dábel se směje. Když se přestane modlit, Dábel křičí radostí.“

přátel bývalý koncentrační tábor v Darmstadtu, ve kterém společně vybudovali domov pro vysídlence. Sanatorium fungovalo do roku 1960.

Corrie později vzpomínala: „Často jsem procházela táborem a hovořila s osamělými a zklamanými a snažila se jim přinést naději, útěchu a povzbuzení.“ Vzpomínala i na některé, kteří naději na Kristu přijali.

Často vyprávěla o síle a nutnosti odpuštění. Ve svých knihách a rozhovorech vzpomínala na setkání s bývalým dozorcem z Ravensbrücku, který se choval krutě k Betsii. Přišel za ní po jedné bohoslužbě v Mnichově, kde o odpuštění zrovna mluvila. Řekl jí, že se stal křesťanem, a prosil Boha, aby mohl o odpuštění poprosit někoho, komu ublížil. Corrie k němu

cítila nenávist, ale věděla, že jiná cesta než odpuštění neexistuje. Poprosila Ježíše, ať jí pomůže. Najednou pocítila, jak k tomu muži skrze ni proudí Boží láska a ona mohla upřímně říct: „Odpouštím.“

Během své poválečné služby, kterou začala ve svých 54 letech a ukončila ji ze zdravotních důvodů v roce 1977, navštívila přes 60 zemí na šesti kontinentech. Věřící sourozence povzbudila i v Československu a dalších komunistických zemích včetně Sovětského svazu. Ke svému údivu se nepřestávala modlit netradiční odvážné modlitby. V knize Tulákem pro Krista čteme příběh o uklízečce v Sovětském svazu, která si ze strachu odmítla od Corrie vzít rus-

ky psaný traktát s názvem Cesta spasení. Byly to vybrané biblické verše bez komentáře. Corrie se modlila: „Otče, nedokážu tuto ženu zasáhnout. Pane, požaduji její duši pro věčnost.“ Odvážnost této modlitby ji podle jejích slov šokovala a ptala se Boha, zda se takto vůbec může modlit. „Než jsem mohla dostat jeho odpověď, slyšela jsem se, jak říkám modlitbu, která mě vydělala ještě víc: ‚Pane, požaduji pro tebe celé Rusko.‘“ Uklízečka se nakonec pro traktát vrátila.

Za pomoc Židům během druhé světové války jí byl v roce 1967 udělen titul „Spravedlivý mezi národy“. Za její odbojovou činnost ji holandská královna povýšila do rytířského stavu. Byla autorkou mnoha knih. V češtině vyšly Pro každého dost (1969), Ježíš je vítěz (1992), Poselství o Boží hojnosti (2006), Tulákem pro Krista (2011) a nejslavnější Útočiště (2012, 2021). Tato autobiografická kniha poprvé vyšla v roce 1968 a oslovila miliony čtenářů; v roce 1975 byl podle ní natočen film. Ve stejném roce se z Corrii na rodného domu stalo muzeum připomínající válečné aktivity ten Boomových.

■ Jitka Evanová

Hranice poslušnosti

„Musí dítě vždy poslouchat? Je legitimní, aby někdy řeklo „ne“?“

Hana L., Kadaň

Vedení dětí k poslušnosti by mělo být motivováno tím, že známe Boží rády, které jsou dobré a ve kterých se chceme jako rodina pohybovat. Když se nám to daří, ušetříme tím sobě i dětem hodně problémů. Že do těch Božích ráádů patří i poslušnost dětí rodičům, se dozvídáme na například v Efezským 6,1–3: *Děti, poslouchejte své rodiče v Pánu, protože to je spravedlivé. „Čti svého otce a matku,“ to je první přikázání se zaslíbením, „aby ti bylo dobře a abys byl dlouho živ na zemi“.*

Co to ale poslušnost je? Je to naprosté podřízení se bez diskuse? V těchto verších vidím, že postoj úcty, důvěry a respektu je důležitější než okamžitá poslušnost. Boží vedení k poslušnosti nám trochu nahrává, že v době, kdy se rodičovství teprve učíme, k nám dítě vzhlíží a je snadné je usměřňovat. A když to děláme, rodí se v něm důvěra a úcta k rodiči, který všechno ví a všemu rozumí. Jen nepropásnout tuto příležitost! První „ne“ začíná s uvědomováním si sebe a naším cílem není potlačit osobnost dítěte. Přesto právě tady by mělo dítě zažít, že rodič je opravdu ten, kdo bude mít nakonec poslední slovo. Že si neprosadí vše, ale zároveň že je slyšeno a respektováno. Když se to podaří, nebude tak těžké se s dítětem domluvit i později. Tedy především v době, kdy mu začne docházet, že rodič není dokonalý, že některým věcem nerozumí a že jako dospívající přeče taky „může mít pravdu“. Má i teď poslouchat své nedokonalé rodiče? Tady už může ono „ne, já to chci jinak“ být důraznější.

Může si teď dítě dovolit neposlechnout a říct „ne, tohle neudělám“? V takovou chvíli je třeba rozlišovat mezi vzorem a neposlušností na jedné straně a pouhým vyjádřením názoru, odlišného od toho rodičovského, na straně druhé. Moudrý rodič dává postupně dítěti víc prostoru pro vyjádření názoru, úměrně věku a zralosti. Umět říct „ne“ v lásce a úctě je dovednost pro život důležitá. Pokud se to děti nenaučí v bezpečném prostředí rodiny, mohou se stát snadno zneužitelnými v méně bezpečné společnosti. Pokud z úst dítěte uslyšíme záporné slůvko vyjádřené v úctě, bude to spíš znamenat, že jsme rodičovskou roli zvládli dobře a děti nám natolik důvěřují, že si mohou dovolit i nesouhlasit. Naproti tomu vzdor a neúcta žádné dobré zaslíbení nemají, i kdyby se dítě jevílo jako poslouchající rodičovské příkazy.

Pokud tedy je naším cílem vychovat děti, které mají rodiče v úctě, pak mohou říct i své „ne“, a neznamená to neposlušnost. Vždyť ani naše příkazy nejsou vždycky smysluplné. Jako když jsem jednou večer už svým starším dětem řekla: „Běžte spát, já už jsem unavená.“ A ony se rozesmály: „Klidně běž spát ty, my se ještě budeme učit.“ ☺

■ **Ludmila Pohanková**

Ludmila Pohanková, DiS., je členkou AC Zábřeh na Moravě a moderátorkou Rádio 7.

Vítězství nad temnotou

Koncem minulého roku vyšlo aktualizované vydání světového bestselleru Neila T. Andersona „Vítězství nad temnotou“ s podtitulem „Počítej s mocí své identity v Kristu“.

Neil Anderson se zaměřuje na to, co pro nás Kristus na kříži vydobyl, jaký to má praktický dopad na náš život a jak do toho na základě víry můžeme vstupovat. Soustředí se na oblast naší zodpovědnosti zjistit, co o nás říká Boží slovo, a na tom stát. Dělá to pokorným způsobem, pevně založeným na Božím slovu. Nejde o žádné „vymývání mozků“, ale o otcovské povzbuzení od někoho, kdo s Bohem žije už přes půl století.

Autor nás v knize postupně vede k praktickým krokům, jak vítězit nad temnotou – tedy nad lžemi, kterým jsme uvěřili a kterých si ani nemusíme být vědomi. Hned v úvodu mluví o naději, která roste na základě poznání Boží lásky k nám.

„Neexistuje nic jako okamžitá zralost. Obnovování naší mysli a proměna do Kristovy podoby nám zabere celý zbytek života, ustanovení naší identity a svobody v Kristu však dlouho netrvá,“ říká autor (str. 14). Právě na ustanovení a poznání této identity se v knize zaměřuje nejvíce.

Dvanáct kapitol postupně odkrývá nejen to, kým jsme v Kristu, ale také problematiku naší osobnosti. Dočteme se o základních potřebách, jako jsou přijetí, význam a bezpečí, a jak jejich naplnění dojit ve vztahu s Bohem. Kniha zdůrazňuje důležitost víry k uzdravení citových zranění, vzájemné lásky a pochopení, zač jsme zodpovědní a zač ne. Nejedná se přitom jen o teoretické informace, kniha přináší i praktické kroky, které lze aplikovat.

Právě to na knize, ale i na kurzu Svoboda v Kristu, který z knihy vychází, oceňuji nejvíce. Přestože je to kniha praktická, nesnaží se nám namluvit, že chceme-li žít „šťastný“ a plodný křesťanský život, musíme se ještě víc snažit. Důraz klade spíše na poznání pravdy, změny smýšlení a z něj vycházející změny jednání.

Pro ilustraci probíraných témat autor trefně používá příklady z vlastního života a poradenské praxe.

Knihu doporučuji každému, kdo touží poznat, kým je v Kristu, a vstoupit do připravené svobody. Může být i skvělou pomůckou pro kazatele a vedoucí, kteří se věnují pastorační péči. Kniha i zmiňovaný kurz Svoboda v Kristu pomáhají řešit osobní konflikty a těžkosti způsobem, který

nevede k závislosti na člověku, ale na Kristu. To je i důvodem, proč tyto materiály používáme ve Škole služby Ostrava. V praxi tak mohu vidět, že pravdy popsané v této knize nesou v životech lidí dobré ovoce.

Ocenil bych, kdyby seznamy „Protože jsem v Kristu, z Boží milosti o mě platí“ (str. 56–58) nebo „Dvacet „můžu“ úspěchu“ (str. 107–108) byly v knize ještě samostatně jako příloha na konci knihy. Po grafické stránce, z hlediska překlada (text do češtiny převedla Michaela Šramlová) i srozumitelnosti se mi kniha líbí.

■ **Pavel Kolegar, KS Ostrava**
Neil T. Anderson: *Vítězství nad temnotou*,
Nakladatelství KMS, 206 stran, 297 Kč

poezie

*Proč stihla mne
ta bída, Pane?*

*Proč zlomeno je štěstí mé?
Otázky stojí zotvírané
a odpověď tvou nezříme.*

*Mlč, srdce, uč se víře svatě:
u Boha všechno má svůj cíl.
Zpět ohlédneš se jedenkrát
a shledáš: Všechno zisk to byl!*

■ **Arno Pötsch,**
překlad Ivana Kultová

zprávy

■ **Kongo: Výbuch při křtu zabil 14 křesťanů.**

15. ledna došlo v Kasindi v Konžské demokratické republice (KDR) k bombovému útoku na protestantský kostel během křestní bohoslužby. 14 účastníků shromáždění bylo zabit, 63 dalších členů sboru Kristova církev z Konga (Eglise du Christ au Congo, ECC) bylo zraněno. Za útokem stojí Spojené demokratické síly (ADF), pobočka Islámského státu ve střední Africe. IS se k odpovědnosti za čin vzápětí přihlásil.

Laický představitel sboru Paluka Kivugha uvedl, že do sboru vstoupili dva muži a na místě zanechali tašku s výbušným zařízením.

„Výbuch některé vymrštil do vzduchu. Na zem dopadla již jen bezvládná těla. ... Všichni se pokoušeli utéci, ale někteří nemohli, protože přišli o končetiny. Bomba zabila děti i jejich rodiče,“ popisuje Kivugha.

ADF je jedna z nejnebezpečnějších povstaleckých organizací s více než 120 ozbrojenými skupinami operujícími na východě KDR.

Na žebříčku pronásledování Open Doors zaujímá

KDR 37. místo. Muslimové zde tvoří méně než 3 % populace, 85 % obyvatel se považuje za křesťany.

Hlas mučedníků,
Morning Star

■ **Franklin Graham ve Vietnamu.**

Vietnamská komunistická vláda poprvé v historii povolila evangelizační akci se zahraničním řečníkem v době mimo náboženský svátek. Franklin Graham, syn zesnulého evangelisty Billyho Grahama, promluvil k obyvatelům jihovýchodoasijské země první březnový víkend na Jarním festivalu lásky.

Setkání proběhla ve sportovním areálu Phu Tho v Ho Či Minově Městě. Evangelistická asociace Billyho Grahama (BGEA) spolupracovala s více než 300 vietnamskými sbory. Na programu se podíleli také zpěváci Michael W. Smith, Isaac Thai, Le Nguyet Anhoa a Naomi Nguyenová.

Pastor Ho Tan Khoa, jeden z vedoucích akce, uvedl, že „protestantské církve milují obyvatele Ho Či Minova Města, z nichž více než 90 % Boha nezná“, a dodal, že se „dlouho modlili za to, aby se evangelizace uskutečnila.“
Křesťan dnes

Zajímá Boha naše tělo?

V Nakladatelství KMS nedávno vyšla kniha Sama Allberryho „Zajímá Boha naše tělo?“ s podtitulem „Evangelium jako dobrá zpráva pro naši tělesnou schránku“. Autor v knize podává „ucelenou teologii našeho těla“. Nejde však o teologickou učebnici plnou cizích slov. Kniha je teologická v tom smyslu, že Bůh je středem všeho Allberryho uvažování a Bible je pro něj nejvyšší autoritou. Pro ty, kdo jsou ochotni přijmout tento rámec uvažování, může být kniha nesmírně povzbuzující – ať už mají problémy s přijetím svého vzhledu (80 % lidí údajně při pohledu do zrcadla pocítuje nespokojenost), bojují s tělesnými omezeními (s těmi se potýkáme všichni – přinejmenším když poprvé onemocníme nebo prostě zestárneme), vyrovnávají se s krátkostí života nebo čelí smrti.

Krůčky teologického uvažování jsou pozvolné a teologie je „light“, tedy spíše jednoduchá a snadno srozumitelná. Většinou to není na škodu nebo je to vzhledem k cílové skupině přímo žádoucí. Jen několikrát jsem zalitoval, že autor nezapomněl hlouběji (např. by mě přesněji zajímalo, co se děje po fyzické smrti – pokud to tedy někdo ví).

Autor, jemuž v češtině už dříve vyšly knihy „Je Bůh proti gayům?“, „7 mýtů o singles“ a „Proč Bohu není jedno, s kým spím?“, se razantně a přesvědčivě vymezuje proti náboženstvím či filozofickým směrům, které považují tělo za nedůležité či neduchovní („jediné, na čem záleží, je duše“). „Já“ neznamená pouze duši, ale celého člověka včetně těla. Tělo není pouze lepší či horší auto zapůjčené duši na pár let pozemského života. Tím, že se Ježíš „vtělil“, ukázal na důstojnost a důležitost našich těl. („Ježíšova inkarnace je největším komplimentem lidskému tělu.“ „Ježíš se stal člověkem nejen na oněch 33 let, ale napořád.“)

Jazyk knihy je lehký, čtivý, plný vtipných bonmotů a neotřelých formulací. I známé skutečnosti jsou podávány zajímavě. (Namátkou o smrti: „Žádná z válek počet úmrtí nezvýšila;

na každého člověka připadá stále jen jedna.“ „Jsem jako notebook odpojený od nabíječky, dříve nebo později obrazovka zhasne.“ „Smrt není koncem, ale počátkem; není zdi, ale dveřmi; není východem, ale vstupem.“)

Autor je k čtenářům laskavý a empatický, laskavost jeho srdce mě až dojímal. Na druhé straně mi připadalo někdy až únavné, jak opatrně při své argumentaci našlapuje. Autor je

Brit a trochu mě děsí, jak velký pozor si dává, aby se někoho nedotkl. Sice formuluje jasně (nebojí se např. říci, že pohlaví jsou pouze dvě: „Každý ví, v jakém pohlaví se narodil.“), ale po jasnější formulaci často následuje dlouhý úsek, ve kterém čtenáře ujišťuje, jak hluboce chápe ty, kdo to vidí jinak, a že se nad nikoho nepovyšuje. Možná si v Británii už takový pozor dávat musejí, ale spíše se domnívám, že je „přeopatrný“ preventivně. A obávám se, že mu to při případných útocích odpůrců stejně nepomůže.

Moje obavy, že kniha bude řešit pouze gender (potisící a stále dokola), se ukázaly jako liché. Autor se sice genderovou dysforií zabývá, ale nevěnuje jí nadměrnou pozornost. Jasně biblicky ukazuje, že přístup „Avatar“ (zvolím si identitu, jaká mi vyhovuje) není biblický ani možný. Svě tělo nedostáváme jako bílé plátno, „na které můžu nakreslit svou identitu, jakmile ji objevím“. (Zajímavě dává do souvislosti s módou tetování, kdy si tělo upravujeme způsobem, jakým se chceme jevit světu.)

Nový, obohacující a zřejmě pravdivý pro mě byl autorův pohled na Mt 19,12 (lidé nezpůsobili k životu v manželství).

Kniha má 208 stran plus poznámky a rejstřík biblických míst. Dá se přečíst za večer, ale také pečlivě studovat s tužkou a Bibli v ruce.

■ MUDr. Vít Šmajstrla,
KS Ostrava

Sam Allberry: *Zajímá Boha naše tělo?*,
Nakladatelství KMS, 224 stran, 289 Kč

Obě recenzované knihy lze objednat v internetovém
knihkupectví KMS: www.knihy.kmspraha.cz

■ **Írán: Pastor Nadarchání propuštěn.** Jusef Nadarchání byl na přelomu února a března propuštěn z vězení a vrátí se ke své rodině.

lidé mučení k smrti; ve vězení nebyl poprvé.

V Íránu je zakázáno pořádat domácí bohoslužby

nebo věst někoho k obrácení. Konverze nebo odpadlivost se trestá smrtí. Ústava sice křesťanskou víru uznává, ale pouze u těch, kdo se narodili v křesťanské rodině.

Mena, zástupce organizace Christian Solidarity Worldwide pro Blízký východ, uvedl, že v Íránu církev rychle roste a možná čítá až milion křesťanů. „V Íránu probíhá probuzení. Íránské úřady nemohou tento pro-

ces nijak zastavit, toho jsou si vědomy. A proto se zaměřují na církevní představitele a křesťanské aktivisty.“

Premier Christian News, Křesťan dnes

■ **Sbor Saddleback vyložen z SBC.** Jeden z největších sborů v USA, Saddleback Church, už není součástí Jižní baptistické konvence (SBC). Rozhodnutí zveřejnil Výkonný výbor SBC 21. 2. v návaznosti na to, že sbor v rozporu s učením SBC přijal na místo pastora ženu. Šlo o Stacie Woodovou, manželku Andyho Wooda, který loni v létě nahradil

Ricka Warrena ve funkci hlavního pastora sboru.

Podpora žen ve vedení Saddleback Church je již delší dobu pod drobnohledem. V roce 2021 sbor ordinoval tři ženy, které byly jeho dlouholetými zaměstnankyněmi, což vyvolalo kritiku ze strany některých jížanských baptistických vedoucích a pochvaly ze strany zastánců žen ve službě.

Saddleback se může proti rozhodnutí odvolat na výročním shromáždění SBC v červnu v New Orleans a je pravděpodobné, že této možnosti využije.

Relevant

přímluvné
modlitby

Témata k modlitbám na duben

Díky Bohu

- svoboda a různé příležitosti ke zvěstování evangelia (viz např. str. 21)
- možnost pracovat s dětmi, mládeží, pomáhat potřebným (viz také str. 5)
- v roce 2022 v ČR ve srovnání s rokem 2021 přibýlo svateb a ubylo rozvodů
- trvalí bezpečí a relativní prosperita naší země
- dobré vztahy se sousedními státy

Politika, ekonomika

- požehnání pro prezidenta Pavla; moudrost pro volbu spolupracovníků i další rozhodnutí (např. jmenování ústavních soudců)
- prozíravost i odvaha pro vládu, aby dělala správné kroky a dobře o nich komunikovala
- rodinná politika (podpora rodin, zavření dveří pro redefinování manželství)
- výraznější pomoc pronásledovaným křesťanům (azyl pro křesťany z Číny a dalších zemí)
- smíření mezi znepřátelenými skupinami ve společnosti, v rodinách, v církvi
- úspěšná adaptace podniků na měnící se podmínky (přechod na elektromobilitu, ceny surovin a energií atp.)
- ať ČNB moudře reguluje úrokové sazby a efektivněji bojuje s inflací

Bezpečnost, spravedlnost

- ochrana ČR před pronikáním mafí, teroristů (vč. kybernetických), destruktivních náboženství a ideologií
- úspěšné odhalování a trestání korupce a hospodářské kriminality
- ať vyšetřovatelé, policisté, soudci, vojáci a novináři dělají dobře svoji práci a Bůh chrání je i jejich rodiny
- rovnováha mezi svobodami a bezpečností (svoboda slova, právo na soukromí vs. omezování šíření dezinformací...)

Zemědělství, příroda

- dostatek srážek a spodní vody v krajině
- obnova flóry i fauny – hmyzu (vč. včel), ptáků aj.
- ochrana ČR před požáry, povodněmi, přemnoženými škůdci (např. hraboši) a jinými pohromami

Slovensko, střední Evropa

- uklidnění na politické scéně před volbami; požehnání pro širitele pokoje; pád těch, kdo zasévají zlo
- rostoucí počet věřících a charakterních politiků na všech úrovních politiky
- ať se země střední Evropy obracejí ke Kristu a co nejlépe spolupracují

Křesťané, církev

- poslušnost, horlivost, iniciativnost (viz také článek na str. 3)
- nové vylíčení Ducha v českých společnostech, obnova touhy po Bohu, růst církve (viz také článek na str. 6)
- požehnání a ochrana pro české misionáře v zahraničí a vysílání dalších (viz také str. 8 a 26)
- ať Bůh jedná s těmi, kteří jsou zklamaní, zranění či odešli z církve, aby se vrátili k němu, byli uzdraveni, našli dobré křesťanské přátele i společenství (viz také svědectví na str. 19)

NADAČNÍ FOND KMS

Na Žertvách 23, 180 00 Praha 8 • tel.: 284 822 297 • e-mail: office@nfkms.cz • www.nfkms.cz • www.facebook.com/nfkms

Znovu na Zakarpatskou Ukrajinu

Pavel Faul viděl Boží jednání uprostřed lidského utrpení

Od 7. do 14. února jsem znovu navštívil Zakarpatskou oblast na Ukrajině. Od úterý do soboty dopoledne jsem byl ve Vinogradovském okrese a jeden den v přibližně sto kilometrů vzdálené Mižgirii. Absolvoval jsem celkem sedm bohoslužeb, dvě setkání s vedoucími a několik návštěv. Prožíval jsem zvláštní pocity, když jsme večer projížděli ztemnělými městy a vesnicemi. Postupně jsem se učil žít velkou část dne a pozdních večerů bez elektriny, která často bývala na několik hodin vypnutá. Vždycky když ji zapnuli, jsem měl radost a byl za to vděčný.

V pátek 10. 2. byl třikrát vyhlášen po celé Ukrajině vzdušný poplach. Na Zakarpatskou však žádná raketa nedopadla. Nejbližší úderby byly v přibližně 200 kilometrů vzdálené Lvovské oblasti. Setkal jsem se také se dvěma pastory, které znám mnoho let. Vitalij a Miša byli nedávno jako dobrovolníci nedaleko frontové linie na východní Ukrajině, kam přivezli materiální pomoc. Jeden z nich byl přímo v centru Bachmutu, kde se v té době vedly nejtěžší boje. Miša mi řekl: „Pokud tam chceš jet, musíš vědět, že tě tam Bůh opravdu posílá, a musíš být připraven umřít.“ Několik křesťanských dobrovolníků tam již zemřelo.

Zvláštní byla také potměšlá večerní shromáždění, která byla trochu osvětlována napájením z automobilových akumulátorů. O to více

jsem však prožívali Boží jednání. Béci začal v poslední roční práci na dvou místech ve Viloce a Tisobejkeni. Na těchto místech jsem vyučoval křesťanské základy. Mluvil jsem poměrně dlouho, a už jsem nevěděl, co dál říkat. Lidé se však nechtěli rozejít a chtěli dále poslouchat. Někteří lidé byli před obrácením zapleteni do různých pochybných praktik a potřebovali službu vysvobození. Spolu s biblickým vyučováním jsme proto také viděli, jak odcházeli démoni a lidé zažívali Boží blízkost. V Tisobejkeni mi Bůh dával poměrně přesná slova poznání; lidé byli šokováni, od koho mohu tyto věci vědět, a cítili Boží bázeň.

V Mižgirii se děly zázraky. Z jedné ženy spontánně vyšli démoni a ona svědčila o tom, že prožila veliké uvolnění. Modlil jsem se tam také za ženu okolo čtyřiceti let, která měla bolesti kvůli nádoru v hlavě. Lékaři jí řekli, že zemře. Po modlitbě necítila žádné ulehčení, ale když se druhý den ráno vzbudila, neměla žádné bolesti. Pastor Ivan jí poradil, aby šla do nemocnice na vyšetření. Lékaři zjistili, že nádor zmizel, a ptali

se jí, jakou léčbu podstoupila. Žena řekla, že se za ni modlil muž z Čech. Povzbuzeni tímto Božím jednáním obcházejí mladí muži ze sboru jednotlivé domy, každou evangelium a modlí se za uzdravení. Další lidé jsou uzdravováni a nevěřící lidé si zvou křesťany domů. Do sboru přicházejí noví lidé.

Evangelium se na Ukrajině káže s větší naléhavostí. Smrt a věčnost jsou blízko a to některé lidi přitahuje k Bohu. Často se mě lidé ptají, jestli se v současné době bojím na Ukrajinu jezdit. Musím přiznat, že ano. Mám ale také Boží vedení a pokoj, abych ve službě nadále pokračoval. Bylo by pokrytecké právě v této těžké době opustit lidi, se kterými mnoho let spolupracuji. Za věci, které jsem na posledním výjezdu viděl, jsem se dlouho modlil a usiloval o ně. Bylo pro mě výsadou kázat v této válkou zkoušené zemi evangelium a byl bych blázen, kdybych na toto Boží povolání neodpověděl.

Válka zasahuje těžce i ukrajinskou ekonomiku. Lidé přežívají ze dne na den. Pastor Béci rozváží na jednotlivá místa potraviny nakoupené z humanitární pomoci NF KMS (na tento projekt můžete stále přispívat na účet NF KMS s var. symbolem 300 – pozn. red.). V mnoha případech by lidé bez této pomoci hladověli. Jedna žena z Tisobejkeni vyprávěla, jak jí došel olej na

vaření. Asi za půl hodiny volal Béci, že veze novou várku potravin. Jeden mladý manželský pár s dvěma dětmi z Mižgirie mi vyprávěl, že žijí v přepočtu za přibližně 615 Kč měsíčně. Říkali, že nevědí, jak by bez potravin nakoupených za české peníze přežili.

V sobotu jsem se přesunul do Beregovu na setkání s vedoucími místního sboru. Další zastávkou byl sbor ve vesnici Gat. Na konci kázání jsem se modlil za nemocné a přinášel slova poznání. Jedna žena z tohoto sboru mi později napsala, že měla gynekologické problémy a prožila uzdravení, které jí potvrdil její lékař. V pondělí proběhlo setkání s pastory jednotlivých sborů na Zakarpatí. Nedělal jsem nic zvláštního, jen jsem četl verše z Bible a vyučoval. Při vyučování najednou přišla Boží bázeň. Znovu jsem žasl, jak je Bůh blízko, když jeho lidé prožívají trápení a těžkosti.

V úterý ráno mě probudila siréna ohlašující vzdušný poplach. Díky Bohu, na Mukačevo nic nedopadlo. Dopoledne jsem navštívil mukačevský hřbitov a viděl, kolik hrobů padlých tam od mé poslední návštěvy přibýlo. Mluvil jsem se dvěma babičkami, které navštívily hroby svých vnuků, a snažil se je alespoň trochu potěšit.

Po celou dobu výjezdu mě provázel verš ze Skutků 20,24: „Avšak v žádném ohledu si necení své duše víc, než abych dokončil svůj běh a službu, kterou jsem přijal od Pána Ježíše: dosvědčovat evangelium o Boží milosti.“

■ Pavel Faul

Informační servis NF KMS

Naše projekty můžete finančně podpořit na č. ú. 577 409 193 / 0300 s příslušným variabilním symbolem, dále prostřednictvím portálu Darujme.cz z našich webových stránek nebo nákupy na e-shopech přes server www.givt.cz.

MISIJNÍ PROJEKTY			
Var. symbol			
100	Krátkodobé výjezdy	1100	Čína – čínští misionáři
200	Chorvatsko – Dohalovi	1200	Nepál – „Verunka“
300	Obecná humanitární pomoc	1300	Podpora pronásledovaných křesťanů
350	Ukrajina – Cholmavec	1400	Izrael – Alena Krausová
400	Ukrajina – zapomenutí služebníci	2200	Střední Amerika – Klingerovi
450	Ukrajina – služba Pavla Faula	2600	Izrael – „Květa“
600	Keňa – Mešak Okumu	2700	Izrael – „Pavel“
610	Keňa – podpora chudých a sirotků	2800	Keňa – Radka Rusinová
620	Keňa – křesť. centrum Baba Dogo	3200	Kambodža – Patočkovi
900	Česko – Bétel (Tiší)	3300	Jižní Súdán – biblická škola
JINÁ ČINNOST			
10	Správa Nadačního fondu KMS		

K odběru modlitebních dopisů všech misionářů se můžete přihlásit na naší adrese. Dary lze odepisovat z daňového základu. Pokud vás zajímá naše hospodaření, nahlédněte do výročních zpráv na našich webových stránkách.

- Koupíme RD, pozemek v okrese Praha-západ, Beroun, Kladno nebo byt v Praze. Kontakt: 774 101 007
- Pronajmeme byt 2+1 v Lovosicích. Bližší informace na tel. číslo 732 161 217
- Hledám hudebníky a zpěváky pro nové chvály a písně. Napište prosím na e-mail christc@seznam.cz.
- Hledám kamaráda, který se také chce s někým sdílet o věcech křesťanských, biblických i světských. Jsem křesťan z Pardubického kraje. Mobil 724 768 315.
- Nabízíme podnájem v rodinném domku v Líbeznicích dvěma ženám (samostatné pokoje), společně příslušenství v bytě 3+1. Dobrá dostupnost metra C (15 minut), možnost parkování. Cena za pokoj s energiemi 8000 Kč. Jeden pokoj volný ihned a druhý od 1. června 2023. Kontakty: paulusz@atlas.cz, 724 216 004 nebo 607 648 721, Paulusovi.
- Chánův mlýn – Vlachovo Březí – dovolená v krásné přírodě u lesa a rybníka v podhůří Šumavy. Příjemné ubytování v téměř bezbariérových apartmánech. Píše: chanovadagmar@seznam.cz, volejte: 728 745 295

Podmínky řádkové inzerce:

Text můžete zaslat e-mailem: inzerce@zivotviry.cz

■ Zájemci o **plošnou nebo vkládanou inzerci**, kontaktujte redakci (L. Zimovou) na e-mailu: inzerce@zivotviry.cz nebo tel. 284 841 922.

Ceník včetně množstevních slev: www.zivotviry.cz/inzerce

Členství v KMS

- = způsob, jak symbolicky i prakticky podpořit vizi KMS
- + výhody pro členy

Neváhejte s podáním přihlášky!
www.clenstvi.kmspraha.cz

Tipy na vybrané pořady z vysílání Rádia 7

- Příběh Ježíše Krista převyprávěný podle Lukášova evangelia, ozdobený hereckými výkony **Jana Štátného, Pavla Soukupa, Ladislava Beneše, Jany Drbohlavové** a dalších, naladíte ve vysílání Rádia 7 ve **Večeru pod lampou** v předvelikonočním a velikonočním čase (s premiérou v pátek 31. 3. a 7. 4. ve 21:00, reprízy vždy v sobotu od 14. a v neděli od 23. hodiny).
- Kdo je nepřitelem, který byl poražen na Golgotě? Porazil Ježíš satana, nebo je to s jeho vítězstvím ještě jinak? I na tuhle otázku hledá odpověď **Petr Raus** v pořadu **Kudy kam** ve středu 5. dubna ve 21:00 (reprízy v sobotu 8. 4. od 17:00 a v pondělí 10. 4. ve 13:00).
- S bohoslužbou na Velký pátek zamíříme po 15. hodině do sboru Církve bratrské v Ostravě, slovem poslouží **Tibor Máhrík**. V neděli 9. dubna, na neděli velikonoční, přemýšlíme o síle Kristova vzkršení s **Petrem Poláškem**, pastorem sboru Cesta života v Českých Budějovicích.
- Člověk musí zemřít sám sobě, aby mohl žít s Kristem naplno a bez nějakých

- náhrazek. A tak ani těžké situace v životě, které bychom si sami nevybrali, nejsou beze smyslu; mají velký potenciál nám pročistit a otevřít srdce tam kdesi ve velké hloubce... Svůj životní příběh ztrát i nacházení bude v relaci **Klíčové slovo** vyprávět **Karel Fridrich**. Naladte se na tiché vyprávění v sobotu 8. 4. v 8:00 (repríza 13. 4. ve 22:00).
- V sobotu 8. dubna po 21. hodině (a v pondělí 10. 4. od 17:00) jste zváni na velikonoční koncert. S jazzovou mší argentinско-amerického skladatele **Lala Schifrina** projdeme v **Jazzovém klubu** jednotlivými částmi liturgie a necháme hudbu vyprávět veliké věci.
- Tesařské bude **Kormidlo**, program pro děti, na Velikonoční neděli 9. dubna po 13. hodině (a 13. 4. od 17:00) nahlédneme pod pokličku řemesla, kterým se živil i Ježíš.
- Velikonoční **Fortepiano** nabídne 10. dubna v 10:00 setkání s **Jiřím Zdráhallem**, pastorem brněnského sboru ICF, mužem plným radostí, naděje i životních zkušeností (reprízy 11. 4. ve 14:00 a 15. 4. v 11:00).

Další informace hledejte na www.radio7.cz; aktuality nabízí také FB stránky – www.facebook.com/radio7cz. Vybrané pořady najdete k poslechu také na obvyklých podcastových službách.

Užší výbor KMS

vyhlašuje konkurz na

vedoucí/ho kanceláře KMS

Požadavky: organizační a administrativní schopnosti, aktivní znalost anglického jazyka, závazné členství v místním sboru, evangelikální teologická východiska (víra v Boží slovo, potřeba znovuzrození, život v moci Ducha svatého), sdílení vize KMS, ochota pracovat s křesťany z různých církví

Oblasti odpovědnosti: vedení kanceláře a zaměstnanců, příprava a organizace akcí (konference, semináře), propagace a fundraising, prezentace KMS navenek, styk s partnery v ČR i v zahraničí

Nástup během podzimu (dle dohody). Mzda dle mzdového tarifu, zaměstnanecké výhody (pět týdnů dovolené, služební notebook, stravenkový paušál, příspěvek na penzijní připojištění). Rozsah úvazku dle dohody.

Flexibilní pracovní doba, částečně lze pracovat z domova. Práce je cca jednou měsíčně i během víkendu.

Přihlášku zašlete do 31. 5. na adresu KMS nebo na e-mail info@kmspraha.cz.

V přihlášce prosím uveďte osobní kontakty (e-mail, telefon), strukturovaný životopis doplněný o osobní svědectví a kontakty na lidi, kteří jsou ochotni o vás poskytnout reference. Vybraní zájemci budou pozváni k osobnímu pohovoru.

NOEMI

seznamka pro křesťany

je tady již 20 let pro Vás, kteří hledáte svého životního partnera

www.noemka.com
info@noemka.com
tel./SMS: +420 777 222 877

30 dní modliteb za svět islámu RAMADÁN

22. března – 20. dubna 2023

I letos vyšla česká verze brožury a mobilní aplikace se zajímavými informacemi a náměty k modlitbám.

www.30dni.kmspraha.cz

lét s karavanem

dobrodružství čeká...

crabbi adventures everywhere

info@crabbi.cz | www.crabbi.cz | Tel.: +420 601 359 527

Malý dar s velkým účinkem

nmp
Nadace Mezinárodní potřeby

- Jižní Súdán je zdevastovaný dlouhou občanskou válkou. Patří mezi 10 nejchudších států světa. Válka zanechala mnoho sirotků, kteří žijí ve velké chudobě v uprchlických táborech.
- Co mají tyto děti za sebou, je těžké si i jen představit. Ale co mají před sebou, můžeme ovlivnit také my. Pomozme jim spolu.

Tyto děti nemají nikoho, ale mohou mít Vás. Staňte se dárce vzdělání a budoucnosti dětem, které nemají nikoho.

- ▶ Vyberte si k pravidelné podpoře jedno dítě a změňte jeho úděl.
- ▶ Na vzdělání osiřelých dětí v Jižním Súdánu můžete také přispět jednorázově či přispívat pravidelně jakoukoliv částkou.

QR kód: jihosúdánské děti, které čekají na Vaši podporu

- Podrobnosti o projektech „Malý dar s velkým účinkem“ najdete zde: www.mezinarodni-potreby.cz, část Další projekty

Staňte se přítelem sirotků v Jižním Súdánu.

Prosím přispějte, kolik a kdy můžete na náš účet č. 2700139555 / 2010 s variabilním symbolem 1700.

QR kód pro snazší darování mobilem

Nadace Mezinárodní potřeby

www.mezinarodni-potreby.cz • nadace@mezinarodni-potreby.cz • tel. 732 373 573 • Jsme na sociálních sítích a YouTube.

Každý člověk má svůj příběh a Vy se můžete stát jeho důležitou součástí.

CHVÁLY | SEMINÁŘE | SVĚDECTVÍ | SDÍLENÍ SE

RADOST BÝT ŽENOU, ODPOVĚDNĚ BÝT MUŽEM

FUNGUJÍCÍ
RODINA

AGLOW®
INTERNATIONAL
česká republika

Národní konference Aglow

BJB Pražská 72 | Vysoké Mýto
21.-22. 4. 2023

Bližší informace a přihláška na www.aglow.cz
Info: 739 446 054 | m.bakesova@seznam.cz

Dáte jednou, dostaneme **2x!**

Podpořte práci KMS!

Nadace Mezinárodní potřeby (NMP) se rozhodla podpořit práci KMS mimořádnou nabídkou: Každý finanční dar, který na konto NMP pošlete s „naším“ var. symbolem 250, nadace zdvojnásobí a poté předá KMS (do vyčerpání přidělených prostředků).

nmp
Nadace Mezinárodní potřeby

Své dary prosím pošlete na účet
č. 2700 139 555 / 2010, var. symbol 250.
Dary jsou odečitatelné ze základu daně.
Všem ochotným dárcům děkujeme.

Česká republika

Jsi lékař, zdravotní sestra, fyzioterapeut, medik nebo pracovník s dětmi? Připoj se na 3 týdny k týmu „**Medical Help Ghana 2023**“. V září tohoto roku chceme pokračovat v naší práci v severní části Ghany, kde již od roku 2013 poskytujeme základní lékařskou péči a sdílíme svoji víru s místními komunitami.

Kontakt: info.cz@om.org nebo mobil: **604 240 928**

KŘEŠŤANSKÁ ZŠ A MŠ JANA HUSA
VÁS ZVE NA

ZÁPIS DO 1. TŘÍDY

3. - 4. DUBNA 2023, 15-17 HODIN

ZÁPIS DO MŠ

2. KVĚTNA 2023, 15-17 HODIN

ZŠ +420 778 529 036
MŠ +420 731 741 587

Šujanovo náměstí 356/1, Brno
www.krestanskaskola.cz

KŘEŠŤANSKÁ ŠKOLA
JANA HUSA

JSTE UČITEL ČI UČITELKA NEBO SE NA
UČITELSKOU DRÁHU PŘIPRAVUJETE?

CHCETE NEJEN UČIT, ALE I OTEVŘENĚ
SDÍLET EVANGELIUM S ŽÁKY?

LÁKÁ VÁS PRACOVAT V KŘEŠŤANSKÉM
KOLEKTIVU?

PŘIJĎTE SE PODÍVAT K NÁM!

 www.krestanskaskola.cz

 zs@krestanskaskola.cz

 Křesťanská ZŠ a MŠ Jana Husa
Šujanovo náměstí 365/1, Brno, 602 02

VYHLAŠUJEME VYBĚROVÉ ŘÍZENÍ Z FONDU NAJDILEKTORA.CZ NA PODPORU KŘESŤANSKÝCH PREVENTIVNÍCH A ETICKÝCH PROGRAMŮ NA ZŠ A SŠ V ČECHÁCH I NA SLOVENSKU PRO ROK 2023/24

pro pokrytí nákladů souvisejících s programem
realizovaným v období od 1. 9. 2023 do 31. 8.
2024

Více na:

www.f-nadace.cz/pro-zadatele/pozadat-o-grant/
nebo přes QR kód

Zároveň můžete podpořit
křesťanské lektory
přednášející etické a
preventivní programy na
školách

1 hodina programu = 100 Kč.
Děkujeme, že pomáháte měnit naši
mladou generaci!

číslo účtu:
52523663 / 2010 VS: 3

nebo QR
kódem

QR Platba

Více o lektorech a vyučovacích programech se můžete
dozvědět na www.najdilektora.cz a na našich stránkách
www.f-nadace.cz/najdilektora

Evangelikální teologický seminář
Adresa: Stoliňská 41a, 193 00 Praha 9

12.45-14.15 setkání se studenty ETS

Představení MISIE.CZ
Jak se do misie zapojit
Otázky a odpovědi

DEN
S
MISIÍ.CZ

Termín: 19.4.2023

15-16.30 svědectví misionářů

Zkušenosti z misijních polí
Workshop
Nabídky krátkodobé misie

18-19.30 panelová diskuze

Vedoucí misijních organizací
Misionáři

www.misie.cz

12. - 19. srpna 2023

Tábor Levitů

PŘIHLÁŠKY OTEVŘENÉ

do června nebo do naplnění kapacity

Celý týden nás tématicky provází biblická
postava, na jejímž životě ukazujeme,
jaký je Bůh a jaký je jeho záměr v životě lidí.

- pro děti ve věku 7-15 let
- menší skupinky (chlapci a dívky zvlášť)
- dopolední aktivity v lese
- **WORKSHOPY:** fotbal, ringo, výtvarka, deskovky, hudba, lukostřelba a další
- **VEČERNÍ BOHOSLUŽBY:** chvály s kapelou, maňáskové divadlo, slovo, příběh, modlitby

tabor.levitu@kspraha.cz
www.taborlevitu.kspraha.cz

NÁRODNÍ PROBUZENÍ

LISTOPAD 2023 • ČR

Slovo povzbuzení

V České republice jsme na pokraji nového hnutí Božího lidu, a to „hnutí bezejmenných“. V naší zemi povstává hnutí, které není založené na denominacích a velkých jménech (kromě jména Ježíš). V Českých zemích povstává hnutí, jehož součástí jsme ty i já. Je to hnutí Božího lidu.

Jsmo přesvědčeni, že v následujícím období se česká církev, jednotliví věřící a sbory rozhybou a že česká církev bude zasahovat celou naši společnost – od politiků až po prostitutky nebo bezdomovce. Nestane se to ale samo od sebe, je potřeba, aby se každý z nás chopil svého podílu na Božím díle.

Chceme tě tedy povzbudit, ať jsi mladý, nebo starý, svobodná, nebo s několika dětmi doma, začni nanovo hledat Pána. Modli se za svoji rodinu, svoji práci, své město. Neboj se vkročit do věcí, které ti náš Pán začne ukazovat. Jedině takto spojíme síly a přineseme evangelium ke každému člověku v naší zemi.

Svědectví

Jak jsme již psali posledně, jedna z našich akcí proběhla v Blansku. Kromě již zmiňovaného se na akci obrátili dva lidé, k Pánu je vedl Stašek Bubik. Po dvou týdnech dorazili na naši další akci, do Olomouce, po níž je pokřtil náš spolupracovník Prokop. Mezitím byli pokřtěni i Duchem svatým.

Další svědectví je od sestry, která se svým manželem slouží na ezoterických festivalech. Na tyto festivaly chodí lidé, kteří hledají duchovní věci a jsme moc rádi, že ne všichni z těchto „hledajících“ padnou do bludů okultismu nebo ezoteriky. Na jednom z posledních takovýchto festivalů přijalo 12 lidí Pána Ježíše.

Spolupráce

Na našich akcích také vznikají spolupráce napříč společenstvími. Například v Českých Budějovicích se spolu kvůli iniciativě Národního probuzení setkali tři pastoři, v Liberci se zase sešli vedoucí z Liberce, Jablonce a Turnova (což jsou tři ze čtyř okresních měst libereckého kraje). Iniciativu chtějí podpořit také v Tachově či v Pardubicích. Zapojení místních společenství je pro nás v iniciativě Národní probuzení klíčové. Bez nich podzimní iniciativa nemůže uspět.

Chceme ale také podotknout, že i když iniciativa může mít přesah ve formě spolupráce napříč sbory, nikoho do jakékoliv spolupráce nenutíme. Cílem je iniciovat kázání evangelia napříč Českou republikou – ať společně, nebo samostatně. Tak či tak se neváhejte podívat na sekci „Mapa zapojení“ na webu narodniprobuzeni.cz a dejte nám vědět, jestli se do iniciativy chcete zapojit i vy.

Nadcházející

21.–22. 4. Karlovy Vary (Jugoslávská 1274/16)

12.–13. 5. Brno (Nové sady 37)

19.–20. 5. Třeboň (Tylova 150)

...

8.–9. 9. Liberec (Jestřábí 930/6)

Více o akcích najdete zde, v sekci aktuality:

Kontakty

info@connectdisciples.eu

narodniprobuzeni.cz

Connect Disciples Prague

ZDRAVÁ MLÁDEŽ – pomáhejte mladým v nouzi

Mladí v naší zemi strádají duchovní nouzí. Žijí v rozpadlých vztazích, zakoušejí šikanu, nemají zdravé vzory. Lektori programu „Zdravá mládež“ jsou mladým lidem v českých školách přirozeným svědectvím o životě postaveném na jiných základech.

Přinášíme Vám střípky z práce podporovaných lektorů

Když se děti učí si spolu hrát, je to dojemně krásné

Poslední dobou jsem učila skoro pořád o kamarádství. Učitelky trápí, že si děti neumí hrát společně, tak to s nimi trochu trénujeme. Protože čím víc dětí, tím víc zábavy! Doopravdy mě dojala jedna dívenka, která dostala roli kočička v pohádce O řepě. Když viděla, jak je jiná holčička smutná, protože po této roli velmi toužila, nechala jí masku a poslala ji hrát místo sebe. Zastavila jsem program, abych mohla tento skutek laskavosti náležitě vyzdvihnout.

Na programy s Heřmanem se kromě dětí těší i učitelky

Poslední měsíce jsem trávila hlavně na prvním stupni. Je milé vidět, jak se učitelky těší na další mé programy z cyklu Etických děl. Hodně oblíbený je i můj pomocník, maňásek Heřman, kterému v několika třídách učitelky vytvořily celou nástěnku! Když jsem znovu přišla do školy, byla jsem překvapená, když jsem na nástěnce viděla Heřmanův velký portrét nebo celé dveře polepené jeho malými portréty, které vymalovaly děti.

Ještě větší radost jsem měla, že si učitelky vyvěsily i biblický verš z posledního programu: „Chovejte se k druhým přesně tak, jak chcete, aby se chovali oni k vám.“

O koho se můžu opřít, když je mi zle?

Do jedné místní osmičky jsem přišla s programem „Na vlně emoci“. Třída to byla dost náročná. Žáci celou dobu vyrušovali, ve hrách podváděli, nadávali si, dva kluci se dokonce poprali.

Na konci si měli vyplnit tzv. pracovní list: o potenciální situaci, která v nich vyvolává strach, úzkost, smutek... Takové cvičení má dětem pomoci naučit se na podobné situace lépe reagovat. Uvědomí si, co neovlivní, a naopak co mohou udělat, aby se cítily lépe. A také o koho se můžou v těžkých chvílích opřít.

Jeden z kluků, kteří neustále vyrušovali, si mě zavolal s tím, že nechápe zadání. Znova jsem mu vše vysvětlila a všimla jsem si, že chlapi čím dál víc zamrzá úsměv na rtech. Když jsem se dostala k bodu:

„Zde si napiš, o co nebo o koho se můžeš opřít, když ti je zle, když přijde nějaká těžká chvíle, protože každý někoho potřebujeme, když je zle,“ chlapec už vypadal velmi smutně a řekl: „No, ale já nikoho nemám, koho bych si tam mohl napsat...“ Vtom do našeho rozhovoru vstoupil jeho spolužák, který seděl poblíž, se slovy: „Ty v... ty nikoho nemáš, jo?!“ a ukazoval na sebe. Chlapi se najednou rozzářili obličej. Povídám: „Tak vidíš,

tady máš kamaráda.“ On jen kývl hlavou a s chutí začal pracovní list vyplňovat.

Super program s „nezvladatelnou“ třídou

Když jsme šli poprvé do jedné místní školy, dostali jsme předem informaci: „Třída, za kterou se chystáte, vůbec nefunguje a učitelé si s ní neví rady. Také tam je chlapec, který nespoupracuje a vše ignoruje. S ním si teda užijete.“

Nakonec jsme si celodenní program skutečně užili, ale v tom nejlepší slova smyslu. Děti fungovaly skvěle. Byly vnímavé k podnětům, co je potřeba dělat jinak, aby jim to ve třídě fungovalo lépe. Po první hodině jsme si uvědomili, že ani nevíme, který je ten žák, co nám to celé měl „bořit“.

V závěru děti samy říkaly, že byly rády, že viděly svého spolužáka v jiném světle. Někteří se mu omluvili, že mu nedávali šanci a že ho mezi sebe nebrali.

Po programu jsme měli možnost mluvit s třídou učitelkou. Byla za to hodně vděčná. Teď má na co navázat.

„Líbí se mi na tobě, že...“

Před přestávkou jsem žáky připravoval na to, že do další části programu si mají připravit něco pěkného o někteřem ze svých spolužáků. Jednoduše „Líbí se mi na tobě, že...“.

O přestávce za mnou přišla zkroutená dívka s tím, že o své sousedce nic hezkého říct nemůže, protože se pohádaly. Hned na to se objevila i ona sousedka a popsala, co se mezi nimi stalo. Trochu jsem se na celou situaci doptal a ona uznala, že udělala chybu. Ta první dívka řekla, že by ocenila omluvu. Nakonec se udobřily, a tak mohla dívka s klidným svědomím říct: „Líbí se mi a jsem ráda, že jsme se udobřily.“

PŘÍSPĚJTE K PRÁCI LEKTORŮ

I Vy se můžete stát součástí řešení nouze mladých lidí z ČR. Přispějte nám na program „Zdravá mládež“ darem v libovolné výši. Číslo účtu: 2700139555/2010 (Fio banka).

■ Velmi nám pomůžete, když kromě variabilního symbolu 350 použijete i svůj osobní specifický symbol, který Vám na vyžádání sdělíme. ■ Dary si můžete odečíst od základu daně (sdělte nám své kontaktní údaje).

dárci

finanční dary
na var. s. 350

100 % Vašich darů
dávám lektorům
v programu
Zdravá mládež

lektori přednášejí
na českých školách
a jsou s mladými
v jejich volném čase

měníme
životy
mladých

QR kód pro podporu programu Zdravá mládež:

Nadace Mezinárodní potřeby • www.zdrava-mladez.cz

nadace@mezinarodni-potreby.cz • tel. 732 373 573 • Jsme na sociálních sítích a YouTube.

Vydavatelství Juda Vám nabízí

John Paul Jackson
JÁ JSEM **NOVINKA**

Naše dědictví v Božích jménech
□ A6, 168 stran, 199 Kč

Jsme bohatě obdarované Boží děti. Jsme dědicové hojných Božích zdrojů a požehnání: vlivu, přízně i ochrany, které jsou spjaty s Božím jménem. **Hospodinovo jméno je pevnou věží, spravedlivý do ní poběží a bude v bezpečí.** (Př 18,10) Díky moci Božího jména máme přístup k prameni zdraví, těšíme se

bepečí a přijímáme autoritu. Když se vydáte na slavnou a dobrodružnou cestu za poznáním Boha, on vám zjeví úžasná tajemství a divy, jež náleží těm, kdo nosí jeho jméno.

Tato hluboká studijní kniha Johna Paula Jacksona obsahuje také 365 Božích jmen, charakteristik a vlastností. Může se tak stát vaším denním průvodcem při rozvíjení důvěrného a vroucího vztahu s Bohem. Poznávání Boha v jeho jménech nás uvádí do plného života.

Matt Redman
TVÁŘÍ K ZEMI

SLEVA 10%

Když pozvednete svou tvář k Boží slávě, padnete na svou tvář v uctívání

□ A6, 104 stran, 107 Kč

Také mnoho dalších titulů různých vydavatelů si můžete objednat v internetovém obchodu: knihyjuda.cz

Vydavatelství Juda · Nebeského 20, 276 01 Mělník · e-mail: obchod@juda.cz · tel.: 720 227 661

Křižovatka Centrum
Crossroads Center

Křesťanská knihovna Praha

Nabízíme anglické a české knihy, přednášky a dětské programy.

Najdete nás blízko náměstí Míru a I. P. Pavlova, na adrese **Balbínova 10, Praha 2** ✕ tel. **602 750 610**
krizovatkacentrum@gmail.com ✕ www.christianlibrary.cz

Život víry v audioverzi

- + Řešení pro ty, kdo nemají čas číst.
- + Všechny hlavní články z každého čísla předčítají moderátoři Rádia 7.
- + Lze poslouchat při cestě autem či MHD, při sportu či domácích pracích.
- + K dispozici v rámci elektronického předplatného (eŽV).

Objednávky: www.zivotviry.cz/predplatne

ÚSTŘEDÍ - V NEBESÍCH ✕ BITEVNÍ POLE - V NAŠÍ MYSLI

DUCHOVNÍ BOJ

DEREK PRINCE

cena 129 Kč
(108 str., brož. A5)

Vaše mysl je duchovní bojiště.

Díky Boží pomoci můžete odhalit strategii nepřítele, vzepřít se jeho nástrahám a vyjít z bitvy jako vítězové. Ať už si to uvědomují, nebo ne, této bitvy se účastní všichni křesťané.

Derek Prince v této knize popisuje konflikt, který probíhá mezi Božími zástupy a zástupy zla.

Objednávejte na www.postilla.cz nebo emailem: objednavky@postilla.cz, tel: 725 580 081

Nakupujte v internetovém knihkupectví KMS!

Podpořte tím mj. naši další práci pro českou církev. Děkujeme!

www.knihy.kmspraha.cz

Chcete, aby se o vás vědělo?

Inzerujte v Životě víry!

Časopis čte každý měsíc několik tisíc čtenářů z široké škály církví a společenství v ČR i SR.

www.zivotviry.cz/inzerce

 Heřmánek Praha, základní škola a gymnázium

Škola Heřmánek vypisuje výběrové řízení na učitele anglického jazyka (na plný úvazek i na částečný úvazek),

který bude žáky učit se zásadním využitím programu Accelerated Christian Education (School of Tomorrow). Budeme rádi, když se učitel připraví pro zaškolení na kurzu ve Velké Británii <https://events.christian.education/events> a také na kurzu v naší škole, který budou 28.–30. 8. 2023 pořádat angličtí lektori.

Úvazek bude složený z vyučování v 1. ročníku gymnázia a 8. a 9. ročníku ZŠ, celkem 15–20 hodin týdně. Vyučování probíhá v malých skupinách žáků i ve velké skupině s využitím metody ACE. Vyučování také probíhá kombinovaným způsobem v 1. ročníku gymnázia, které bude online přenosem a prezenčně na schůzkách s žáky kombinovaného studia. Kombinované studium navazuje na studium domácího vzdělávání, které poskytujeme na základní škole. Naše škola se nachází na metru Kobylisy – 2 minuty od metra. Vyučování se koná od pondělí do čtvrtka a dle domluvy.

Zájemci, prosím pište na olga.cerna@skolahermanek.cz či volejte na 606 416 930.

skolahermanek.cz

ŽIVOT VÍRY
posíla na cestu s Bohem

ŽIVOT VÍRY TO ČTU

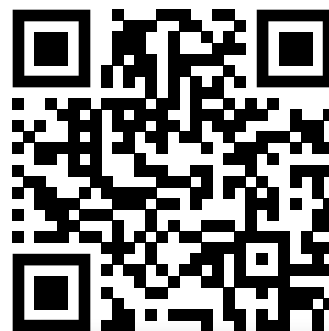
„Je rozmanitý a věnuje se aktuálním tématům.“

● Ivana Š., překladatelka

Veď válku se strategií je nová kniha českých autorů Josefa Bajzíka a Jana Kukly pojednávající nikoliv o fyzickém boji, ale o tom duchovním. Kniha odhaluje vlastní zkušenosti autorů s vůdcovstvím, týmovou prací a duchovním bojem. Navíc mnoho poznatků v knize uvedených je inspirováno Božími „generály“, jakými jsou John Wesley, William Booth, nebo John G. Lake.

Tato knížka je opravdu pro každého. Pro leadery, aby se nebáli povstat, věděli jak vést tým a jak bojovat dobrý boj víry. Pro jejich učedníky, tj. pro ostatní lidi v církvi, aby věděli, jak leader přemýšlí, jak mu mohou být nápomocní a jak se ve výhni zkoušek semknout k sobě a nenechat se rozehnat. Knížka je zásadní i pro všechny ostatní, aby se dostali do obrazu, co se vůbec děje, a aby pochopili, o co křesťanům jde.

Kniha nepopisuje jen teoretické znalosti k rozšíření teologických vědomostí, nýbrž přináší řadu praktických aplikací, které čtenáři pomohou vítězit v duchovním boji, který se odehrává všude okolo nás.

VEĎ VÁLKU SE STRATEGIÍ

O leadershipu, týmové spolupráci a duchovním boji

Josef Bajzík & Jan Kukla
Connect Disciples Prague | Olzev bez hranic

Knížky je možné objednat za cenu dopravy zde: <https://www.connectdisciples.eu/publikace>

ALEŠ HANZLÍČEK REALITY

REALITNÍ MAKLEŘ S DLOUHOLETOU ZKUŠENOSTÍ

✉ info@aleshanzlicek.cz

🌐 www.aleshanzlicek.cz

☎ +420 731 651 575

📍 Praha, Čechy, Morava

- prodej nemovitostí – **byty, domy, pozemky**
- konzultace a investiční **poradenství**
- **hypotéky**, stavební spoření, úvěry
- řešení **exekucí**, oddlužení, výkup nemovitostí
- **odhady** nemovitostí
- právní a **daňová** asistence
- **investice** do nemovitostí od 10 000 Kč s výnosem od 7 % ročně

FIVE14 NEPAL – cestovní agentura

Spolupracuje s místními komunitami, podporuje zakládání a rozvoj místního podnikání, založeného na etických principech, je prevencí proti vykořisťování.

Zažijete dobrodružství na celý život a zažijete nepálskou kulturu a lidi opravdovým, smysluplným způsobem.

www.five14nepal.com ▲ facebook.com/Five14Nepal

Pronájem hájenky na samotě v Beskydech

Kapacita: 29 osob
více na www.hajenkakolibiska.cz

Rozbal to! Na ulně Ducha svatého

Křesťanská konference

1.—3. 7., Praha

hotel Olšanka, Táboritská 23

Hlavní řečník:

Terry Virgo (UK),

charismatický biblický učitel z Velké Británie, který přednáší na

mnoha mezinárodních konferencích, autor knih (česky vyšlo „Vychutnávat Boží milost“); zakladatel Newfrontiers – sítě více než 1500 sborů v 70 zemích

Další řečníci:

Wendy Virgová (UK),

Jiří Dohnal (HR), **Kateřina Dohnalová (HR)**,

Lubomír Ondráček, **David Symon**,

Pavel Bubík, **Bohuslav Zapadlo** a další

Chuály:

Mozaika Worship

Miroslav Grunsberg s kapelou

Na programu:

chuály, vyučování, semináře, moderovaný rozhovor, modlitební služba...

Souběžně proběhne také

pobytová Dětská konference.

Pořádají KMS a ČEA.

Kontakt: kancelar@kmspraha.cz

Bližší informace: www.kk.kmspraha.cz

KONFERENCE
**OTEVŘENÉ
NEBE** VOL. 8

29. 4. 2023
AULA GONG OSTRAVA

ŘEČNÍCI
JAKUB KAMIŇSKI
LESZEK MOCHA

KAPELA
ESPÉ

PROGRAM
10:00 | BLOK 1
13:30 | BLOK 2
18:00 | EVANGELIZACE

WWW.OTEVRENENEBE.CZ